

BERXWEDAN

HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı: 14/Eylül 1985/1.50.-DM

ELAZIĞ MEKTUBU:

Mücadelemiz Her Alanda Yeni Mevziler Kazanarak Yükseliyor

●Elazığ Cezaevindeki Devrimciler Direnişlerini Açlık Greviyle Sürdürüyorlar

Elazığ ve çevresinde de gelişen mücadelemizin etkisiyle kendi çaplarında bir takım önlemler geliştiren ve atılan adımları boğmak isteyen sömürgeciler, ilkbahar döneminde taşıdıkları hareketli özelliklerini yitirmeye başlamışlardır. Seyyar birliklerin takviyeleri büyük oranda geri alınmış, varolan güç daha ziyade kırsal alandaki karakollarda mevzilendirilmiştir. Bir karakoldaki sayı hemen hemen bir ilçe merkezindeki sayıya yakın hale getirilmiştir. Bu sayı 40 ile 80 kişi arasında değişmektedir. Bu gücün ise tümüyle savunmada olduğu söylenebilir. Savunma için elverişli olmayan karakol yerleri ise hızla değiştirilmektedir. Gece boyu karakolların etrafı ışıklandırılarak

sabahlara kadar boşuna mermi atmak-talar. Operasyonlar alanda bulunan yerel güç tarafından gerçekleştirilmektedir. Yönetim mekanizmasında yapılan değişiklik ise, en çok dikkat çeken yönü oluşturmaktadır.

Son zamanlarda sömürgeci faaliyetin ağırlık yanını ise teslimiyet ve ihanetin yaygınlaştırılmak istenmesi oluşturuyor. Kitleleri sindirmek, güvensizlik yaratmak; bundan hareketle ajan ve milis yapıyı örgütlemenin aracı haline getirilen ihanet, şu dönemde en doruk noktasını yaşamaktadır. Teslimiyete adımını atan bazı unsurlar aylarca dolaştırılıp kitlelerin karşısına çıkarılıyorlar. Şimdilik bir kaç unsur bu

Devamı syf. 2'de

DİYARBAKIR-LİCE

YOLUNDA

DEVİRİMCİ PUSU:

5 Er Ölü, 1 Asteğmen Yaralı

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının açıklamalarına dayanarak, BBC radyosunca verilen bir haberde 25 Eylül günü Diyarbakır-Lice karayolunda pusuya düşürülen askeri bir araçta bulunan 5 erin öldüğü, 1 asteğmenin ise yaralandığı belirtildi. Gece saat 21⁰⁰ sıralarında gerçekleştirilen eylemde, ayrıca HRK savaşçıların ise kayıp vermediği ve başarılı bir biçimde geri çekildiğine de değinilmektedir. Resmi açıklamalara nazaran, yöre halkından ve çeşitli çevrelerden alınan bilgilere göre, ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu söylenmektedir.

Diyarbakır-Lice karayolunun stratejik bir noktasında gerçekleştirilen

Devamı syf. 21'de

Kemalist Milis Çetelerin Yeni Bir Provakasyonu!

İSVİÇRE'DE KATLİAM GİRİŞİMİ

●İsviçre'nin Basel kentinde 150 kişilik bir ERNK sempatisan topluluğuna karşı geliştirilen katliam girişimi, ilerici-demokrat ve yurtseverlerin yoğun tepkisine maruz kalmaktadır. Olaya ilişkin ERNK Avrupa Temsilciliği, FEYKA KURDİSTAN, KURDİSTAN KOMİTEE birer açıklamada bulundular.

●"Partizan" adlı katiller gürhunca gerçekleştirilmek istenen büyük çaplı katliam girişimi, yurtseverlerin bilinçli müdahalesiyle boşa çıkarılmıştır.

●"Sol" çevrelerin suskunluğunu koruduğu ve hiç bir açıklama yapmadıkları olay, kemalist milis çetelerinin yüzünü bir kez daha açığa çıkardı.

YAZISI SAYFA 14'te

ŞERÊ ME A RÎZGARÎYA NETEWÎ PÊŞVE DÎÇE! KURDÎSTAN JÎ MÊTINGERAN RE DÎBE GORÎSTAN!

Nivîstên Kurdî Ji Rûpel 29'an Pêde

Mücadelemiz Her Alanda Yeni Mevziler...

Baştarafı syf. 1'de

durumda bulunmaktadır. N. S., İ. G., İ. Y., adlı unsurlar duyduğumuz kadarıyla Dersim'de PKK'ye karşı savaşmak için Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığına üst-üste dilekçeler veriyorlarmış. Direnişçi yapının tümü yok edilerek teslimiyetçi bir ruh geliştirilmek istendiği açıktır. En basitinden bizimle ilişkide olup, yardımcı olduklarını kabul eden bazı insanların tutuklanmasına bile gerek görmezken; ilişkide olduğunu inkar eden insanlarımız korkunç işkencelere maruz bırakılıyor, aylarca zindanlarda tutularak bu sıradan insanlara mutlaka bazı şeyler kabul ettiriliyor.

Belirttiklerimizin benzeri de cezaevlerinde yaşanmaktadır. Son dönemlerde Elazığ tutukevinde tahliyeler de hızlandırılmıştır. Geçmişte saflarımızda profesyonel olarak çalışan bazı arkadaşlar da dahil, birçok sempatizan serbest bırakıldı. Direnen ve idamla yargılanan arkadaşlarımız haricinde içinde bulunan tümünün serbest bırakılma ihtimali de vardır. Zaten bu durumda olan

çok az insan var içerde. Bir yandan tahliyeleri hızlandıran sömürgeciler, bir yandan da kalan arkadaşlar üzerine tüm güçleriyle yüklenmektedirler. Son iki ay içinde kimseyi görüşmeye dahi çıkarmamışlardır. Öğrenebildiğimiz kadar bu yoldaşlar tekrar tekrar işkenceye götürülüyorlarmış. Toplu direnişe karşı içeriye kurt köpekleri saldırtılmış vb. Eylül'ün ilk günlerinden itibaren direnişçilerin açlık grevine girdiklerini öğrenmiş bulunuyoruz. Ancak bu hususta ayrıntılı bilgiye sahip değiliz. Yine "samimi itirafçılardan" bazılarını Diyarbakır'dan getirterek, bu direnişi kırma çabaları da görülmektedir. Böylelikle ihanet şebekesini yeniden devreye sokmuşlardır. İçerdeki arkadaşlara yeniden yönelmeleri ve açıklamalarda bulunmaya zorlamalarının nedeni ise, gelişen mücadelemizin yarattığı olumlu etkiyi kırmak, kitlelerde güvensizlik ve umutsuzluk yaratmaktır. Direnmeyenlerin tümünü affedeceklerini söyleyen sömürgeciler, serbest bıraktıklarını da

örnek gösterip istem uyandırmaya çalışıyorlar. Ancak bugüne kadar bu çabaları sonuç vermiş değildir. Tersine eskiden direnmeyen birçok unsur da başlatılan direnişin etkisiyle arkadaşlarla tavır almış ve görüşmeye dahi çıkmamışlardır. Ama buna rağmen sömürgecilerin bu yöntemden umut kestikleri söylenemez. Henüz devam etmektedirler. Özellikle de kitlelerin ve tutuklu yakınlarının etkilenebilmesi için yoğun çaba sarfetmektedirler.

Faaliyetlerimizin yetersiz kaldığı bazı alanlarda düşmanın yaratmak istediği teslimiyetçilik kısmen de olsa etkili oluyorsa da; genel olarak, halk kitlelerinin düşüncesi mücadelemizden yanadır. Siyasal ortam oldukça canlı ve mevcut yapının mücadeleye daha da elverişli hale geldiği söylenebilir.

Gerçekleştirilen eylemler, yaratılmak istenen teslimiyetçi yapıyı kırmak ve oynanmak istenen oyunları boşa çıkarmakla kalmıyor, direnişçi yapıyı da egemen kılıyor. Gelişen mücadele karşısında düşman acizliğini açıktan itiraf eder duruma gelmiştir. Cezaevinde bulunan arkadaşlar da bize ilettikleri bir değerlendirmelerinde, düşmanın yeni saldırılarını, mücadelemiz karşısında düştükleri acizliğin sonucu olarak belirtmekteydiler.

Yaz ayları ve içinde bulunduğumuz süreçte, bölgemizde bir takım eylemlerle düşmana güçlü darbeler vuruldu. 14 Temmuz'da Karakoçan'daki polis karakolu basılarak en az 5 polis ölü ya da yaralı olarak safdışı edilmiştir. Aynı tarihte Genç'te de, bir takım eylem haberleri aldık. Ancak henüz detayları elimize ulaşmadı. Ağustos ayında ise; Nazimiye'nin Mergasor köyünde Durmuş İnce, Haydaran mıntıkasında Kamer Yıldız, Mazgirt'te Palan muhtarı, Ovacık'ta Nuri Gül isimli ajanlar HRK güçlerince ölümle cezalandırılmışlardır.

Sömürgeciler mümkün olduğu kadar eylemleri ve yedikleri darbeleri gizlemeye, çarpıtmaya (tarafımızdan gerçekleştirilen bu eylemleri, polis yaptı, asker yaptı, biçiminde çarpıtmaktadırlar) çalışarak eylemlerin yaratacağı etkiyi sınırlı tutmayı hedefliyorlar. Göze çarpan diğer birşey de, eylemler sonrasında hemen harekete geçmemeleri ve kitlenin üzerine yürümemeleridir. Bunu da partizanların pusularından ve halkın tepkisinden duydukları korku nedeniyle yapmaktadırlar.

Devrimci çalışmalarımız hergün daha da yükselerek ve kitleselleşerek devam etmekte, düşmanın mevzileri birer birer ele geçirilmektedir.

GERÇEK TERÖRİSTLER FAŞİST-SUBAYLARIN KENDİSİDİR

Günlerden 21 Temmuz 1985. HRK'ye bağlı Şehit Akif Yılmaz Grubu savaşçıları Doğubeyazıt'a bağlı Süphan jandarma taburuna saldırı düzenleyerek, düşman askerinden birisini öldürüp bir çoğunu da yaraladıktan sonra kendi üslerine doğru geri çekilmek teydiler. Saat tam 01 ve olaydan bir saat sonra tabur çivarlarında yeniden silahlar gürlemeye başladı. Tüm savaşçıları "acaba ne oldu" diyerek merak içerisinde kaldılar.

Ve nihayet ertesi günü merakımızı giderip öğreniyoruz ki, Şehit Akif Yılmaz Grubu savaşçılarının saldırısıyla kayıp vererek darbe alan faşist subaylar, adeta köpekler gibi kudurarak sağasola saldırmışlardır. Tam o esnada işinden evine dönmekte olan iki yoksul Kürt gencini silahla tarayarak durdurmuşlardı "ne de olsa Kürttür" diyerek gençlerin kafalarını kasatura ve dipçiklerle ezerek katletmişlerdir.

Sömürgeci-faşist düzenin bu azgınlaşmış subayları halkımızdan intikam alırcasına suçsuz ve savunmasız iki genci katlettikleri yetmiyormuş gibi, "taburumuza saldıran iki teröristi cezalandırdık" diyerek işledikleri bu barbarlıklarını gizlemeye çalışmak istemişlerdir. Bununla da kalmayarak bir gün boyunca Süphan köyü kuşatma altına

alınmış, tüm köylüler köy meydanına toplatılarak işkenceye tabii tutulmuşlardır. Katledilen gençlerin ailelerini tehdit ederek, olayı gerçeğinden saptırılmış biçimiyle zorla kabul etmelerini istemişlerdir. Ayrıca evlerin aranması esnasında faşist askerler tarafından 640 000 TL ve 16 altın çalınmış, bir çok evin eşyası ise talan edilmiştir. Tüm bu gözle görülen barbarlığa karşı çıkan köy halkı işkence altına alınmış ve "şikayette bulunursanız sizi öldürürüz" diyerek tehdit edilmişlerdir.

Halkımız, işlenen bu cinayetlerle faşist subayların ve onların bağlı oldukları sömürgeci-faşist Türk devletinin açık yüzünü bir kez daha görmektedir. Ve "işte gerçek teröristler faşist subaylardır" diyebilmektedir. Çünkü yöre halkı 1930'larda Ağrı isyanında katledilen ana-babalarının, gün yüzü görmemiş bebelerin faşist subaylar tarafından katledildiğini ve hem de binlercesinin birarada katledildiklerini unutmuş değildir. Yüreklein en derin köşelerinde gömülü saklanmış acılar dinmemiştir. Belleklerde hala tazeliğini korumaktadır, ta ki bunun hesabını sorana dek...

Devrimci Selamlar
M.A. Erez
25 Temmuz 1985

10 Eylül 1985

Faşist Cellatlar Devrimci ve Yurtseverleri "Yargılamaya" Devam Ediyor

●Elazığ ve Antep Cezaevlerinde Tutuklular Direnişe Geçti

Alınan son bilgilere göre, Elazığ ve Antep cezaevlerinde siyasi tutuklular, uygulanan yoğun baskılara karşı direnişe geçmiş, Elazığ cezaevindeki tutuklular Eylül ayının başından itibaren açlık grevine girmişlerdir.

Yoğun baskı ve işkenceler sonucu Şamil Batmaz, Mahmut Aktaş ve Mehmet İnâk adındaki devrimci tutukluların durumlarının da kötü olduğu belirtilmektedir.

Açlık grevine giren ve çoğunluğunu PKK'li savaş esirlerinin oluşturduğu devrimci tutuklular, son aylarda üzerlerinde uygulanan insanlık dışı baskıları ve teslimiyete zorlamak amacıyla bazı direnişçilerin hücrelere kapatılmasını protesto ettiklerini açıklamışlardır.

Yaklaşık 2 aydan beridir ziyaretçi görüşüne de çıkarılmayan savaş esirlerine 5 yıldan beridir sürekli teslimiyet dayatılmakta, bunun için tahliye de

dahil birçok vaatlerde bulunmaktadır. Son aylarda bu çabalarını doruğa çıkaran sömürgeciler, "pişman ol da ne olursa olsun, suçun çok ağır da olsa, 20 kişiyi de öldürmüş olsan seni affedeceğiz" diyerek özellikle de direnişin başını çeken devrimcileri ihanete zorlamaktadırlar. Aldığımız haberlere göre bu söylediklerini kanıtlarcasına birçok "samimi itirafçıyı" serbest bırakmışlar ve içeridekilerin de bunları örnek göstererek etkilemeye çalışmaktadırlar.

Sömürgeci faşistlerin tüm oyun ve entrikaları gibi bu hesapları da daha başından bozulmuş ve inançlarından zerre kadar taviz vermeyen savaş esirleri mücadelemizden de aldıkları güçle yeni görkemli direnişler sergilemeye başlamışlardır.

●Şemdinli Davasında 2 İdam

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığında 23 devrimci ve yurtseverin "yargılandığı" PKK-Şemdinli davası tutukluları hakkında kamu davası açıldı.

Faşist askeri savcı Cahit Aydoğan tarafından hazırlanan iddianameye göre, politik tutuklulardan 2'si için idam, 21'i için de 15-20 yıl arası değişen çeşitli hapis cezaları istendi.

15 Ağustos 1984'te HRK birliklerince Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde gerçekleştirilen eylemlere katılmakla suçlanan devrimci ve yurtseverlerden idamı istenenler Hüseyin Tilki ve Seferi Yılmaz adlı tutuklulardır.

●10 Devrimcinin İdam Dosyaları Yeniden Başbakanlıkta

Eylül ayının başlarında, hakkında daha önce idamları istenen 10 politik tutuklunun dosyaları başbakanlığa gönderildi. Çoğunluğunu PKK-Birecik davasında "yargılananların" oluşturduğu politik tutukluların adları şöyle: Hasan Çepik, Ahmet Öğretmen, Kemal Tek-söz, Salih Sezgin, Mustafa Çepik, Musa Aslan, İmam Yilmazer, Ahmet Yıldırım, Sami Erdoğan ve Sami Cin.

Ayrıca sömürgecilerin, devrimci tutukluları teslim almak için yürürlüğe koydukları "Pişmanlık Yasası"na devrimci tutuklular direnişle cevap verdiler. Tüm baskı ve işkencelere rağmen düşmanın bu çabası da bir sonuç vermedi.

●ERNK-Çukurca Davasına Devam Edildi

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Çukurca davasında 4 Eylül 1985 günü ERNK taraftarlarının "yargılanmasına" devam edildi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşçılarına destek vermek ve eylemlere katılmakla suçlanan 16 yurtsever köylüden 14'ünün idamı istendi.

●PKK-Hilvan-Siverek Davasında 106 İdam İsteniyor

6 Eylül 1985 günü Diyarbakır'da 469 kişilik PKK Hilvan-Siverek davası tekrar başladı.

İçerisinde PKK önder kadrolarının da bulunduğu Hilvan-Siverek davası yoğun baskılar altında devam etmekte ve 106 yurtsever için idam istenmektedir. Aynı davada "yargılanan" PKK militanı Muzaffer Ayata'nın siyasi savunma talebi, bir kaç cümle ile geçiştirilip sınırlandırılmıştır.

İSVEÇ'TE KÜRDİSTANLI YURTSEVERLER AÇLIK GREVİNDE

●Bir Yurtsever Ölüm Orucunda

Geçtiğimiz yılın Ağustos ayında teröristlikle suçlanarak İsveç yönetimi tarafından tutuklanan ve aylarca cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakılan 11 Kürt yurtseveri, evlerinde gözaltında bulundurulma uygulamasına karşı direnişe geçmişlerdir. Bunlardan 3 tanesi Stockholm'de 2 tanesi Malmö'de ve 1'i de Helsinborn kentinde bu uygulamayı protesto amacıyla açlık grevine başlamışlardır. Helsinborn'da eyleme geçen yurtseverin direnişini 16.9.1985 tarihinden itibaren ölüm orucu biçiminde sürdürdüğü bildirilmektedir. Yine aldığımız habelere göre ölüm orucuna başlayan yurtseverin durumu ağırlaşmış ve hastaneye kaldırılarak komaya alınmıştır. Konuşamayacak durumda bulunan yurtseverin eylemini, istekleri kabul edilene kadar devam ettireceği de söylenmektedir.

İsveç yönetiminin halkımıza ve mücadelemize karşı takındığı bu anlamsız tutumu, insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alarak suçsuz insanlara uyguladığı bu işkencelerin nedeni söz konusu yönetimin faşist Türk devletiyle sıkı bir işbirliği içinde bulunmasında yatmaktadır. Yine 21 Mayıs 1985'te yurtsever-demokrat Kürt aydını Av.

Hüseyin Yıldırım'ı tutuklayıp "PKK'nin sorumlusu" olarak yargılamak istemesi de, bu işbirliğini daha da net olarak açığa koymaktadır.

Halkımız, söz konusu yönetimin bu tavrını hiçbir ilerici-demokrat anlayışla bağdaştıramamakta, haklı olarak da buna büyük bir tepki duymaktadır. Son olarak İsveç'te gözhapsinde bulundurlan yurtsever Kürdistanlıların başlattıkları açlık grevlerinde halkımızın tepkisinin açık ifadesi olmuştur.

6.9.1985 tarihinde başlattıkları açlık grevine kararlılıkla devam eden yurtseverlerden birinin 16.9.85 tarihinde eylemini ölüm orucuna çevirmesi üzerine Avrupa'nın bir çok alanında İsveç yönetimini protesto eylemleri başlatılmıştır. Kürdistanlı yurtseverlerin haksız yere böylesi bir muameleye maruz kalmalarına göz yummayan emekçi kitleler, bir çok Avrupa merkezinde bulunan İsveç konsolosluklarını ve çeşitli kuruluşları işgal ederek, protestolarını bildirmişlerdir. Paris, Hannover, Kopenhag, Frankfurt, Stuttgart kentlerinde gerçekleştirilen bu protestoların giderek yaygınlık kazanması da beklenmektedir.

FAŞİST CUNTAYI PROTESTO EYLEMLERİNDE

Binlerce Yurtsever Emekçi Bir Kez Daha Haykırdı:

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Cuntası! Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!

Eylül ayının ilk iki haftasında Avrupa'nın bir çok merkezinde faşist Türk cuntasının işbaşına gelişinin 5. yıldönümü güçlü kitlesel eylemlerle protesto edildi. Eylemlere katılan binlerce Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçi, faşist Türk yönetiminin halklarımız üzerindeki baskı ve sömürsünü, Kürdistan'da ilan edilen savaş halini ve Kürt halkı üzerindeki amansız ve ölçsüz zulmünü bir kez daha lanetlediler.

Türk burjuvazisinin sol'dan uzantısı durumuna gelmekte adeta birbirleriyle yarışan ve halk kitlelerinin düzene olan muhalefetini bertaraf etmeye çalışan tasfiyeci sol güçlerin, bu yılki protesto eylemlerine katılmamakla, düzeni şirin gösterme ya da "az baskıcı, az faşist" gibi saçma anlayışıyla hareket etmelerinin tersine kitleler, yaşadıkları gerçeklere ve ülkemizde yaşanan faşizmin

uygulamalarına karşı direnişçi saflarda biraraya gelmiş ve güçlü protestolarını yükseltmişlerdir. Tasfiyeci sol'un halkı kandırma ve düzenin kuyruğuna takma çabaları da boşa giderken, teşhir ve tecrit olmaktan kurtulamamaları da böylece sağlanmıştır.

Ülkemizde gelişen Ulusal Bağımsızlık Mücadelesiyle tam bir çıkmaz içine sokulan sömürgeci faşist Türk devleti, sürekli uyguladığı baskı, zor ve işkencelerin yanı sıra Özel Harp Dairesinin faaliyetlerini de devreye sokarak, öncüyü tecrit etme, sol'u tasfiyeye uğratma gibi amaçlarına da ulaşmaya çalışmaktadır. Türk sol'u ve küçük-burjuva milliyetçi Kürt sol güçleri arasında önemli oranda etkin olan bu çabalar, şimdi de çok yönlü olarak mücadelemize yöneltilmiş durumdadır. Mücadelemizi ve onun önderliğini terö-

rist olarak ilan eden sömürgeciler, bu uğraşlarına bir takım Avrupa yönetimlerinden de destek bulmuşlardır. Bu yönlü desteği en alçakça bir tarzda veren, Türk ve Kürt sol güçlerinin durumu ise ayrı özellikler taşımaktadır.

İşte bu yılki 12 Eylül'ü protesto eylemlerinde dile getirilen kin ve öfke sadece faşist cuntayı değil, onun sağdan ve soldan destekçilerini de kahretmekle ayrı bir öneme sahip oldu diyoruz. Çünkü faşist yönetimi ılımlı ve şirin gösterebilmek ya da onu daha fazla ürkütüp sertleşmesine neden olmamak için, açıktan bir protestoya girişmekten çekinen çevreler, halk kitlelerinin haklı tepkisini de üzerlerine çekmiş oldular. Bunların dışında olan bir takım sol güçler de tertipledikleri protesto yürüyüşünde birlik ve düzenden yoksun, cılız seslerin yükseldiği bir pratik ortaya

sererek kitlelerin engin gücünü nasıl çarçur ettiklerini kanıtlamış oldular. Ülkemizde gelişen mücadeleye paralel olarak Avrupa ve diğer dış alanlarda da Direnişçiliğe sahip çıkmaya ve her gelişmeyi yakından takip etmeye başlayan Kürdistanlı yurtsever emekçiler, bu yönlü istem ve arzularını en güçlü tarzda ortaya koyarak faşist cuntaya karşı soylu bir kin ve öfke içerisinde olduklarını da göstermişlerdir.

7 Eylül'de Paris ve Berlin'de, 14 Eylül'de ise, Köln, İsviçre ve İsveç'te, 21 Eylül'de Hollanda ve Danimarka'da yapılan yürüyüş ve miting eylemleri anlamlı ve önemli bir muhtevaya bürünmüştür.

Bu yıl Fransa genelini kapsayan yürüyüş Paris'te yapıldı. Fransa'nın dört bir yanından gelen emekçilerin katılımıyla gerçekleşen eylem, aynı zamanda bu ulusal kurtuluşçu safların güçlenip pekiştiğini, mücadelemize bu alandan güçlü bir ilginin doğduğunu da kanıtlamıştır. Düşmanın ülkemizde yoğunlaştırdığı baskı ve zulme sessiz kalmayan ülke dışındaki yurtsever emekçiler, özellikle de direniş mücadelemizin kazandığı her mevziye azimle sahip çıkılacağını göstermiş oldular.

Erken saatlerden itibaren eylem alanına toplanan kitlelerin taşıdığı pankart, flama ve bayraklar eyleme, daha başından en güçlü anlamı kazandırıyor. Kitlenin canlı, dinamik ve disiplinli bir şekilde eylemin ruhuna uygun davranması, sömürgeci faşist Türk yönetimini lanetleyip, ulusal bağımsızlık mücadelemizi en canlı şekilde destekleyen sloganlar haykırması, teslimiyetçiliğe ve pasifist anlayışlara da en büyük darbeyi vurmuştur. Milli kıyafetler içindeki Kürt kadınları ve çocukları ellerindeki bayraklarla halkımızın diğer halklara iletmediği dayanışma mesajlarını canlı olarak bir kez daha sunmuşlardır.

Miting alanında da gerekli düzen ve disiplinin korunması, sayısı 1000'i aşan kitlenin adeta tekvücut halinde davranması ve siyasi konuşmayı sloganlarla desteklemesi eyleme militan bir özellikte kazandırmıştır.

Aynı gün Berlin'de yapılan yerel çaplı yürüyüş eylemiyle de faşist Türk cuntası protesto edilmiştir. Sayıları 100'ü aşan Kürdistanlı emekçiler, mücadelemizin sesini dünya kamuoyuna duyurulmasını ve halkımız üzerindeki dizginsiz baskı ve zulmün teşhir edilerek Türk devletinin sömürgeci faşist karakterinin gözler önüne serilmesini sağlamışlardır.

Danimarka'da yapılan protesto yürüyüşü de, bu alana Kürdistan'ın değ-

şik yörelerinden gelmiş olan 200'ü aşkın yurtseverin katılımı ve sıcak dayanışmasıyla gerçekleştirilmiştir. Yürüyüş ve miting eylemi öncesinde bir çok yurtseverin aktif görev alarak protesto eylemini güçlü kılma çabaları içine girmeleri ve ortak çalışmanın sonucunda bu alandaki tüm Kürdistanlıların dikkatini ülkedeki mücadeleye çeken faşist sömürgeciliğin teşhirini sağlayan bir eylem tertiplmeleri halkımızın öz gücüne dayanarak en aşılmaz engelleri dahi aşma gücünde olduğunu göstermiştir. Danimarkalı ilerici-demokrat kesiminden de aktif destek sunulan protesto eylemini basın-yayın kuruluşları da haber olarak vermişlerdir.

14 Eylül günü F. Almanya'nın Köln kentinde yapılan yürüyüş ve mitinge ise, binlerce insan katılarak faşizme karşı güçlü bir protesto eylemini gerçekleştirdiler. FKBDC güçlerinin de desteklediği ve Feyka-Kurdistan tarafından organize edilen eyleme katılan kitleler, toplanma alanında biraraya gelerek en güçlü sesleriyle cuntaya karşı nefretlerini dile getirerek, Ulusal Bağımsızlık Mücadelemizin yanında olduklarını, önder güce ve ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN'a sonuna kadar sahip çıkacaklarını belirttiler. Sayıları 5000'i aşan yurtsever emekçiler -kadın, çocuk, genç-yaşlı- sıcak ve güçlü bir dayanışma içinde olduklarını bir kez daha gösterdiler. Milli kıyafetlerin de yoğun olarak giyildiği yürüyüşte, kortejin harekete geçmesiyle birlikte sırasıyla taşınan bayrak, flama, poster ve pankartlar oldukça görkemli bir tablo oluşturuyordu. Kitlenin coşkusu ve atılan tüm sloganlara iştirak etmesi, disiplinli şekilde hareket ederek sorumluluk hissetmesi de eyleme ayrı bir önem kazandırıyor.

Miting alanına kadarki güzergah içerisinde sayısı daha da artan kitleler, ülkemizde hızla boyutlanan mücadeleye ilgisiz kalmadığını ve gerçek kurtuluşun ancak bağımsız ve özgür bir ülke yaratmakla mümkün olabileceğini, faşizme karşı haykırdıkları sloganlarla daha açık olarak gösterdiler.

Miting alanında düzgün sıralar halinde dizilerek alandaki yerini alan yurtsever emekçiler, devrim şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşuna geçerek tüm sol yumruklarını havaya kaldırdılar. Hunerkom'un koro grubu tarafından marşlar okunduktan sonra da siyasi konuşmalar bölümüne geçildi. Kolluk takan görevlilerin kitlenin etrafında oluşturduğu güvenlik çemberi de dikkati çeken yönlerden biriydi. Siyasi konuşma tüm kitle tarafından dikkatle

dinlenip sık sık haykırılan sloganlarla da desteklenerek mücadeleye bağlılık defalarca dile getirildi. Konuşmanın bitiminde de tüm sol yumruklar sıkılı vaziyette Cephe andı içilerek direniş mücadelemize bağlılık bir kez daha ifade edildi.

Programın sonunda ise "Apo Hate Hilvanê" türküsü eşliğinde alanda bulunan binlerce emekçi kolkola halay çekip sloganlar haykırarak eylemi başarıyla sonuçlandırdılar.

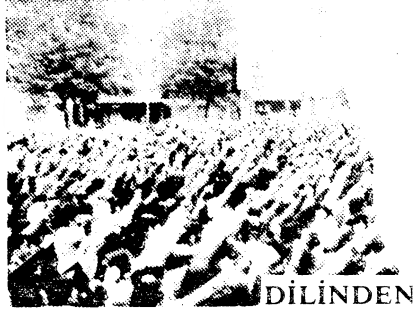
Aynı gün İsviçre'nin Basel kentinde de 1000'i aşkın yurtsever Kürdistanlı cuntaya karşı bir protesto yürüyüşünde biraraya gelerek sömürgeci faşist Türk devletine ve onun uzantılarına karşı nefretlerini dile getirmişlerdir. Örnek bir dayanışma içine giren yurtseverler gerek yürüyüş korteji boyunca, gerekse de miting alanında en gür sesleriyle sömürgeciliğe karşı sloganlar haykırmış, kendilerine dayatılmak istenen pasifikasyonu ve teslimiyetçiliği de böylece yerle bir etmişlerdir.

Ayrıca İsveç'in Stockholm kentinde de bir protesto eylemi düzenlenerek faşist cunta lanetlenmiştir. 200'ü aşkın yurtsever Kürdistanlı'nın katıldığı eylem, özellikle de İsveç yönetiminin halkımıza ve mücadelemize karşı olumsuz bir tavır içerisinde olduğu döneme denk geldiğinden, çok daha anlamlı ve kahredici bir özelliğe de sahip olmuştur. Yine cuntanın yönetimi demokrasiye çevirdiğini iddia eden çevrelere karşı halkımız her alanda yükselttiği protesto haykırılarıyla gerçekleri bir kez daha dayatmıştır.

Hollanda'nın Den Haag şehrinde gerçekleştirilen miting ve yürüyüş eylemine de 300 dolayında yurtsever emekçi katılmıştır. Eylem boyunca gerek Hollandalı demokrat çevrelerin, gerekse de Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçilerin de yakın ilgisi görülmüş, Flamanca, Kürtçe ve Türkçe olarak yapılan siyasi konuşma ilgiyle dinlendiği gibi, sloganlarla da desteklenmiştir. Yaklaşık 4 saat süren protesto eylemi başarıyla sonuçlandırılmıştır.

Sonuç olarak bu yılki protesto eylemleri gerek katılım açısından, gerekse nitelik olarak her yılkinden çok daha güçlü gerçekleştirilmiş, faşist Türk cuntasının Kürdistan ve Türkiye halkları üzerindeki baskıcı yönetimine karşı güçlü bir muhalefetin olduğu kanıtlanmıştır. Ayrıca KUKM'nin verdiği coşku, azim ve kararlılıkta etkisini göstermiş, emekçi kitleler gerçek kurtuluşlarının nerede olduğunu daha net kavramaya başlamışlardır.

EMEKCİLERİN

DİLİNDEN

İznimi geçirmek amacıyla gittiğim memleketim Urfa'da yaklaşık bir ay kaldım. Bu süre içerisinde hızla gelişen mücadelemizin yarattığı gerçekliği bizzat gördüm ve zafere olan inancımı daha da güçlendirdi. Edindiğim izlenimlerimi ve gözlemlerimi Berxwedan aracılığıyla tüm Kürdistanlılara aktarmak, ülkemizde yaşanan somut durumun daha iyi tanınmasına yardımcı olmak istediğimden bu mektubu yazdım. Derin tahliller yapma gücünde olmadığım için var olan durumu her iki tarafın (düşman ve halkımızı) yaşadığı pratiği dile getirerek anlatmaya çalışacağım.

Daha ilk bakışta gözümü çarpan şey, karakolların durumu oldu. Her Kürdistanlının yakından bildiği bu zulüm yuvalarında eskiden en çok 10 asker bulunuyordu. Ama bu yıl asker sayısı 50'ye çıkarılmıştı. Binalar küçük olduğu için barınma ve beslenmede zorluk çekiyorlardı. Oldukça perişan bir durumda olmalarına rağmen, karakolun gücünü bölmek için başka yerde de kalmıyorlardı. Gece nöbetleri onar kişilik gruplar halinde tutuluyor, büyük bir korku içinde olduklarını gizleyemiyorlardı. Halk da eskisi gibi jandarmadan korkmuyor artık. Eskiden köylere emir götürmek, haber vermek için iki jandarma elini kolunu sallayarak köye gider ve tüm köylü önlerinde hazır olma geçmek zorunda kalırdı. Şimdi ise bir köye gidebilmek için en az 100 kişilik bir grupla yola çıkıyorlar. Halk ise (hainler dışında) bunlara hiç itibar göstermemektedir. Ordu alay konusu haline gelmiştir. Zaten uzak ve sapa yerlerdeki karakolları da merkezileştirmiş durumdadırlar. Tüm bunlar düşmanın ne kadar korktuğunun açık göstergesidir.

Sömürgeci devlet ve ordu yetkilileri, gittikleri her yerde toplantılar düzenleyip Apocuların anti-propagandasını yapıyorlar. Özellikle halkın önem verdiği değer yargılarına hitap edilerek Apocuların bunları çiğnediği anlatılıyor. Örneğin: Arabalar durdurulup, soförler dövülüyor, paraları alınıyor ve "biz Apocuyuz istediğimizi yaparız"

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz Hergün Biraz Daha Zafere Yaklaşıyor

diyerek gidiyorlar. Yine köylere gidip zorla kız kaçırıyor ve kaçırdıkları evlere de bir bildiri bırakarak "Biz Apocuyuz" imzasını da atıyorlar. Ama bu oyun daha başından tutmadı. Halk bunları yapanların askerler olduğunu ve Apocuların bu tür şeyleri hiçbir zaman yapmayacağını söylüyordu. Konuştuğum bir çok insan, "Onlar devlete karşı savaşıyor. Bizim namusumuzu, malımızı korumak için savaşıyorlar, neden bu tür şeyleri yapsınlar ki" diyerek devletle alay ediyordu. Bu oyun tutmayınca sömürgeci taktik değiştirdiler. Bizzat komutanlar yaptıkları konuşmalarda şöyle diyorlardı: "Apocular devlet kurarsa hepimizin toprağını, davasını, malını, bütçesini, başını ve arabasını elinizden alacaklar. Sizleri köle gibi çalıştıracaklar. Hiç biriniz para yüzü görmeyeceksiniz. Siz burada çalışırken karınız, kızınız başka şehirlerde, başka erkeklerin yanında çalışacaklar. Bakın, bugün her şeyiniz var. Yuva, arpa, domates, geri kalan süre içinde yiye içiş getiriyorsunuz. Kimse size niye çalışmıyorsunuz diyor mu? Ama Apocular o zaman sizi oniki ay gece gündüz çalıştıracak, para bile elinize vermeyecekler." Bu tür propagandalar çok sınırlı olarak bazı insanları etkiliyorsa da genellikle tüm halk bunların yalan olduğunu kavriyordu. Türk devletinin hiçbir zaman bize dost olmayacağını ve halk için savaşan Apocuları da karalamak ve halkın gözünden düşürmek için bu tür şeyleri uydurduklarını rahatlıkla anlayabiliyorlardı.

Bu bölgede sarp dağlar ve ormanlar olmadığından HRK parızanlar, çeşitli sığınaklar yaparak barınmakta, bazı alanlarda ise doğal mağaralardan da yararlanmaktadırlar. Devlete ihbarçılık yapan bazı unsurlar devrimcileri mağaralarda gördüklerini söyleyince düşman operasyonların yanısıra yeni tedbirler de düşünmüş ve onlarca kamyon dolusu çimentoyu mağaralara taşımaya başlamışlardı. Taşıma işinde de zorla köylüler kullanıldılar. Taşıma bittikten sonra mağaraların içini bomladılar ve ardından taş doldurup ağzını da betonla örmeye başladılar. Bu iş haftalarca devam etti ve çimento bitince bu işe son verildi. Halk devletin bu "tedbirini" delilik olarak nitelendiriyordu. Çünkü bu mağaraları kapatmaya Türk devletinin bütün çimentosu getirilse yine yetmezdi. Zaten kapatılan mağaralarda

hiçbir zaman devrimcilerin gelip barınmayacağı yerlerdi.

Birgün yapılması gereken bir iş için karakola gittim. Akşama doğru yanıma bir yakınımı da alıp arabamla gitmiştim. Daha karakola 100 m. vardık "aracdur" diye bir komut duyduk ve durduk. İnin dediler indik. Ellerimizi kaldırdık dediler, kaldırdık. Aracın sahibini sorunca "benim" dedim. Yanımdakine sen yavaş yavaş yaklaştı dediler. Her on metrede bir durdurup sağa ve sola döndürüldü. "Çeketini kaldır", denildi ve yanlarına böylece bırakıldılar. Sıra bana geldi. Arabanın arka bagajı, motor kapığı ve tüm kapılarını açtırdım, lambaları da yakurdular. Bunları yaptıktan sonra yavaş yavaş yaklaştı dediler. Beni de her on metrede bir durdurup sağa, sola döndürdüler ve yanıma goturdular. Ben, aracı ilimden başka kimse yok deyince komutan, "Ben, öyle bil, Apocuların nereye yaklandıklarını bilemezsin. Arabanda da olabilirler" cevabını verdi. Kendi içimden onların bu haline güldüm ve "korkunmuşca faydası yok, birgün siz de yok olacaksınız" dedim. Karakola girdikten sonra komutan bana kızarak, gecenin bu vaktinde buraya gelinir mi dedi. Ben daha ortası aydınlıktır dedim. Komutan "Apocuların gecesini gündüzü yoktur" diyerek bizi isimizi yapmadan geri gönderdi. Yaşadığımı bu küçük olayda bile, ordunun nasıl bir korku içinde olduğunu açıkça gördüm.

Bozova'da şehit düşen 5 PKK militanının evlemi ve kanımanca direnislere destanlaştırılarak dilden dile dolaştırılıyordu. Yiğitçe savaşıklarını, teslim olmayıp, sonuna kadar slogan haykırdıklarını halk ağılayarak ve gurur duyarak anlatıyordu. Bölük komutanı bile, "bunların her biri bir orduya bedel. Bunlar yiğit insanlardı" demekten kendini alamamıştı. Devletin sayısız mermi ve roket kullandığı hatta devrimcilerin cesetlerine dahi 300'ün üzerinde mermi sıktıklarını herkes gözüyle görmüştü. Bu unutulmaz direniş yöre halkının mücadeleye daha aktif katılımı ve destek vermesini sağlamıştır.

Antep'te bulunduğum dönemde, polisler ile devrimciler arasında bir çatışma çıkmış ve olayda bir devrimci ölmüş, bir poliste yaralanmıştı. Ayrıca aynı günlerde Antep merkezinde halk ile polisler arasında kavga çıktı. Kadınlar domates, patlıcan, patates vb. şey-

Devamı syf. 21'de

KÜRDİSTAN'IN DAĞI TAŞI PARTİZANLARLA DOLU

Ben de Avrupa'da çalışan bir emekçi olarak iznimi bu sene de Kürdistan'da geçirdim. Hemen şunu söyleyebilirim ki: baskı, zulüm çok, fakat kurtuluş umudu daha da çok. Her sene izine giderim, ama bu sene daha değişik düşüncelerle Avrupa'ya döndüm.

İznimde ağırlıklı olarak Bingöl yöresinde kaldım. Kürdistan topraklarına girmekle beraber her adım başı asker görmek mümkündür. Yol boyunca sıkı aramalar yapılmaktadır. Sömürgeciler her yönüyle (ekonomik, siyasal) halkımızı çembere almaya çalışmaktadır. Uygulanan ekonomik politikadan dolayı halkın bir çoğu aç ve susuzdur. Artık insanlar çoluk-çocuğunu nasıl doyuracaklarını, aç kalmamak için hangi çareye başvuracaklarını düşünmektedirler. Bunun yanı sıra sömürgecilerin baskı ve zulmü de halkımızda isyan rüzgarı estirmeye başlamıştır. Her ne kadar ajan-muhbirlik boşa çıkarılmışsa da devlet bunu fırsat buldukça geliştirmeye çalışmaktadır. Tüccarlık, çerçicilik vb. kılıflarla tüm köylere sömürgecilerin ajanları gönderilmektedir. Şehir merkezinde ise bu işi özellikle şoförler aracılığıyla yapmaya çalışmaktadırlar. Yine köy muhtarlarıyla her pazar-tesi günü düzenli toplantılar yapılmaktadır. Bu toplantılarda muhtarlara açıkça ajan-muhbirlik dayatılıyor ve UKM'ne destek olanların isimlerini bildirmeleri isteniyor. Yine köylerde sevilip sayılanlara da ajanlık dayatılıyor. Özellikle gittiğim çevredeki bu uygulama din adamlarına (imamlara) yönelikti. Sömürgeciler, imamlara "eşkiya-ya destek vermeme" vaazları vermeleri ve bunun yanı sıra kendileriyle beraber çalışmalarını dayatıyorlar. Bunu kabul etmeyen bir çok imam istifa etmiştir. Düşmanın son olarak umudunu en çok bağladığı "köy korucuları kanunu" dolayısıyla köylülere silah dağıttığını ve gittiğim yörede de bir kaç kişinin silah aldıklarını gördüm. Bunlardan bazıları aynen şunu söylüyorlardı: "Biz bunu mecbur aldık, ama bu silahları partizanlara karşı kullanmayacağız. Eğer HRK partizanlarını görürsek silahları onlara veririz." Bazıları da, "Eğer bir çatışma çıkarsa, biz de partizanlarla beraber Türk ordusuna karşı savaşıyoruz" demektedirler. Gördüğüm kadarıyla bir çok insanımız ya bu silahları zorla almış, ya da ekonomik sıkıntıdan dolayı almıştır. Ama çok eminim ki TC bu işten de zararlı çıkacaktır. Yine sömürgeciler psikolojik olarak halkı etkilemek için ellerinden geleni yapı-

yorlar. Basında, yayında TC kendi kayıplarını hiç belirtmemektedir. Örneğin Bulanık'ta 20 asker öldürüldü, ama televizyon "iki hain" öldürüldü dedi, başka bir şey söylemedi. Yine; birgün (takriben Ağustos'un ilk haftası) Solhan'da partizanların görüldüğü haberi

Kahraman savaşçılarımızın engin fedakarlığı yankısını kitleselşen mücadelelerimizde buluyor.

uzerine yüzlerce asker tesbit edilen yere yığılıyor ve orasını bombalıyorlar. 10 dakika sonra her şeyin bittiğini sanıp geri dönen sömürgeci ordu güçleri partizanlarca sarılıyor, bir kısmı öldürülürken bir kısmı da teslim alınıyor. Ben kendim 4 askerin cenazesinin götürüldüğünü gördüm. Fakat bu olaya hiç bir gazete ve radyo-TV yer vermedi. Bunun yanı sıra helikopterle, şekere sarılı kağıtları köylere ve şehire atıyorlar. Bu kağıtlarda katledilen partizanların resimleriyle beraber halka ve devrimcilerle teslim olmaları çağrısı vardır. Yani halkımızda ölüm korkusu sürekli canlı tutulmaya çalışılmaktadır. Yazının başında da belirttiğim gibi bu sene durum bambaşka. Gidip ülkeyi göremeyenler belki de soracaklardır. Nasıl bambaşkadır? Her şeyden önce ülkemiz bir savaş alanıdır. Savaş "korkak mehmetçik" ile kahraman peşmergelerimiz arasındadır. Hergün eylemlerin olduğu, helikopterlerin uçtuğu, sömürgeci seçme birliklerin operasyon yaptığı yerler savaş alanı değil de nedir? Diğer yandan beni sevince boğan bir diğer şey ise halkımızın birliğinin adım adım gerçekleşmesidir. Eskiden MSP'li CHP'li vs. vs. vardı. Ama şimdi ise Kürtlük ve Kürdistanlılık var, başka bir şey yoktur. Partizanlar köylere inip sürekli propaganda yapmaktadırlar. Bunun sonucu halk kendi görevlerini kavramaya başlamıştır. Artık halkımız kendi davasını anlayamayacak kadar cahil değildir. Ben köyde yokken partizanlar gelmişti. Onları görmek bana nasip olmadı-

ğından çok üzülüyorum. Solhan'dan, Karlıova, Dersim'e kadar partizanların faaliyetlerine tanık oldum. Hatta mücadeleye yeni katılanların eğitimleri dahi bu dağlarda yapılıyor. Yani kısacası Kürdistan'ın Dağı, Taşı Partizanlarla Dolu. Halkımız çok inanıyor, çok güve-

niyor onlara. Birçok insan diyor istesinler gidelim biz de cepheye savaşalım. Oradaki insanlar geniş imkanlara sahip değildirler, ama gerçekten de biz Avrupa'daki Kürdistanlı emekçilerden fedakardırlar. Halkımız mücadele etrafında kenetlenmektedir. Diğer örgütlerin sesi soluğu çıkmamaktadır. Dürüst taraftarları da PKK'ye katılmaktadırlar. Örneğin geçmişte Avrupa'da tanıdığım bir "KUK"cu ile görüşüm ve mücadeleyi sordum. O bana şunu söyledi: "Git Avrupa'dakilere deki; bu mücadeleyi desteklemeyenler dünyanın en şerefsiz insanlarıdır." Mücadele sıradan ilişkileri bir yana itip halkımızı ulusal kurtuluş savaşı etrafında birleştiriyor.

Son olarak, yurtseverler olarak bizlere de görevler düşmektedir. Ülkedeki yurtseverler Avrupadaki desteğimizi yetersiz görmektedirler. Burada birçokumuz çekinip eylemlere katılmıyoruz. Artık bunları bırakıp mücadeleye sarılmak lazım. Halk hiçbir zaman kurtuluştan böyle umutlanmamıştı. Kürdistan'da kapı kapı dolaşıp mücadeleyi halka anlatan imamlar gördüm. Bizler de hiç bir şey yapamıyorsak bir imam kadar olmalıyız. Düşmanı korku, Kürdistan'ı coşku sarmış. Gün daha fazla fedakarlık, gün savaşanların yanında yer alma günüdür.

**Kahrolsun Halkımızın Düşmanları!
Yaşasın Halkımızın Kahramanları!**

**Bingöl'den Bir Yurtsever
13 Eylül 1985**

HER ŞEY KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ İÇİN

Gazetemize ulaşan haberlere göre bu yıl da KUKM'ni desteklemek amacıyla Avrupa düzeyinde bir Bağış Kampanyası başlatılmıştır. 15 Eylül-10 Kasım tarihleri arasında sürecek olan kampanya, Kürdistanlı yurtseverlerin fiili desteği ve bizzat katkısı ile yürütülmektedir. Kampanya çalışmalarını yürütenler bu yılki kampanyanın çok daha güçlü sonuçlandırılacağını belirtmektedirler. Adeta, sosyalist bir yarış ruhu ile geliştirilen kampanya çalışmalarının daha başlangıcında, sayısız örnek davranışın ortaya çıktığı da söylenmektedir.

... Ve ekilen tohum hızla boy atıyor.
Gelecek kutsal savaşı yükseltenlerin olacak.

Kürdistanlı yurtsever emekçilerin yanısıra diğer halklardan da -başta Türkiye halkı olmak üzere- desteğin sağlanması yönünde de çalışmaların yürütüldüğü ifade edilmektedir.

Her devrim hareketinin, kendi öz gücü temelinde yükselmek zorunda olduğu gerçeği, Kürdistan koşullarında daha yakıcı bir önemdedir. Bu alanda ilkel-milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformistlerin sürekli dış destekle ayakta kalma çabaları ve bunun için de her türlü değerlerini satışa çıkarmaları örneği dikkate alınınca, halkımızın öz gücüne dayanma ilkesinin önemi daha da iyi anlaşılacaktır. KUKM'nin 1970'lerde ortaya çıkışı ve gelişme tarihi öz güce dayanma ilkesinin en canlı pratiğiyle doludur. Kısa süreli de olsa böyle bir geçmişi halkının en yüce çıkarlarına bağlılık temelinde ortaya çıkaran ulusal kurtuluş güçleri, daha ileri atılmak ve güçlü gelişmeler yaratabilmek

için bu kaynağı sürekli derinleştirmek zorundadır. Bu kaynak ne kadar açılır ve gür akmaya başlarsa mücadelenin gelişimi de o denli hızlı ve sağlam olacaktır.

Karşımızdaki düşman emperyalist çevrelerden tutalım da en gerici mihraklara kadar maddi destek almaktadır. Başta, ordunun modernleştirilmesi ve savaş kabiliyetinin daha da artırılması olmak üzere, desteklerinin çok yönlü olduğu görülmektedir. Bunun karşısında ise halkımıza herhangi maddi bir desteğin sunulmadığı bilinmektedir. O halde, bu durumda destek yok diye

gini aşabilecek, halkımızla arasındaki mesafeyi kapatabilecektir. Böyle bir destek olsa da, temel gücün yine halkımızın öz kaynakları olduğu bir an bile unutulmamalıdır. Bu kaynağı yeterince işlemeyen hiç bir hareket ve bunu devrime seferber edemeyen hiç bir halk hedefine ulaşamaz. Artık ihtiyarlardan yürüyemez hale gelmiş bir çok örgüte sunulan maddi desteklerin sonuç yaratmamasının nedeni işte bu gerçekte yatmaktadır. Sadece dış destekle yaşamaya çalışan bu güçler, halkın gücünü harekete geçiremediklerinden, asalaklaşmakta, dış desteğe dayanarak yaşamak istemekte, bu da bunları çürümüşlüğün eşigine getirmektedir.

Böylesi, kahredilecek bir yaşamı, hiçbir güç halkımıza dayatamaz. Halkımızdan da böylesi bir yaşamı isteyemez. Bu en iğrenç ve utanılabilir bir yaşam; ayakları üstünde durabilecek bir insanın sürekli koltuk değneği taşımak istemesi kadar da gülünçtür.

Halkımız böylesi bir mücadeleyi ve yaşamı tercih etmediğini bir çok örneği ile gösterdi. Hilvan, Siverek, Batman, Mardin, Antep, Dersim, Elazığ, Bingöl ve daha bir çok alanda cunta öncesi, bugün de Hakkari'de, Ağrı'da Kars'ta, Bitlis'te, Siirt'te, Dersim'de her türlü zorluğa, zulme ve işkenceye rağmen, mücadelemize sunduğu desteklerle göstermiş ve göstermeye de devam etmektedir.

15 Ağustos Atılımının ardından haktan gerek maddi, gerek manevi ve gerekse birçok yönlü desteğin alınması ve sömürgecilerin tüm pasifikasyon uygulamalarına rağmen bunun engellenememesi bundan sonra da bu desteğin artarak devam edeceğini göstermektedir.

15 Eylül-10 Kasım tarihleri arasında devam edecek kampanyanın daha güçlü sonuçlara ulaştırılmasında tüm yurtseverlere görev düşmektedir. Her türlü fedakarlığa hazır olan halkımızın bu özelliğini iyi değerlendirerek, mücadeleye daha gelişmiş bir katkıda bulunmak için yoğun bir çaba, enerji ve gücün seferber edilmesi zorunludur. Bu olmadan hiç bir şeyin elde edilemeyeceği açıktır.

O halde; tüm insani yeteneklerimizi konuşturarak, durmadan, dinlenmeden, yoğun bir çalışmayla kampanyaya en güçlü katılımı sağlamak, ulusal kurtuluş mücadelemize güçlü bir destek sunmak için, tüm gücümüzü seferber edelim!

mücadeleye girilmeyecek midir? Ya da küçük-burjuva reformistlerinin yaptığı gibi, her şeyden vazgeçilerek uşaklık temelinde bir-kaç kırıntı mı alınmaya çalışılacaktır? Açık ki bu her iki yol da kabul edilemez şeylerdir. O halde ne yapılması gerekir?

Yapılması gereken adeta bir deniz gibi geniş olanakları bağrında bulunduran halk gerçekliğimize başvurmaktır. O bir fedakarlık ve üretkenlik denizi veya madenidir. Yeter ki, ona bağlılık korunsun ve işletilmesi bilinsin. En yenilmez düşmanlar ve en yıkılmaz kaleler yerle bir edilecek, zaptedilmez sanılan mevziler ele geçirilecektir. Bu temelde hareket edildiğinde dünya proletaryası ve ilerici insanlık da yüklendiği sıfatlar gereği halkımıza her türlü desteğini sunacaktır. Bugün bu hala gerçekleşmemişse de önümüzdeki dönemde mutlaka sağlanacaktır. İlerici insanlık başlangıçtaki duyarsızlığını, çekingenli-

Yaşasın Silahlı Gücümüz HRK

Hızla gelişen ulusal kurtuluş hareketleri, bağımsızlığa ulaşmak için her türlü yol ve yöntemi kullanarak sömürgeci güce karşı savaşlarını sürdürmektedirler. Düşmanın sahip olduğu her türlü gelişkin teknik ve askeri gücüne karşı, ilkel donanım ve zayıf askeri güç ile savaşan bu hareketler, tüm gücünü halk kitlelerinden almaktadırlar. Düşmanın çürümüş ve eskimiş siyaseti karşısında yeniyi temsil eden düşünce ve siyasetin halk kitleleri tarafından çabuk benimsenmesi ve bunun eyleme dönüşmesi, bu savaşların temel özelliğini oluşturmaktadır. Tıpkı yaşanmış bir insanın ölmeye yüz tutmasının aksine yeni doğan bir çocuğun büyüüp gelişmesi ve geleceğe damgasını vurmasına benzetilmektedir bu durum.

Bizim mücadelemizde de tek dayanak gücü halkımızdır. Tüm uğraş ve çabalarımız da halkımızı bilinçlendirip örgütleyerek, bağımsızlığı elde etme yönünde savaşa kaldırmak içindir. Düşman ise bunun zıttı olan bir faaliyet göstermektedir. Devrimci öncü güç ile halk arasına set çekmek için tüm gücünü seferber etmektedir. Geniş olanaklarını –basın-yayından zor ve taciz etme, sindirme çabalarına kadar– bunu başarmak için devreye sokmaktadırlar.

Düşman Kürdistan genelinde olduğu gibi Kars ve Ağrı yörelerinde de devrimci hareketimizi ezmek için “yılanın başını küçükten ez” misali hareket ederek henüz rüşeym aşamasındaki örgütlenmemizi ortadan kaldırmaya ve buna uygun politikalar geliştirmeye çabalamaktadır. En çok göze çarpan “şeker-kamçı” politikası son bir yıl içerisinde açıktan yaşanmaktadır. Kazanabileceklerine inandıkları kesimleri şeker politikası uygulayarak etkilemeye çalışan sömürgeciler, kazanamayacağına kesin kanaat getirdiği kesimlere de alabildiğine, dizginsiz bir baskı ve zulüm uygulamaktadırlar. Türk devleti son bir yıllık gelişmelere rağmen Kürdistan genelinde bir savaşı kabul etmek istememekte, Hakkari’den Sason’a kadar olan hat üzerinde sınırlamaya çalışmaktadır. Ve başlattığı saldırılarla mücadelemizi bu alan içinde boğmak istemektedir. Bunu başarmak için de diğer alanlarda halkımızı karşısına almaya çabalamaktadır.

Ağrı ve Kars alanlarında en ufak bir gelişmeye dahi göz yummayan düşman, devrimci düşüncelerin hızla halk kitleleri içinde taban bulmasından duyduğu

korku ve endişe ile bu mücadeleyi ezmek için azgınca saldırmaya, operasyonları hayata geçirmeye başlamıştır. Ancak uygulanan tüm baskı ve işkenceler yöre halkının biraz daha fazla mücadeleye yaklaşmasını, ve giderek aktif destek sunmasını beraberinde getirmiştir. Yurtsever halkımız, kadını-erkeği, genci-yaşlısı ile devrimcilerin yanında yer alarak düşmanın en ufak bir kıpırdanışını dahi devrimcilere bildirmeye başlamıştır. Ve bu istihbarat getirme işi adeta yarış haline gelmiştir. Halkın bu özverili çabaları sonucu sömürgeciler çıktıkları tüm operasyonlarında eli boş dönmüşlerdir. Bu durumun verdiği kudurganlıkla sıradan her insanımıza saldıran sömürgeciler, son dönem içinde Süphan karakolunun HRK savaşçıları tarafından basılması üzerine tüm hınçlarını iki köylü gençten almış ve bu yurtseverleri alçakça katletmişlerdir. Herkesin yakından tanıdığı ve bildiği bu köylü gençleri de “terörist” olarak lanse etmişlerdir. Karakolun bulunduğu alanı tüm den işkenceye alan ve gün boyu onlara bir yandan Kemalizmi aşlamaya çalışan, bir yandan da olmadık işkencelerle yıldırma isteyen sömürgeciler, bu baskın olayının hiçbir yerde duyurulmaması için de tehditler savurmuşlardır.

Ayrıca son günlerde rezil burjuva basınında büyük manşetlerle “Eşkiyalar Ağrı dağında sıkıştırıldılar”, “Eşkiyaları kovalayan güvenlik kuvvetleri İran’a girdi” biçimde yazılan yuduruk haberlerin ise itibar edilecek yönü yoktur. Olayın asıl yüzü şöyledir: 150-200 kişilik sömürgeci güçle 2 HRK partizanı çembere alınmış, ancak tüm kuşatmaya rağmen partizanlar çemberi yarararak başarıyla sıyrılmışlardır. Bu çatışmadan kazasız belasız kurtulduklarına sevinen kolluk kuvvetleri ise bunu kutlamak için dinlenme molası vermişler ancak, bu arada bir grup HRK savaşçısı tarafından yayılım ateşine tutulmuşlardır. Bu taramada 6 ölü çok sayıda da yaralı veren sömürgeciler tam bir panik içerisine girmiştir. Verilen yalan haberlerde bu paniğin örtbas edilmesi amacına hizmet etmektedir.

Operasyonlarda başarı göstere-meyen sömürgeci güçler, şimdi de yoğun olarak ajan-milis yapıyı oluşturma çabasına girmişlerdir. Halka zorla silah dağıtmak ve geceleri nöbet tutturarak devrimcilerle karşı karşıya getirmek istemektedirler. Ama halk şimdi yaylalarda olduğundan henüz bu işi başarmış değiller. Silah alma işine ise hiç kimse yanaşmamaktadır. Halk sömürgecilere şöyle demektedir: “*Bize silah verirsiniz, devrimciler gece gelip bizi öldürür, silahları da alıp götürürler, onun için biz silah almayız. Can güvenliğimiz yoktur.*” Bu girişiminde de sonuç alamayan düşman; geçmişte devrimcilerle uzaktan da olsa ilişkide bulunan kişileri bu işte kullanmak istemekte, bunun için sık sık gözaltına alıp, işkence uygulayarak yıldırma ve bu işi kabul etmek zorunda bırakmak istemektedir. Çelişkileri alabildiğine kızıştırarak, hiç bir insanımızın tarafsız kalmasına olanak bırakmamaktadırlar. Bir yandan aşiretler arasındaki çelişkileri derinleştirmekte, eski düşmanlıkları yeniden körüklemekte, devlet dairesine işi düşen her hangi bir insanı ajanlaştırmak için bir yığın çaba harcamaktadırlar.

Düşmanın tüm gücüyle seferber olduğu ve yaratmaya çalıştığı bu ajan-milis yapıya yörede faaliyet sürdüren HRK birlikleri tarafından vurulan darbe oldukça sert oldu ve yankısı Ağrı’nın yüceliklerine çarparak tüm alana yayıldı. İlk etapta ölümle cezalandırılan 3 hain, düşman için ağır bir kayıp oldu ve bu alanda atacağı ilk adım dahi frenlendi. Bu eylemden sonra durumu şüpheli olan bir çok şahıs kırsal alanı terk ederek kentlere taşınmışlardır. Kırsal kesimde şimdilik bu yönlü düşmana hizmet edecek kişi kalmamış gibidir. Yani düşmanın bu yönlü çabaları faaliyetlerimiz önünde bir engel teşkil edememektedir.

Halk kitleleri gelişen mücadelemiz ve düşmana vurulan etkin darbelerle her gün biraz daha bilinçlenip saflarımıza akın etmekte, ülkemizin bağımsızlığı için hazır hale gelmeye çalışmaktadırlar.

***Yaşasın Silahlı Gücümüz HRK!**

***Kahrolsun Ajan-Muhbir Ağrı!**

15 Ağustos 1985

Bışar

“DIE WOCHEN ZEITUNG”
16 Ağustos 1985, Cuma, No. 33

TÜRKLERİN KÜRTLERE OLAN MUAMELESİNDEN

BASKI, ZOR VE DİRENİŞ ÇEMBERİNDEN

Tam bir yıl önce Kürt gerillaları ile Türk ordusu arasında Türkiye'nin Güney-Doğu vilayetlerinde başlayan, yüzlerce kişinin hayatına malolan, binlercesinin keyfi tutuklanması ve kötü muameleye maruz bırakılmasına neden olan çatışmalar, acımasız oluyor. Ama Ankara bir savaşın verildiğini teslim etmek istemiyor, çelişkili uygulamalar içine düşüyor ve Türk ordusunun gücünden eminle silahın zoruna başvuruyor. Ülke giderek daha fazla kanlı bir baskının şeytan çemberine ve Kürt halkının yükselen direnişine, dalarcasına giriyor.

Georg Schwarz'dan

“Milliyet gazetesi”, Türkiye'nin Doğu ve Güney-Doğu bölgelerinde yaşayan halkın «huzurlu bir bayram» (islami şeker bayramı) geçirmesi «için», «bölgedeki askeri güçlerin önemli oranda takviye edildiklerini» yazıyordu. Evet, bunun için Hakkari'den Çukurca, Şemdinli, Uludere, Şırnak, Eruh ve diğer dağlık bölgelerine kadar ve tersine olan istikametlerde, yol güzergahlarında arama ve taramalar sıklaştırılıyor. Herhalde, yine bu da huzur ve barışın sağlanması için olacak ki, bir yıldan beridir verilen küçük aralıklar dışında Mardin, Hakkari ve Bingöl bölgelerindeki köylerde sürekli sokağa çıkma yasağı konuluyor; çoğunluğu çoban olmasına rağmen köylülerin hareket etme özgürlükleri köy çevresinde 300 metre uzaklıkla sınırlanan alanlar üzerinde kısıtlanıyor. Köylülerin geçim ihtiyaçlarını bu koşullarda nasıl temin edecekleri ise, kimi ilgilendirir(!)

Ankara generallerinin barışa olan yaklaşımları ender rastlanır tuhaftıktır. Çünkü, ne zaman barıştan dem vursalar, bir savaş başlatıyorlar. Geçen yılın Ağustos ayında “teröristlere” (resmi dilde Kürt isyancılarına verilen ad) karşı başlattıkları militarist operasyona da, “barış” adını koydular. 15 Ağustos'ta küçük Kürt gerilla birlikleri Eruh ve Şemdinli'ye baskınlar düzenleyerek, Kürdistan Kurtuluş Birliği (Hêzên Rizgariya Kurdistan)'nın kuruluşunu ve silahlı mücadelenin yeniden başladığını ilan ettiler. «Çünkü» duvarlara yapıştırılan afişlerinden de okunduğu gibi, «halklarımız için silahların dilinden konuşmaktan başka yol kalmamıştır» denilmekteydi. Ve ayrıca bu, Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin yapılan II. Kongresinde böyle karar altına alınmıştı.

SAVAŞ VE BARİŞ OPERASYONLARI

Hangi «egemen vatanlarının» (Türkiye, İran, Irak, Suriye) «devlet» sınırları dahilinde olursa olsun, Kürtlerin patlak veren her isyanının, sözkonusu diğer ülkelerin güçler dengesi üzerinde direkt etkisi olur. Bundan da öte, başta petrol olmak üzere Kürdistan'ın zenginlik kaynakları, Kürtlerin otonomi hareketinin uluslararası alanda ilgi görmesine neden olmaktadır. II. Dünya Savaşı'ndan sonra, gerek Washington gerekse de Moskova, Türkiye-İrak ve İran'ın sınır bölgesini oluşturan “kritik üçgen” üzerinde –ne tesadüf ki burası Kürtlerin doğal vatanıdır– kontrollerini sağlamak amacıyla hak talebinde bulundular.

«Barış» (Huzur) operasyonu beklenilen başarıya ulaşamadı, ve birbuçuk ay sonra yerine geçirilen «Güneş» operasyonu ile devam ettirildi. Temizlik hareketi, iki yıllık bir süre zarfında ikinci defa Irak toprakları içlerine kadar yaygınlaştırıldı. Diğer üçüncü sözkonusu ülke olan İran, Ankara'nın eylemlerini İslam Cumhuriyetinin toprakları üzerinde de genişletebilme arzusuna, rıza göstermedi. Yaptığı resmi açıklamalara göre Tahran, Türk ordusunun İran topraklarına girmesine katıyen izin vermeyeceğini belirtmekteydi. Ancak, Ortadoğu'da sağlanan antlaşma, oluşturulan ittifak ve birliklerin zemininin kaygan olduğu ve hızla değişime uğrayabilecekleri, açık bir gerçekliktir.

Nitekim İran Kürtleri lideri Abdurrahman Kasımlı'nın verdiği bilgilere göre; yaklaşık olarak Türk sınırından 70 km. uzaklıkta bulunan Urmiye gölüne kadar olan bölgeyi taramadan geçirmek amacıyla, Türk silahlı kuvvetleri bu

yılın Mayıs ayında İran topraklarına girdiler. Bu yılın Haziran ayında, İngiliz magazin dergisi “Foreign Report”, Irak Kürtleri liderleri Celal Talabani ile Barzani kardeşler arasında bir ittifakın sağlanacağını arefesinde olunduğuna dair haberler verdi. Verilen bu haberdan birkaç gün sonra “Reuter”, «isyancılar» karşı ortak eylem gerçekleştirmek amacıyla, Türkiye ile Irak'ın takviye askeri birliklerini sınır bölgelerine çektiklerini bildirdi. Ankara ise bunu yalanladı ve ek takviye birliklerinin çok daha önceden planlanmış bir askeri tatbikata iştirak ettiklerini açıkladı. Olayın gerçek yanı ne olursa olsun; bölgede bulunan bütün hava limanları ve sahaları 21 Haziran'dan 31 Haziran'a kadar, normal hava-uçuş trafiğine kapatıldıkları bilinen bir durumdur. 24 Haziran'da da “Milliyet” gazetesi, İran jet uçaklarının Kürt mevzilerini aralıksız bombaladıklarını yazdı. Ayrıca, Irak'ın da hudut bölgelerinde askeri operasyonlar yürüttüğünü duyurmak-taydı.

Bu denli yoğun militarist olaylar ortamında, süper güçleri de hesaba katmamazlık edilemez. Aynı şekilde NATO da Haziran ayında ve aynı alanda geniş çaplı senelik hazırlık manevrasını yaptı. 80'li yılların başlarından itibaren uygulamaya konulan senaryo hiçbir değişikliğe uğratılmadan olduğu gibi sürdürülmektedir. Sovyetlerin muhtemel bir ilerleme hareketini engellemek bahanesiyle, Batılı ittifak güçleri ve ABD'nin “Rapid Deployment Forces” (Çevik Kuvvetler)'i ile Türk ordusu devamla İran'ı işgal etme hazırlığı içerisinde bulunmaktadır. Diyarbakır'da bulunan “Büyük Otel”, Amerikalı ve Batılı Alman subayları ile dolup-taşmaktadır. Moskova ise

halen, «uygun» momentte mevcut mütefiklerinin iplerini çekmeye, öncelik veriyor. "Foreign Report"ün bildirdiğine göre, Sovyetler Birliği ile müttefiki Suriye, Irak Kürt liderleri arasında oluşturulması hazırlanan yeni ittifakın arkasında bulunmaktadırlar. Çeşitli askeri operasyonların silahlarının yayılım ateşi altında kalan, düzensiz mülteci halk yığınlarına dönüşen Kürtler ise, bir oraya bir buraya savrulmakta, özünde ise aynı alan içerisinde dolaşıp durmak durumunda bırakılmaktadırlar.

DOĞU ANADOLU'DA VAN

Toprakları sınırdan yaklaşık 100 km. dahi uzaklıkta bulunmayan Van, Doğu Anadolu'nun en şirin beldelerinden biridir. Bir kesiminde tam bir yazın yaşandığı ama aynı zamanda dorukları karla kaplı haşmetli, keskin yarıklarla bezenmiş ve esmer renkteki dağlar, muazzam büyüklükte, koyu-mavi ve suları tuzlu olan "Van Gölü" kıyısında kurulu küçük şehri çevirmektedir. Ermeniler gözüyle Van, Türkiye'nin en önemli yerleşim merkezlerinden biriydi. Şüphesiz, Jön-Türkler de herşeyden önce bölgenin bu yüksek stratejik önemine değer biçtiler; 1915-1922 yılları arasında bölgede yaşayan tüm halkı zoraki sürgüne göndererek, onları Suriye çölünde kurulu esir kamplarında enterne ettiler. Ermeni beylerinin zenginlik kaynaklarının tabii mirasçıları olduklarına inanan Kürt köylüleri de katliama katıldılar. Şehir, bir bütün olarak yıkılıp yıkıldı. Bugün ise Van, işgal altında bulunan bir yörenin küçük ve tozlu bir şehir merkezidir. Yolları henüz asfaltlanmamış ve güvenlik güçlerinin baskıları hemen göze çarparsa da, medeniyet buraya yalnız iki zıt yönüyle, iki karşıt gelişim biçimiyle de olsa girebilmiştir. Dört kişinin başına bir askerin, iki yerlinin başına bir polislin düşmesi olayı; bölge için pratik bir kaide haline gelmiş durumdadır. Bir lokantanın garsonu bize gülererek; «hele bir bakalım! arkalarında 5 asker veya polisi de hemen görmeden, biraraya gelmiş üç Kürdü bulmanızın mümkün olup-olmadığını görürsünüz» demektedir.

Şehrin üzerinde bulunan yuvarlak dağ tepesi üzerinde büyük iri harflerle «Önce Vatan» yazılıdır. Şehrin semalarında saatlerce dönüp-dolaşan helikopterler ile yan-yana düzenli alçak uçuş yapan Fantom savaş uçakları, hakim "ana vatan"ın gelişmeler karşısında ne kadar ciddi tutum içinde olduğunu ele verebilmektedir. Dağın yamacında çizili hilal amblemi buranın Türk anavata-

nından başka bir yer olmadığını söylemek isteyen bir izlenim yaratmaktadır. Hilalın tam alt bölümünde "Komando" kelimesi yazılıdır. «Anti-Gerilla savaşında en iyi eğitilmiş ve silahlandırılmış» (İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un açıklamasından) 2000'in üzerinde «Komando» ara vermeksizin bir yıldan beridir Van'a yerleştirilmiş bulunmaktadır.

min yetersizliği derileri üzerindeki lekelere belli olan sayısız çocuk göze çarpmaktadır.

Van caddelerindeki görüntüler, yoğunlaşan kaba toplumsal tezatların ve ulusal çelişkiye karşı savaşımın aracı olarak, Ankara'nın «Şeker-Kamçı» politikasını tam yansıtmaktadır. Geçen yılın Ekim ayında yaptığı bir açıklama-

"Die Wochen Zeitung"ün yazıya ilişkin yayınladığı resim.

Yeni yapılan 2 caddeden (yoldan) biri, devlet zorunun kesin denetimi ve kullanımı altındadır. Askeri yükleme araçları, jipler ve otobüsler sürekli buradan geçmekte ve arkalarında bir toz bulutu bırakmaktadırlar. Aralarında, başlarında ki açık mavi rengteki berele diğerlerinden ayrılabilen komandoların da bulunduğu askerler, muntazam bir şekilde devriye gezmektedirler. Caddenin hemen kenarında yeni bir postane binası inşa edilmiş ve bunun karşı cephesinde de kültür merkezi bulunmaktadır. Kültür merkezinin yanı başında bir taraçalı restaurant bulunmakta, ve bunun kumaştan yapılı çardaklı damı, buranın ayrıcalıklı müşterilere ait olduğunun işaretini vermektedir. Zaten üzerinde «Polis Lokantası» yazılı bulunmaktadır. Van gölü ile hava limanına doğru uzanan ikinci yol ise, genellikle terizmciilik için kullanılmaktadır. Nitekim bu yol üzerinde bulunan «Akdamar» adlı otelin giriş kapısında «jelmoli» seyahat şirketinin reklamını yapan el ilanları yapııştırılmıştır. Yolun sağında ve solunda halı mağazaları bulunmakta, bazıları eski, ama değerli ziynet eşyasını da satmaktadır; sonra alabildiğince kerpiç kulübe ile vita-

mada terörizmin kökenini «geri sosyal ilişkiler» bağlayan Başbakan Özal'ın dediğine göre; terizmin geliştirilmesi «bölgedeki sosyal geri kalmışlığı» ortadan kaldıracak, halkın içinde bulunduğu yoğun işsizliğe ve kapıldığı umutsuzluğa çare olacak ve yoksulluğu, sefaleti hafifletmiş olacaktır. Ama onun böyle düşünebilmesi olayı son derece komik bir durumu sergilemektedir; çünkü bizzat onun hükümeti de, ağaların (büyük toprak sahiplerinin) mutlak kudretini ve keyfi uygulamalarını kırmak için, egemen feodal yapıya dokunmaya cesaret gösterememiştir. Ağalar, kendi açılardan dönemin koşullarını iyi değerlendirebilmektedirler; bunlar ile ülkeye kesin dönüş yapmış yurtdışında çalışmış bazı işçiler, artık kârlı bir sektör olan turizm ticaretini ele geçirmiş bulunmaktadırlar. Kaçak halıların ücretini veya karşılığını ödemek için sadece onlar, gerekli imkan ve araçlara sahiptirler. Güvenlik güçlerinin artan yoğun denetimi Suriye, Irak ve İran sınırları üzerinden ürün ve malların illegal transportunun sağlanmasını önemli derecede zorlaştırmıştır; dolayısıyla kaçakçılar bugün yüksek fiyatlar talep etmektedirler. «Geriye kalan halka» ise, şehir-

lerindeki değişmelere ve sözü edilen turizm olayına ancak uzaktan seyretme hakkı arta kalmaktadır-zaten bu turizm projelerinde kendileri hiçbir surette hesaba katılmamıştır. Şu anda sayıları fevkaalede bir artış kaydetmektedir. Bundan 4 yıl önce Van'ın nüfusu 80.000 civarında idi ama bugün bu sayı 110.000'nin üzerine çıkmıştır. Bugün ağalar, merkezi zorun (devletin bn.) teşviki ve desteği ile yeni tarım makinalarının sahibi olmuşlardır, bu nedenle sahibi oldukları insan faktöründen vazgeçebilmektedirler. İşte, bu ortam içine sokulan insanlar ya Türkiye metropollerine ya Van gibi şehir merkezlerine akın etmekte, yada silahlanıp dağlara çıkmaktadırlar.

Baskı mekanizması etkinliğini devam ettirmektedir. Sürekli aşağılama, toplu tutuklamalar ve sistematik işkence bu mekanizmanın pratik sonuçlarını oluşturmaktadır. Van iline pek uzak olmayan Hamur'da başta 3.000 kişi için yeni inşa edilen hapisane kampı, kapasitesini çoktan aşmış ve tutuklularla tıka-basa doldurulmuştur. Bölgeden olan bir Türk bilim adamına göre; «bugün yanında salt silah bulundurduğu için, hiç kimse artık tutuklanmamaktadır»

DİRENİŞ

Van Gölü'nün yukarı kesiminde bulunan bir köy bu yılın Mart ayında bir askeri birlik tarafından kuşatıldı ve köyün bütün erkekleri bir dere içinde toplatıldılar. Saatlerce buz gibi soğuk sular içinde beklemek zorunda kaldılar. Komutan, köylülerin silahları nereye sakladıklarını öğrenmek istemekteydi, ki bir kaç saat sonra onları konuşturabilmişti de. 100 silaha el konuldu. Fakat köylülerden anlaşıldığı kadarıyla, teslim edilen silahlar «köylülerin sahip oldukları en eski» silahlar idi.

Bir Kürt atasözü, bir Kürt için nelerin değeri olduğunu şöyle sıralamaktadır: Silah-At-Avrat (sırasına göre değer verilir.) General Evren, askeri darbenin yapıldıktan hemen sonra sivil halkın silahsızlandırılmasını emretmişti. 1980'de güneyde bulunan Midyat ilçesinin erkekleri uzun kuyruklar oluşturarak, silahlarını beyaz mendillere sarmış ve bir bebek gibi kucaklarına almış halde, polis karakoluna götürmüşlerdi. Evren'in emri tutmadı. Özellikle «sakalı gençler ile pantolon giymiş kızlar»ın (Güneş gazetesinden) Eruh ve Şemdinli'de silahlı mücadelenin yeniden başladığını ilan etmelerinden bu yana, gittikçe kızışan ve bir savaşı

andıran olaylar, sınırlardan 500 km uzakta bulunan Elazığ ilinin sıra dağlarına kadar yayılmış bulunmaktadır. Evren, bu koşullarda düşüncelerini değiştirmek zorunda kalıyordu. Geçen yılın Ekim ayında, «terörizme» karşı harekete geçirmek amacıyla -bu sefer de- sivil halkın silahlandırılmasının emrini verdi. Ama tüm çabalar boşuna! Çünkü; daha önceden de yansıttığımız üzere, hemen hemen bütün Kürtler silah taşımaktadırlar. Evren'in yeni uygulaması, birçok ağanın özel ordularının doğrudan-doğruya legalleştirilmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Açık ki, devlet tarafından en modern silahlarla donatılan bu ağalar denetimindeki milis orduları lokal hasımlarına karşı harekete geçirilip eyleme yönlendirilecek ve bu da yöre halkının kin ve öfkesinin kabarmasını körükleyecektir.

Her şehirde olduğu gibi -Van'da da- bütün sivil kaide ve uygulamalar devre dışına itilmiştir. Kürt kökenli devlet memurları, «Hêzên Rizgariya Kurdistan» tarafından düşman ilan edilmiş ve «rejimin ajanları ve muhbirleri» olarak öldürülmektedirler. Halk işini, Kürt kökenli memurlara ancak rüşvet ödeme yoluyla yaptırabilmektedir; -Kürtler, devletin fiyatı üzerine yaptıkları günlük rüşvet pazarlıklarıyla, maruz kaldıkları aşağılama ve horgörünün karşılığını böylece geri ödemektedirler. (böylesi bir durum Avrupa kamuoyunda devletin ne kadar aşağılık olduğunun anlamına gelmektedir. bn.) Bir tüccarın nasihatı «eğer birşey elde etmek istiyorsan, memurun karısına bir altın saat al» biçimindeydi. Yine, bir Kürt bilim adamı, «devlet mekanizmasıyla olan trafik sadece toplumsal irtişa (ahlaksızlık) yoluyla yürüyebilmektedir. Ve sosyal ahlaksızlığın sonuç getirmediği alanlardan da, silahlar konuşmaktadır» yorumunu yapmaktaydı.

KORKU

Hiç kimse Ağustos 1984'ten bu yana kesin olarak kaç kişinin yaşamını kaybettiğini söyleyebilecek durumda değildir. Türk gazetlerine şöyle bir göz atıldığında, aşağı-yukarı hergün «çatışmada öldürülen» veya «ölü olarak ele geçirilen teröristler» hakkında yazılar okunabilmektedir. Türk ordusunun kayıpları konusundaki haberlere ise, çok sıkı bir sansür koyulmuş bulunmaktadır. Ancak yerli gözlemciler bu bir yıllık süre zarfında en az 100 subayın hayatını kaybettiğini, bildirmektedirler.

Korku ve tedirginlik alabildiğine yayılıyor. Öncelikle baskı mekanizmalarının etkinliğinin yıkılışını gören güvenlik güçleri cephesinde, bu korku hızla yaygınlaşıyor. Artık jandarmalar dağlık alanlara ancak konvoylar halinde gidebilmekte, ve polisler karakollarını, kapı ve pencereleri kum torbaları arkasında kamufle ederek, kaleler haline dönüştürmektedirler. Subaylar artık resmi elbiseler ve rütbeli kıyafetlerle sokağa çıkmamaktadırlar. Askerler hareket eden veya seçemedikleri her cisme rastgele ateş etmektedirler. Geçtiğimiz yılın Kasım ayında Mardin yakınlarındaki bir kışlada gece nöbet tutan bir asker, üniformalarından tanıyamadığı Türk ordusunun 4 yüksek rütbeli subayına ateş ederek öldürmüştür.

ANKARA

Ankara Kürtlerin yaşadığı bölgeden kilometrelerce uzaklıkta bulunmaktadır. Ankara Anadolunun bu kesitini yeterince tanımak istememekte ve zira burasını yalnız ülkenin «en geri kalmış ve en pis» bölgesi olarak ele almaktadır Türk egemen güçleri en ufak bir tavizi, en küçük bir ulusal veya sosyal istem biçiminde de olsa, devletin zayıflığının işareti olarak görmektedirler. Her gelişmenin arkasında yurtdışındaki karanlık güçlerin parmağını aramakta ve isyancılara Moskova patentli güruhlar, amaçsız teröristler olarak bakmaktadırlar. Sürekli kendinden çok emin bir şekilde gülen, toparlak vücutlu Başbakan Turgut Özal, 19 Haziran'da bir kere daha gazetecileri «ülkemizde hiçbir surette bir Kürt problemi yoktur» biçiminde teskin etmeye çalıştı. Kendisine bu yönlü bir soru sorulduğunda, zaten tatil yapmaya gitmekteydi. Onun içişleri bakanı Yıldırım Akbulut ise, başka düşüncededir. Mayıs ayının sonunda parlamentoda «Doğu'daki olaylar bir Gerilla Savaşını andırmaktadır» biçimindeki bir açıklamada bulundu. Parlamentoda çıkan tartışmalar epey sert geçti. «Milliyetçi Demokrasi Partisi» (MDP) nin parlamenterleri Vahit Tarımcıoğlu «eğer içişleri bakanının söylediklerini kabul ederssek, o zaman Cenevre antlaşmasını uygulama göndemine alarak, tutuklu teröristlere savaş esiri muamelesi yapmak zorunda kalacağız» şeklinde tepkilerini dile getirdi. Buna karşın, olaylar bölgesindeki dikkatsiz ve ölçsüz davranan subayların mülhazası «biz burada bir iç savaşla karşı karşıyayız» biçiminde kendisini somutlaştırmaktadır.

Kürdistan Halkı ve Önderliğinin Geliştirdiği Şanlı Mücadele Doğru Değerlendirilmelidir

ZEKİ

Berxwedan Haziran sayısı bir raslantı sonucu elimize geçti. Baştan sona kadar okuduğum bu gazete, diyebilirim ki bir yayın organı olarak kendisine devrimci ve hatta demokratik diyen namuslu her insanı etkileyecek güçtedir. Bu mektubu ise, kendi dünya görüşüm doğrultusunda, PKK'nin Kürdistan'da 15 Ağustos 84'ten bu yana geliştirdiği eylemleri yıkıcı bir üslupla eleştirmeye kalkışan grup, kişi ve partileri eleştirmek amacıyla yazıyorum. Yapıcı bir tarzda eleştiri yöneltten tüm siyasi görüş sahiplerine de buradan saygılarımı sunuyorum.

Bugün ülkemizde ağır faşizm koşulları yaşanmaktadır ve ülkemizin (Türkiye ve T. Kürdistan'ı) solcu geçinen, ezilen sömürülen halkların hak ve özgürlüklerinin sözde savunucuları ve özellikle de kendilerine marksist-leninist diyerek asıl yüzlerini maskeleyen, bunu da beceremeyip kokmuşluğun, siyasi yozlaşmanın ve gidecek çürümenin en hoyratçasını yaşayan birçokları yavaş yavaş meydana çıkmaktadır. Bugün artık herkes layık olduğu yere oturmaya başlamıştır. Bu yerleri ise bizzat kendileri seçmişlerdir. Çünkü, ülkede sıcak savaş koşulları var ve eski suskun ortam sona erdi. Şartlar gelişip dayatınca Avrupa'daki bu "örgüt" liderleri ve kadroları yeni bir makamdan çılmaya başladılar: "Gitmek mi zor, kalmak mı zor?"

Evet! gerçekten de bu beyler için tehlike çanları çılmaya başladı. Çünkü bunlar, kitlelere Avrupa'nın lüks salonlarında bir ellerinde bira bardağı, diğer ellerinde filtreli sigaralarıyla hiç utanmadan devrim için, mücadele için koşulların elverişsiz olduğunu, ülkede çok kısıtlı olanaklarla iş yapılamayacağını söylüyorlardı. Bir yandan da dönemin "koşullarına" uygun bildiri, dergi vb. yayın organları çıkarıp, kapağına da bilmem kaç TL diye yazarak "faaliyetlerini" kanıtlamaya çalışıyorlardı. Ama bunlarla, ilerici-demokrat kitleleri belli bir süre oyalayabildiler. Çünkü bu beylerin ipliği pazara çabuk çıktı ve iki yıl-
dır izine gidip-gelen emekçiler ülkede en

ağır koşullarda kimlerin mücadele ettiğini kendi gözleriyle gördüler, duydular, şahit oldular. Bu da söz konusu çevrelerin yalan ve demogojilerini açığa çıkardı ve kitlelerden tecrit olmalarını sağladı.

Bu beyler, Avrupa sosyal-demokratlarının kucagında elde ettikleri sığınaklarında "güvence" altında kurdıkları tekkelerini kuruluş amaçlarından sapıtıracak halkın bazı sosyal sorunlarını gözme-ye çalışan bürolara dönüştürdüler. Ve bu çabalarında başarılı da oldular. Şimdi bu beylerimiz ülkeye nasıl gitsinler ki? Orada açlık var, ölüm var, savaş ve zulüm var. İşkence görmek, idam edilmek de var. Bu şartlara katlanmak ise onlara göre bir iş değil(!) üstelik Avrupa'daki konumları da değişmiş, yaşam olanakları biraz daha iyileşmiş. Öyleki sahip oldukları "Fransız" yataklarında derin bir uykuya dalmak ve uyandırılmak da istemiyorlar.

15 Ağustos eylemleri bunları çok rahatsız etti. Ve daha da edecektir. Bu gürhün koro halinde başlattığı saldırılar ve PKK'nin yükselttiği şanlı eylemlere utanmazca, hakim sınıfların eşliğinde çamur atmaları da bundandır. Bazı yayın organlarında bu eylemlerin zamansız ve ezilen halkların çıkarlarına ters düştüğü yazıldı. Ama bu tür aldatmacalara başvuranlar ne yazık ki topu kendi kalelerine atıyorlar. Çünkü bunlar, ülkede mücadele koşullarının olmadığını da söyleyenlerdi. Onlar bekliyordu ki ülkede 70'li yıllarda varolan ortam yeniden yaşansın ve beylerimiz de "otaklarını" ülkeye taşınsınlar. Ve ezilen halkların çıkarlarının "savunuculuğunu" da o zaman yapsınlar. İşte PKK, bu gibi ince hesapları altüst etti. Hem de TC faşist ordusunun en yığınsal olduğu Kürdistan'da yükselttiği mücadeleyle.

Ülkedeki mücadele şartları oldukça ağırdır. Ama şartlara göre de mücadeleye belli bir yön verilecektir. Hiçbir ülkede burjuvazinin yönetim istikrarının sağlam olduğu şartlarda devrim gerçekleşmemiştir. Ve TC'nin bugünkü istikrarsızlığı da ortaya çıktığı günden bu yana içine düştüğü en derin bunalımdır. İçine düştüğü bu bunalımı atlatabilmek için akla hayale gelmeyecek önlemlere başvurmaktadır. Başvurduğu

tüm önlemler ise fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. TC'nin bu gidişini hiç bir güç durduramayacaktır. Bugün devrim adına sözde halkların çıkarlarının savunucusu gibi görünüp, özünde ise burjuvaziye yamaklık edenler dahi bu süreci durduramayacaktır. Halkların gelişen şanlı mücadelesi tüm engelleri aşip safere ulaşacaktır.

Burada, Berxwedan'da izah edilen diğer bir konu var ki bu husustaki belirlemelere aynen katılmaktayım. Belirtil-
diği üzere Türkiye'de 70'lerden sonra ortaya çıkan ve mantar gibi üreyen örgütlerin sahip çıktıkları mirası nasıl çarçur ettikleri açıkça görülüyor. Sözde bu mirası savunuyorlar, özde ise onlara en büyük kötülüğü yapıyorlar. Ama güneş balçıkla sıvanmaz. 71'lerin Mahir, Deniz, İbrahim ve daha nice yiğit devrimcileri faşizm karşısında tasını-tarağını toplayıp Avrupalara kaçmadılar. O dönemde devrimci potansiyel oldukça düşük olmasına rağmen, en zor ve ağır koşullarda kahramanca direndiler ve şehit düştüler. Şimdi ise, onların anılarını ve mücadelelerini yaşıyoruz diyenler, onların savundukları görüşleri çarpıtarak ve yolunmuş kuşa döndürerek tanınmaz hale getirmişler, cilayip süsleyerek ve biraz da sulandırarak bu biçimiyle yutturmaya çalışıyorlar. Ve bu durumlarına bakmadan da seminerler vererek "arkadaşlar, Türkiye halkları ne idüğü belirsiz bir halkmış, çünkü faşist bir anayasaya 1980 evet oyu verildi" diyerek alçaklığın en ileri boyutuna vardılar.

Ama Türkiye halkları bunların he-sabını er-geç -eğer ülkeye gelirlerse- soracaktır. Mahirler silahlarını teslim etmeyip sonuna kadar savaşmış ve şereflice şehit olmuşlardı. İnandıkları davayı sonuna kadar savunmuş ve pratikte de bunu kanıtlamışlardı. Peki, "onların mirasçısıyız" diyenlere ne demeli şimdi? Ülkede halk savaşı vermek isteyenler, gerillacılığın her türlüünü savun-anlar, toplu ayaklanmayı gerçekleştirmek isteyenler, neredesiniz, buyurun "hodri meydan" diyoruz size. Her ola-nak hazırdır şimdi. Yeterki savaşmaya gönlünüz olsun.

Avrupa'nın büyük varoşlarında giz-

Devamı syf. 21'de

Kemalist Milis Çetelerin Yeni Bir Provakasyonu!

İSVİÇRE'DE KATLİAM GİRİŞİMİ

25 Ağustos 1985 tarihinde, İsviçre'nin Basel kentinde adına "Partizan" denilen katiller gürhunca ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yeni bir provakasyon sergilenecek, kitlesel bir katliam gerçekleştirilmek istendi. İçlerinde kadın ve çocukların da bulunduğu 150 kişilik ERNK taraftarları topluluğuna gözü dönmüşcesine saldıran bu katiller, 14 yurtsever-emekçinin yaralanmasına yol açtılar. ERNK taraftarlarının bilinçli müdahalesi ve soğukkanlılığı sonucu, daha fazla yaralanmanın önüne geçilirken, saldırgan gürhunun da püskürtülmesi sağlanmıştır. Kadın ve çocuklara ateş edecek kadar bilincini yitirmiş olan bu katiller, polis tarafından ERNK taraftarlarının hincından kurtarılmışlardır.

İsviçre geneli ve özelde de Basel, ulusal kurtuluşçu bilincin giderek yaygınlık kazandığı ve yüzlerce emekçinin ulusal kurtuluş için seferber olduğu bir alandır. "Partizan" adlı çete son dönemlerde genelde olduğu gibi bu alanda da alabildiğine teşhir olmaktadır. "Cezaevi kaçkınlarının" başına çöreklenildiği ve giderekte devrimden el çeken "Partizan" gürhü, teşhir ve tecrit olmasının baş sorumlusu olarak görüldüğü PKK'ye ve önderliğindeki mücadeleye karşı yoğun bir iftira ve saldırı kampanyasına girişti. Bu saldırılarını yoğunlaştırdığı bir alan da İsviçre'di. Fakat, tüm iftira kampanyası sonuçsuz kaldığı gibi, giderek kitlelerden teşhir olan kesim, onlar oldu. Bunun üzerine sömürgecilerin de bu dönemde çokça başvurduğu bir taktiğe sarılarak, mücadelemizin gelişmesine engel olabilecekleri gafletine kapıldılar.

Planlı bir şekilde yürütülen bu faaliyetlerini 25 Ağustos'ta kitlesel bir katliamla doruğuna çıkaracaklar ve böylece kitlede yoğun bir pasifikasyon getirerek kitlesel kabarışın önüne geçeceklerdi. Tüm girişim ve çabalar buna yönelikti. Bu amaçla önceden dağıtılan bir bildiriyiyle 25 Ağustos günü, gündem anı-PKK temelinde oluşturulan bir toplantı yapacaklarını ve tüm ilerici-lerini, demokratların katılabileceğini duyurdular. Toplantı günü HK, Dev-Sol vb örgütlere "toplantıya gelip katılmayın" işaretini verirken, aynı zamanda kendi çevrelerinden de saldırıya hazırlananlar dışında kimse getirilmemiştir.

Toplantı saatinde 150 kişilik

ERNK taraftarları grubu, ancak 20-30 kişinin sığabileceği büyüklükte olan salona geldiklerinde, kimsenin (salona önceden yerleştirilenlerin dışında) olmadığını görürler. Yurtseverler, "*Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yürüten, şehitleri ve direnişleriyle büyük bir umut haline gelen PKK'nin tartışma platformuna getirilmesine karşınız*" diyerek, "*gelin faşist cuntayı teşhir edelim, ona karşı nasıl mücadele yürüteceğiz onu tartışalım*" önerisini getirirler. Teşhir olan yüzlerini artık gizleme olanağı bulamayan katiller grubundan saldırı emri ile cevap gelir. Susturucu takılmış silahlar, bıçak ve sopalarla saldırmaya başlarlar. Silahların az ses çıkarması karşısında bir yurtsever, "*bu silahlar sahtedir, korkmayın*" der, ama ateş sonucu bazı yurtseverlerden kan akması sonucu gerçek oldukları anlaşılır. İlk şaşkınlığı atlatan yurtseverler, hep bir ağızdan ve gür bir sesle "*Biji Serok Apo!*" sloganını atarak katillerin üzerine yürürler. Neye uğradıklarını şaşırان çeteciler, hızla kaçışmaya başlarlar. Elinde hiç bir savunma aracı olmayan yurtseverler, katillerden bir kaçını ele geçirmeyi başarır. Bu ana kadar 100 metre uzakta olmasına rağmen müdahale etmeyen polis, olaya müdahale ederek katilleri yurtseverlerin elinden alır. Bununla da durmayan saldırganlar, bir kaç yurtseveri de bizzat polislin elinde yaralarlar.

Olaydan kısa bir süre sonra açıklamaya yapacağı belirtilmesine rağmen, hiç bir beyanda bulunmayan polis, geçtiğimiz günlerde olaya ilişkin değerlendirmelerini basına dağıttı. Olayla ilgili olarak silah kullanan 13 "Partizan"ının tutuklandığı belirtilen açıklamada yine, bizzat bu tutuklanıların ifadesine dayanarak, "Partizan"ların, PKK'lilere saldırdığını söylediler. Aynı olaya ilişkin ilerici-demokratik çevreler de yaptıkları açıklamalarda "Partizan" grubunun kanlı saldırısını kınamış ve bu tür saldırıların faşist cuntaya hizmet ettiğini belirtmişlerdir.

İlerici-demokratik güçlerin, yurtseverlerin ve insanın diyen her ferdinin nefretini kazanan saldırganların bu katliam girişimini neden cuntaya değil de, faşist sömürgecilğe karşı savaşılan bir gücün kitlesine yönelttiği sorusu üzerinde bir çok yönüyle cevabı verilmiş de olsa durmakta ve açıklamakta yarar vardır.

KEMALİZMİN KIŞLA ÇOCUKLARI "MEHMETÇİĞİN" İNTİKAMINI MI ALIYORLAR?

Kemalizmin kışla kültürü ortamında yoğrulmuş ve bugün cezaevinde dışarı salıverilen beyinleri ve ruhları halk için çalışmayan halk düşmanı katiller gürhunun başını çektiği "Partizan" adlı provakatör çete, 12 Eylül sonrası tümünden yüzü açığa çıkan ve direniş adına ne varsa hepsini terkeden bir harekettir. Kemalistlerin Kürdistan'ın bağrına saplamak istediği bir hançer olan bu eli kanlı çetenin saldırıları bir tesadüf değildir. Bu, giderek devrimden uzaklaşarak, kendi gerçek kimliğine bürünmek isteyen kemalist milis çetelerin saldırısıdır.

Kışla kültürü bir çok sol hareket üzerinde yoğun bir biçimde etkili olmuştur. Bunun en uç noktasından örnek verilecek olursa akla ilk gelen isimler arasında "Partizan" adı gelir. Yıllarca Kemalizmin okullarında beyinleri en katıksız şovenizmle yıkanan ve kafalarına Kemalizmin zehrinin doldurulduğu bu katiller grubu, bugün tümüyle bu yüzlerini açığa koymakta ve bunun gereklerini yapmaktadırlar. Yoksa bu kadar çabuk bir biçimde bukalemun gibi renk değiştirmeleri mümkün olamaz. Kemalizm illetine tutulmuş bu sefillerin, adından çok bahsettikleri ve direnişine saygı duyulması gereken İbrahim KAYPAKKAYA'nın anısına da sahip çıkmadıkları bugün tüm gerçekliğiyle açığa çıkmıştır.

İbrahim KAYPAKKAYA en zor koşullarda bile ser verip sır vermeyen bir direnişle kemalistlerin ruhuna korku salarken, bu baylar, tam da direniş destanlarının en görkemli biçimde vazılacağı, bir dönemce, silahlarını birakarak Avrupa'ya sığınırken, direnmek isteyen dürüst devrimcileri de silahsızlandırıp, faşist cuntaya kalettirmişlerdir. İ. KAYPAKKAYA, kırma töfeklerle silahlanmış on kişilik bir grupla bile direniş geliştirmek zorundayız derken, bunlar binlerce militanın eğitilip, silahlandırılarak, faşist cuntaya karşı savaşırlacağı bir ortamda kaçkınlığı körüklemektedirler. Bu tutumun İ. KAYPAKKAYA'nın direnişçi anısına sahip çıkmakla hiç bir alakası olmadığı çok açık değil midir? Bu gerçeği şu veya bu biçimde değiştirebilmenin veya üzerini

kapatmanın olanağı var mıdır? Düşmanın, devrimcilerden daha örgütlü ve hazırlıklı olduğu bir dönemde gücünü savışa süren, devrimcilerin ise güçlerini toparladığı hazırlıklı olduğu bir dönemde kaçışı örgütlemek neye hizmet eder? Her ikisi de devrimden kaçış değil midir?

15 Ağustos Atılımı ile birlikte Kürdistan'da direniş seslerinin yükseldiği bir dönemde, düşmanın tüm kofluğu ve çürümüşlüğüne sergilendiği ve Türk ordu efsanesinin iç yüzünün açığa çıkarıldığı bir ortamda "TİKKO nun gerillaları" nereye kayboldular? Bundan daha iyi savaşılacak, direniyecek bir ortam bulunabilir mi? İbrahimler Denizler Mahirler hangi ortamda direnişi yükselttiler? Tüm bunlar bilinmiyor değil. Ama bir kez olsun Kemalizm zehiri o kafalardan boşaltılmıyor, tam tersine habire şırınga ediliyor. İşte bu kafalardan direniş, devrimci savaşımlı geliştirme beklenemez.

Son dönemlerde dışarı nasıl çıkarıldıkları ve gönderildikleri şüpheli olan bir çok cezaevi kaçını türedi. Hemen hepsi de önceden yerleri hazırmışçasına gelip örgütün başına geçtiler. Bununla birlikte "Partizan"ın provakatör yüzü daha da açığa çıkmaya başladı. Bizzat direnişe saldırarak, şu veya bu gücün güdümünde diyerek karşı çıkmaya başladılar. En vazgeçilmez kaleleri olarak gördükleri (ki hemen belirtelim kemalistlerin de vazgeçemedikleri ve kışla kültürünü derinliğine işledikleri bir alandır) Dersim'de devrimci-direnişin yükselmesi, oynanmak istenen tüm provakasyonların boşa çıkarılması karşısında, "yeni bir 38 yaratacaklar, Apoculara destek olmayın" propagandasını yaygınlaştırmaya başladılar. Evet, kemalistler de yeni bir 38'le halkı korkutarak direniş destek olmalarını engellemek istemektedirler. "Partizan"ı güruhu, faşist cuntayla aynı konuma düşmekte hiç bir sakınca görmediği gibi, onun tüm iddialarına da denize düşmüş adam misali sarılmaktadır.

PKK'yi şu veya bu güçten destek almak ve onun güdümüne girmekle itham eden "Partizan"ın iddialarını, Türk Genel Kurmaylığı adına basına verilen brifing'te de yinelediler. Onlar da "eşkiyalık, bölücülük" olarak niteledikleri mücadelemizi dıştan destek gören "dış kaynaklı bir hareket" olarak göstermeye çalıştılar. Dillerin bu derece ortak dönmesini sağlayan nedir? Bu ilhamlarını nereden almaktadırlar? Hiç şüphesiz her ikisi de Kemalizmin yetmeleri olarak kışlalarda büyütülen, beslenen, dil, göz ve kulak takılan çocuklarıdır.

Bunun içindir ki, Memekî'deki o iki büyük kışlada yetişenlerle anlaşmada fazla zorluk çekmezler. Provakatörlere kol-kanat germeleri bundandır. Cezaevlerinde "Genç Kemalistler Birliği" adıyla ortaya çıkan ve dışarıda da Semir halkasıyla kollarını uzatmak isteyen bir provakatör çeteye, yine en başta bu gruhu sahip çıktı. Eşini halkımızın en değerli evlatlarının kanına bulayan provakatör çeteye sahip çıkarken, Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin anılarını da yaşatan devrimcilere karşı saldırıya geçtiler. Semir provakatörünün "Partizan" adlı katil çete tarafından desteklenmesi tesadüf değildir. Çünkü her ikisi de Kemalizmin kışla kültüründe yoğrulmuş ve varlıklarını halkımızın köleleşmesinde görmektedirler. Halkımızın kan emicileri olan Drakula- larla sarmaş-dolaş olabilen, onları himayesine alan bu gerici gruhun da aynı yolun yolcusu olduğunu hemen belirtelim.

Bir provakatörün yurtsever bir direnişçi tarafından cezalandırılması ardından dağıttıkları bildiride "*Dersimli bir genç öldürüldü*" diyerek, kemalist cunta ve Semir provakatörünün yaygınlaştırmak istediği Dersim'i Kürdistan'ın genelinden soyutlama taktiğini uygulamaya koydular. Bir yandan mezhepçiliği geliştirmeye çalışırken, diğer yandan da bölgeciliği körükleyerek halkımız arasında parçalanmışlığı egemen kılmak istemektedirler. Provakatörün Parti içinde geliştirmek istediği Dersimli ve filan bölgeci çelişisini, bunlar da aynen benimseyerek Dersim ve filan bölge çelişisini dışardan yürütmektedirler. Bugün "Partizan" adlı provakatör çetenin başını çekenler de buradan yetişmediler. Fakat onlar için tarih 1940'lardan sonra başlar. 40'lar öncesi tarihi bilmezler, o tarih onlar için yoktur, oraya kadar uzanamazlar. 38 isyanında her türlü vahşete karşı direnen, kendilerini uçurumdan atan Kürt genç kızlarının, ihtiyaçlarının, gençlerinin tarihine yabancıdır. Bu isyancıların anılarının yolunda değil, Kemalizm okulunda öğrendikleri babaları M. Kemal'in yolunda yürürler. Ve bugün her biri Kemalizm okulunda yetişmiş iyi birer kemalist olarak ortaya çıkmakta, örgütlerin başına geçerek, babalarına karşı son görevlerini yapmaktadırlar.

Sınırsız bir şovenist ve "misak-i milli"ci olan "Partizan"ı güruhu yüzündeki "sosyalistlik, devrimcilik" maskesini Kemalizmle değiştirmiş durumdadır. Bunu gizlemesi artık mümkün değildir.

PROVAKATÖRLERLE BÜTÜNLEŞEN KATİLLER GÜRHUNU İYİ TANİYALIM VE NESAP SORALIM!

12 Eylül sonrası "gerilla savaşı veriyoruz" diyerek cuntaya karşı savaş ilan eden "Partizan"ı güruhu, 15 Ağustos atılımının yükseldiği ve canlı bir biçimde 1. yılını doldurduğu bir dönemde, bu savaşın yüzünü Kürdistan halkına çevirdi. Faşist cunta tarafından bu gruh saflarında yer alan onlarca dürüst devrimci katledilirken, bir o kadarı da tutuklandı. Tüm bunlar devrim savaşımında olabilecek şeylerdir de. Peki geride kalanların ne yapması gerekir? Onlar için en kutsal görev, yoldaşlarının uğruna kendilerini feda ettikleri devrimci-direnişi yükseltmek değil midir? Bu görev, hiç bir biçimde ertelenemez ve üstü kapatılamaz bir görev değil midir? Fakat, başına kaşarlanmış kemalistlerin çöktüğü "Partizan" adlı çete için bu tersine işledi. En soylu görevlerin gerçekleştirileceği bir dönemde, Avrupalara kaçtılar.

15 Ağustos Atılımının ardından, rahatsız olan ve yüzü açığa çıkan tüm güçler bu direnişe "provakasyon, zamansız ve kendi iç çelişkilerini bastırmak için başvurdular" diyerek saldırmaya başladılar. O ana kadar "gerilla savaşı yürütüyoruz" diyen "Partizan"ı hemen yön değiştirerek, "PKK örgütü içi muhalefeti susturmak için eyleme başladı. Gerilla savaşının koşulları yoktur" diyerek, kemalist yüzünü açığa koydu. Çünkü yükselen direniş, varlık nedeni olan ve kemalistlerin çizdiği "misak-i milli" sınırlarına da yaşam hakkı tanımıyor. Bu da kemalist baylarımızı epey tedirgin etmektedir. Eylemlere bu yönlü yaklaşımına kendi örgüt tabanından da eleştirilerin yükselmesi karşısında "eylemin şurasına burasına karışınız" diyerek yüzlerini gizlemeye çalıştılar. Ama bir kez niyetler ortaya konulmuş ve halkımızın haklı savaşımına karşı saldırıya geçilmiştir. Bu saldırılarına birçok örnek verilebilir. Özel Harp Dairesi tarafından geliştirilip "Genç Kemalistler" in kalemıyla yazılan ve Semir provakatörü tarafından dağıtılan bildirileri basıp çoğaltmaları ve Kürdistanlı emekçileri direnişten kopmaya çağırmaları, bu gruhun saldırganlığının da başlangıcını oluştuyordu. Kürdistan'da direniş yükseldikçe, saldırganlıkları daha da artış gösterdi. Faşist cuntaya ve ordu gücüne sıkılan her kurşun karşısında, bu baylar adeta iyi bir kemalist olduklarını kanıtlarcasına direnişe karşı yazmaya, konuşmaya hız verdiler. Bildirilerinde,

dergilerinde cuntaya karşı savaşmanın yolu değil; PKK direnişten nasıl vazgeçtirilebilir, nasıl yokedilebilir? Bunları tartışmaya başladılar. Bu saldırılarına en son örneği de 150 kişilik bir ERNK sempatan topluluğuna karşı silah kullanarak eklediler.

Böylece saldırılarını vardırımları gereken yere vardırıldılar. Kadın ve çocukların da içinde bulunduğu kitleye karşı 15 silah kullanan "Partizan" adlı karanlık çete, bugün halklarımıza hertürlü işkenceyi reva gören, insan onuruyla bile bağdaşmayan hakaretlerde bulunan faşist sömürgeciliğe karşı bir tek silah bile olsa neden yöneltmiyor? Silahsız bırakarak katledilmelerine yol açtığı devrimcilerin silahlandırılması için neden hiç bir çaba sarfetmiyorlar? Bir gün içinde 15 silahlı bulabilen bu katiller güruhu, neden 5 yıl geçmesine rağmen cuntaya karşı silahlanmıyorlar? Evet dürüst her devrimci bu sorulara açık yüreklilikle cevap vermelidir. KAYPAKKAYALARIN anısına böyle mi sahip çıkılacak? Anısına gerçekten sahip çıkmak, onun katilleri olan ve bugün de yüzlerce devrimcinin, yurtseverin kanına giren alçaklar grubu 5'li çeteye ve ordusuna karşı savaşmak, direnişi daha da yükseltmek değil midir? O halde devrimci-direnişi yükseltmekten ısrarla kaçınan, soluğu Avrupa'da alan ve buradan ulusal kurtuluş mücadelemize karşı provakasyonlar geliştiren "Partizan" adlı güruhun yaptıkları, bu anılara saygısızlık değil midir?

Eğer bu güç savaşmak istiyor ve bu cesareti kendinde buluyorsa, Semir provakatörünün, TC'nin yolunda değil, halklarımızın yiğit evlatlarının kanlarıyla döşenen ulusal kurtuluş yolunda ilerlemelidirler. Semir provakatörüne sığınak olmaktan vazgeçmeli, içine sızdırılan ve bugün örgütün başına çullanan provakatörlerden hesap sormalıdır. Bu, her dürüst devrimcinin kaçınılmaz görevi olduğu kadar, direniş şehitlerinin anılarına bağlılığın da bir gereğidir.

Bu karanlık çete tarafından aldatılmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırtılmak istenen, tüm dürüst ilericilere, yurtseverlere, bir kez daha sesleniyoruz: Halklarımızın kan içicileri olan, bu provakatörler güruhuna karşı gerçekleri görmeli ve gerçek yeriniz olan devrimci-direnişin yanında yer almalısınız. Bu çete, 15 Ağustos gibi bir atılımı yaratan ve 1 yılı aşkın bir süredir de her türlü zorluğa, olanaksızlığa, sert doğa ve coğrafya koşullarına, düşmanın tüm vahşetine rağmen, bunu sürdüren ve böylece Denizlerin, Mahirlerin,

İbrahimlerin anılarının da gereğini yerine getiren, halkımızın gerçek kurtuluş yolu olan ulusal direniş savaşını geliştiren PKK-ERNK-HRK üçlüsüne karşı akıl almaz boyutlarda saldırı-maktadır. Bu saldırılar, aynı zamanda sizin geleceğinizi de karartmak ve köleliğe, açlığa mahkum etmek isteyen cuntayla aynı paralelde yürütülmektedir. Bugün PKK'nin yürüttüğü direniş ve yurtseverlere kimler saldırı-makta; kadın-çocuk demeden kimler halkımıza karşı silah kullanmaktadır. Bu gerçekler sizlerin de tanık olduğunuz gibi çok açıktır.

1938'de Dersim'de, daha dün Maraş'ta, Şkeftan'da, yine bugün Eruh'ta, Çatak'ta, Şırnak'ta, Hakkari'de yapılan katliamlar unutulur mu? Tüm bunların ardından sömürgecilerin yattığı gerçeği gün gibi ortada değil midir? 1938'de Dersim'de daha ana karınlarında süngülenen bebeler, diri diri gömülen, yakılan çocuklar, kendilerini düşmana teslim etmemek için uçurumlardan aşağı atan genç kızlarımız, evet tüm bu vahşet ortamı unutulur mu? Bu katliamların sahipleri faşist sömürgeciler halkımıza yeniden en adice saldırmıyorlar mı? PKK buna karşı halkımızın geçmiş ve bugünkü intikamını almıyor mu? PKK silahlarını halklarımızın cellatlarına, işkencecilerine, sömürgeci uşaklara çevirmiyor mu? O halde tüm bu gerçekler gün gibi ortadaysa, her dürüstüm diyen insan da bunlara saygı göstermeli ve provakatörlerin yakasına yapışarak hesap sormalıdır. Hiç kimse halkımıza karşı işlediği suçlarının cezasız kalacağını, hesabının sorulmayacağını sanmamalıdır. PKK, bugün halkımızın devrimci-intikam eylemleriyle, birer birer sömürgecilerden ve uşaklarından işledikleri suçlarının hesabını sormaktadır.

Evet, tüm dürüst, ilericiler, bu gerçekleri görmeli, halkımıza saldıran provakatörlerden hesap sormalıdır. Cuntaya karşı tek bir mermi patlatma gücünü kendisinde görmeyen, bu karanlık çetenin, yurtseverlere yönelttiği silahlarının neye hizmet ettiği ve sizleri de nereye götürmek istediklerini görmelisiniz. ERNK öncülüğünde Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşı ile dostluğunuzu daha da güçlendirerek, kendi kurtuluşunuzu da sağlayacak olan direniş mücadelemize destek olun. Sizleri halkımıza karşı kin ve düşmanlık duygularıyla doldurmak isteyen katil çeteye ve efendileri sömürgecilere karşı çıkın. Sol maske takarak, provakasyonlarını daha kolay uygulamak için aranızda dolaşan bu katillerin maskelerini indirin.

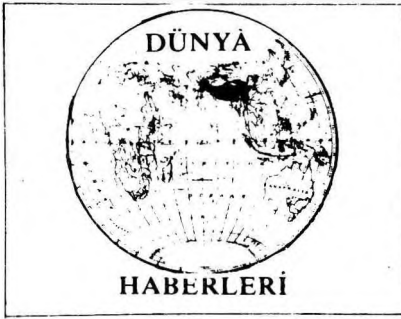
"SOL" UTANMAZLIĞINI BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yöneltilen provakatif ve komplocu saldırıların tümü karşısında olduğu kadar, bu son olay karşısında da "sol"un takındığı ve içine girdiği tutum, bizleri şaşırtmadı. Kürdistan halkına ve öncü gücüne karşı düşmanlık yapmada, adeta birbirleriyle yarışan bu güçler, bu olay karşısında hiç ses çıkarmadılar. Daha öncesinde Güney Kürdistan'da alçakça bir komplo sonucu 8 değerli yoldaşımızın katledilmesi konusunda da hiç bir açıklamada bulunmayan bu çevreler, sömürgecilerin bile cesaret edemediği bir katliamı uygulamaya koyan "Partizan" adlı karanlık çetenin Basel'de yönelttiği saldırı karşısında da sus-pus oldular.

Baştan beri mücadelemize karşı bilinçli bir biçimde sessizliği tercih eden "sol" direniş mücadelesinin adını bile ağzına almazken, komplolara karşı da susmaktadır. 1984 yazında bir-iki provakatör için kıyametleri koparan, 5'li, 10'lu, 16'lı toplantılar yapan, bildiriler dağıtan "sol" bir katliam girişimi karşısında ellerini bile kıpırdatmadı. Cunta, hemen hemen hergün onlarca devrimci, yurtseveri tutuklayıp, işkencelere almakta, bir kısmını da katletmektedir. Buna karşı tek bir toplantı yapmayan, tek bir bildiri çıkarmayan "sol", tam tersine faşizme karşı en görkemli direniş destanlarını yazan ve bunu döktüğü şehit kanlarıyla da perçinleyen PKK'ye karşı tonlarca bildiri dağıtıp, onlarca toplantı gerçekleştirdiler. Tüm bu çabalarının izahını nasıl yapacaklar? İlericilik, yurtseverlik, halka bağlılık neyi gerektirir? Bunun gereklerini yerine getiremeyebilir, direnme gücünü kendinizde göremeyebilirsiniz, ama en azından direnenlere saygı göstermelisiniz. Yine taşımak istediğiniz sıfatlara layık olmak istiyorsanız, hertürlü provakasyon ve komploculuğa karşı da sesinizi yükseltmeli ve bunu kaçınılmaz bir görev olarak kabul etmelisiniz.

Son örnekte de açığa çıktığı gibi kendisine sol maske takan ve ilericiyim, yurtseverim diyen bir çok güç adeta, yurserverlere kurşun sıkılmamış, katliam gerçekleştirilmek istenmemiş gibi olayı "sol" içi bir çatışma olarak yansıtmaya çalışılar. Hatta bir çoğu ağlamaklı bir biçimde adeta Avrupa emperyalizmine yalvararak, "biz terörün dışındayız" dercesine bildiriler dağıttılar. Böylece bir kez daha gerçek yüz-

Devamı syf. 20'de

Bağlantısızlar Toplantısı Sonuçlandı

4 Eylül'de Angola'nın başkenti Luanda'da toplanan Bağlantısız Ülkelere Dışişleri Bakanları çeşitli sorunları gündemlerine alarak tartışmışlardır. Açılışını Angola Devlet Başkanı Jose Eduardo Dos Santos'un yaptığı ve 4 gün devam eden toplantı dünyada yoksulluk ve açık sorunu, borçlar sorunu ve G. Afrika meselesi üzerinde yoğunlaşan tartışmalardan sonra, yeni dönem başkanının seçilmesiyle sonuçlandırılmıştır. Seçim sonucunda Zimbabve Başbakanı Robert Mugabe'nin 1989'a kadar dönem başkanı olduğu açıklanmıştır.

Yunanistan NATO Manevralarına Bu Yıl da Katılmıştır

Her yıl yapılan ve bu yıl "Autumn Forge 85" adını taşıyan NATO manevraları başlatılmıştır. 2 aydan fazla devam edecek olan bu tatbikatlara NATO'nun Güney kanadını oluşturan üyelerinden biri olan Yunanistan katılmayacağını açıklamıştır.

Türk faşist yönetiminin aktif olarak katıldığı bu tatbikatta, özellikle de Çevik Kuvvetlerin Türk toprakları üzerinde manevra yapacağı belirtilmiştir.

Emperyalist güçlerin kendi savaş kabiliyetlerini ölçmek amacıyla düzenledikleri bu manevralara katılmayan Yunanistan gerekçe olarak, Limni adasının tatbikat sahasına dahil edilmemesi istemini göstermiştir.

Norveç ve İsveç'te Hükümet Seçimleri Yapıldı

İskandinav ülkelerinden Norveç ve İsveç'te Eylül ayı içinde yapılan seçimlerin sonuçlarına göre; Norveç'te merkez sağ koalisyonu çok az bir farkla yeniden iktidara gelirken, İsveç'te de 15 Eylül günü yapılan seçimleri Olef Palme'nin başkanı olduğu Sosyal Demokrat Parti kazanarak iktidar olmuştur.

LATİN AMERİKA HALKLARININ SAVAŞIMI HERGÜN BİRAZ DAHA KIZIŞIYOR

Şili Faşist Diktatörlüğünün Yıldönümü Halkın Büyük Bir Nefreti ve Öfkesiyle Karşılandı

12 yıldır Şili halkını faşist baskı altında tutan Pinochet yönetiminin işbaşına gelişinin yıldönümü her yılkinden farklı olarak bu yıl ağıktan kitlesel gösterilerle protesto edildi.

Ülkenin büyük bölümünde gerçekleştirilen gösterilere karşı zor kullanan kolluk kuvvetleri, 10'a yakın insanı öldürmüş, 32 kişiyi yaralamış, 580 kişiyi de tutuklamışlardır. Kullanılan baskı ve zor'a rağmen kabaran gösteri eylemleri adeta çılgın gibi büyümektedir.

İktidarın dışında bulunan 11 muhalefet partisi tarafından "demokrasiye geçiş" için başlatılan imza kampanyasında da önemli oranda sonuca gidildiği ve objektif duruma göre, milyonlarca imzanın toplanacağı anlaşılmaktadır. Şili Komünist Partisi ise daha radikal çıkışların yapılabilmesi için çaba sarfedildiğini, 1989'da bir seçim yapılması yönündeki tasarrufların kabul edilemeyeceğini, çünkü böylelikle faşist diktatörlüğün 4 yıl daha yaşatılmış olacağını açıklamıştır.

Kitlelerin kendiliğinden kabaran muhalefetinin eylemlere dönüşerek faşizmi ciddi oranda tehdit ettiği açıktır. 1973'ten buyana hiç durmayan bu tür eylemler, son iki yıl içinde daha da artmıştır. 10 Eylül 1973'ten beri işbaşında bulunan faşist Pinochet yönetimi, hiçbir insan hak ve özgürlüğünü tanınamakta, kitlelerin en doğal istem ve taleplerine karşı zor kullanarak cevap vermektedir. Halkta varolan nefreti örgütleyip maddi bir güç haline getirecek ve ilerici-devrimci bir iktidara yöneltecek gücün ortaya çıkmaması, halktaki bu güçlü potansiyelin çarçur olmasına neden olmaktadır.

Objektif koşullar devrim için oldukça elverişlidir. Mücadeleyi yönlendirecek bir önderlik çıktığı takdirde Şili, Latin Amerika'nın yeni bir sosyalist ülkesi olarak siyasi haritaya geçecektir.

Guatemala'da Yapılan Zamlar Halkın Sabrını Taşırdı

Eylül ayı başlarında Guatemala'daki faşist askeri yönetim tarafından bazı gıda maddeleri ile otobüs biletlerine yapılan zamlar üzerine kitleler sokağa dökülmüşlerdir.

1950 yılından buyana sürekli savaş halinin yaşandığı ve devrimci mücadelenin tüm baskı ve imha uygulamalarına rağmen kesintiye uğramadan devam ettiği Guatemala'da, iktidardaki General Oskar Humberto Majia Victores'in tahtının sallandığı görülüyor. Mücadele veren gerillalara ve halka karşı yönetimin oluşturdugu "Ölüm Mangaları" adlı insan kasabı birlikleri tarafından her yıl ortalama 14 bin insanın öldürüldüğü Guatemala'da halk, herşeye rağmen direnişten vazgeçmeyeceğini ve halkın iradesinin herşeye kadir olduğunu son gösteri ve protestolarda da ortaya koymuştur.

Halkın şiddetli protestoları karşısında başlangıçta zor kullanan ve 4 kişiyi öldürüp, 25 kişiyi de yaralayan faşist birlikler, halkın sinmeyip tersine daha büyük bir öfkeyle sokağa dökülmesi karşısında gerilemek zorunda kalmışlar, yönetim ise zamları geri aldığını açıklamıştır. Halkın öfke seli önünde titreyen 35 yıllık faşist diktatörlük, gerisindeki güç ABD emperyalizmi de olsa halkın direnişi önünde daha fazla yaşayamayacağını anlamakta gecikmemiştir.

Zamların geri alındığı açıklanmasına rağmen, gösterilerin durmadığı, bir çok işyerinin ve polis otolarının tahrip edildiği ve çok sayıda otobüsün yakıldığı söylenmektedir.

Bolivya'da Halk Muhalefeti Doruğunda

Bolivya işçi sınıfının başlattığı grevlerin önüne geçemeyen gerici yönetim olağanüstü hal ilan etmiştir. Yoksulluğun ve açlığın halkın yakasını bırakmadığı Bolivya'da, emperyalistlerin sömürü politikası yüzünden hergün yükselen enflasyon kitlelerdeki alım gücünü sıfıra indirmiştir. Hükümetin ekonomik-politikasını protesto etmek amacıyla Bolivya İşçi Sendikaları Konfederasyonu tarafından ilan edilen genel grev tüm işçilerin de onayını almıştır. Paniğe kapılan yönetim çareyi grev yöneticilerini tutuklamakta aramışsa da bu da ters tepmiştir. Sendika yöneticilerinin tutuklanmasından sonra binlerce insanın "açlığa son" sloganıyla açlık grevine gittiği gelen haberler arasındadır.

Enflasyonda rekor kıran Bolivya'da halkın kararlı direnişi, yönetimin geleceğini tehlikeye sokmuştur.

CEPHE ETRAFINDA BİRLİK, HALKIMIZI ZAFERE GÖTÜRECEKTİR!

GEÇEN SAYIDAN DEVAM:

II- Türk sömürgeciliğinin ve gerisindeki emperyalizmin Kürdistan üzerindeki her türlü egemenliğine son verilmesi. Bunun için:

1)- Faşist Türk ordusunun işgalci varlığının, NATO ve ABD üslerinin ortadan kaldırılması.

Türk sömürgecileri, sömürgecilik kurumunun doğası gereği, ülkemizi kendi egemenliğine aldığı dönemden itibaren, en başta askeri işgalini gerçekleştirmiştir. Zaten sömürgecilik olgusunun temel iki yönü olan askeri işgal ve siyasi ilhak hususlarının ilki gerçekleştirilmeden ikincisinin de hayat olanağı bulması zordur. Tarihi karakteri gereği barbar, talancı ve zor yöntemleriyle varlığını koruyabilen Türk egemen güçleri de Anadolu'ya geldikleri dönemde ilk adımlarını atıkları ülkemiz toprakları üzerinde uzun yıllar süren talan savaşları yürüterek, zoraki bir egemenlik kurabilmişler; daha sonraki süreçlerde ise, siyasi bir yapıya da kavuşarak devlet organizasyonunu kurmuşlardır. O dönemde de Kürdistan'da belli bir organizasyon olmamasına rağmen sahip olunan etkin kültürel yapı ve güçlü aşiret örgütlenmesinin varlığı sayesinde Türk boyları kısa sürede bu alanı egemenliklerine alamamış, çoğu kez kendileri yerleşik kültür ve sosyal yapıdan etkilenmekten de kurtulamamışlardır.

İlk defa Osmanlı İmparatorluğu döneminde 19. yüzyıldan sonra askeri işgalini gerçekleştiren sömürgeci Türk devleti ve diğer sömürgeci güçler, her karış toprağımızı büyük bir titizlikle işgal etmiş, uzun yıllar boyunca zor'a ve talana dayalı bir politika sürdürmüşlerdir. Gerçek anlamda sömürgecilik ise 20. yüzyılın ilk yarısında uygulanmaya başlanmış, bölgesel düzeyde meydana gelen bir çok isyan ve ayaklanma hareketi kanla bastırıldıktan sonra ülkemiz yoğun bir askeri işgale tanık olmuştur. Adım başı yapılan karakollar ve hemen her yerleşim biriminde oluşturulan tabur, alay vb. askeri garnizonlar bakılan her yönde ilk göze çarpan kuruluşlar haline gelmişlerdir. Bu yerleşim tarzı karşısında halkımız yoğun bir tepki içinde bulunmuşsa da, örgütlü bir gücün olmayışı ve önderlikten yoksunluk, fazla bir şeyin yapılamamasını bera-

berinde getirmiştir.

Kısa sürede gerçekleştirilen askeri işgalin ardından girilen siyasi ilhak ve en ince yöntemlerle uygulamaya sokulan sömürgecilik, adım adım tüm ülkemizi sarmış, toplumumuzu kendi benliğinden uzaklaştırıp, tek ulus yaratma emeline ulaşılmaya çalışılmıştır.

Bugün ise, ülkemizde modern temellerde ve çağdaş önderliğe sahip bir mücadele yükselmektedir. Bu mücadele, dünya halklarının sömürgecilğe karşı geliştirdikleri ulusal bağımsızlık savaşlarından ve marksist-leninist ideolojiden esinlenerek ve bizzat bu ideolojinin ülkemiz koşullarına uyarlanmasıyla yaratılmış bir mücadele olduğundan stratejik ve taktik hedeflerini de objektif gerçekliklere uygun olarak tesbit etmek zorundadır. Biçim itibarıyla genelde verilen halk savaşı yöntemine uygun olan ve kitlelerin öncü güç etrafında kenetlenmesi ve bu temelde geliştirilecek silahlı savaşla düşmanın ülkemiz üzerindeki her türlü varlığına son verilmesi ilk erek olarak belirlenmiştir. Kürdistan'ın yaşadığı gerçeklik ortamında oldukça doğru ve haklı bir erek olan bu husus, verilecek savaşın temel özelliğini de oluşturmaktadır.

Gerek Türk sömürgecileri gerekse de ülkemizi sömürgeleştiren diğer ülkeler, bu alanı kendileri için ulusal yayılma alanı haline getirdikten sonra kurumlaşmaya başlamışlardır. Yani onların devlet örgütlenmesini koruyan temel güç askeri varlıkları olduğu gibi, başka halkları kendi denetimlerine alırken de yine bu gücü kullanmaktadırlar. O halde geliştirilecek bir mücadele en başta sömürgeci gücün bu yönüne darbe vurmak, onu işgal ve baskı gücünden mahrum etmek zorundadır. Ülkemizde bağımsızlığa yönelik olarak başlattığımız savaşım daha ilk adımlarını attığı dönemden itibaren düşmanın askeri zoruyla karşılaştığından bu engelin aşılmasının zorunluluğu da kendini dayatmıştır. Onun işgal ve istilasını sürdürmek amacıyla ülkemizde bulundurduğu bu askeri gücü, karşısında savaşacağımız temel hedefi oluşturmaktadır. Diğer kurum ve çevreler ise bu gücün yenil-

mesiyla ülkemizden sökülüp atılabileceklerdir.

Bunun haricinde bir de Türk sömürgecilerinin efendileri ABD'ye ve NATO'ya ait askeri üsler sorunu vardır. Bu sorunun çözülmesi için ilk adım baştan da belirttiğimiz gibi Türk devlet yapısının ülkemiz üzerindeki egemenliğinin kaldırılmasıdır. Bu egemenlik yokedildikten sonra da hedefimiz olan bağımsız, özgür ve demokratik bir ülke inşa edebilmek için varolan tüm yabancı kuruluş ve askeri güçlerin topraklarımız üzerindeki varlığına son verilecektir. Kaldı ki dünya halklarının sömürgeleştirilmesinin baş sorumlusu olan NATO güçlerinin ülkemizde varlığını sürdürmeleri, halkımızın çıkarlarıyla tam bir zıtlık oluşturmaktadır. Zaten bu güçlerin bir kuklası olan sömürgeci Türk devletinin ülkemizdeki egemenliğine son vermek amacıyla başlattığımız UKS, topraklarımızda konumlandırılan NATO, ABD üsleri ve Çevik Kuvvetler gibi askeri güçlerle de karşı karşıya gelmek zorunda kalacaktır. Yani Türk devletine vurulan darbe aynı zamanda bunlara da vurulmuş olacaktır.

2)- Türk sömürgeci yönetiminin tüm sivil aygıtlarının tasfiye edilmesi.

Ülkemizde uzun dönemdir uygulanan sömür sistemi, sadece askeri işgal ve ekonomik talanla sınırlı değildir. Aynı zamanda üst yapı kurumları dediğimiz, sivil yönetim aygıtları da yerleştirilmiştir. Şehirler, kasabalar ve köyler biçiminde düzenlenen yerleşim alanlarına sömürgeci devletin yönetim mekanizmaları hakim kılınarak ve siyasi yapısı en ücre köselere kadar uzatılarak belli bir erk hakim kılınmıştır. Halkımızın en ufak bir çıkarı olmadığı halde ve kendisine yabancı olan bir yönetim aygıtına tabi olması ve giderek kendi öz benliğinden uzaklaştırılması, tamamen sömürgeciler tarafından uygulanan zora dayalı siyasi egemenlik politikasının ürünüdür.

Askeri işgalin sona erdirilmesiyle sorunun ancak yarı-yarıya çözülme-

diği bilince çıkarılırsa, bu sivil kurumların ne gibi bir işleve sahip olduğu da daha rahat anlaşılacaktır. Ülkemizin siyasi ve coğrafi haritadan silinmesine neden olan bu kurumların hakimiyeti, günümüzde diğer işgal ve ilhak kurumlarıyla içiçe geçmiş bir vaziyet arz etmektedir. Onun içindir ki UKS ve ona önderlik eden Cephez, ülkemizde varlığını koruyan sömürgecilığe ait ne varsa ona karşı durmak, varlığına son vermek zorundadır. Diğer dünya ezilen ve sömürülen halklarının deneyimlerinden de çıkardığımız derslerle bu yönlü çabalarımızı yoğunlaştırarak geleceğin bağımsız yönetiminin temellerini sağlam şekilde atmamızdır.

Mücadelemizin gelişmesiyle birlikte adım adım gerçekleştirilecek olan kurtarılmış bölgelerde hiç vakit kaybetmeden sömürgecilere ait olan tüm kurumlar tasfiye edilerek yerine Cephezimizin programına ve yönetim anlayışına uygun kurumlar yerleştirilecektir. Aksi durumda yönetim boşluğu doğarkı bu da gerek Cephez gerisinin zayıflaması, gerekse de sömürgeci yönetimin kitlelerin nezdinde tümenden işlemez hale getirilememesi sakıncalarını doğuracaktır. Onun için en ufak bir olanaktan dahi yararlanarak devrimci ve ulusal kurtuluşçu yönetim tarzı yerleştirilmeye çalışılmalıdır. Bu adım adım gerçekleştirildiği takdirde, sömürgeci varlığın ülkemizdeki hakimiyetine son verildiğinde sivil aygıtları da birlikte tasfiye edilmiş olacaktır.

3-) Ekonomik sömürgeciliğin sona erdirilmesi, sömürgeci devlet tekellerinin tüm işletmelerinin kamulaştırılması.

Askeri ve siyasi alanda hakimiyeti sona eren egemen gücün, ülkemiz toprakları üzerinde işlerlik kazandırdığı ekonomik sömürü ve talan uygulamalarına da müsaade edilmeyeceği açıktır. Bunun izahının daha iyi yapılabilmesi için ülkemizdeki ekonomik sömürü ve talanın kökenini irdelemek, bu kuruluş ve işletmelerin hangi koşullar altında bu alana yerleştirdiğini bilince çıkarmak durumundayız.

Cumhuriyet sonrasında ülkemizdeki egemenliklerini adım adım kurumsalayan ve bu alanı kendisinden ayrılmaz bir parça haline getirmek isteyen Türk sömürgecileri, askeri ve siyasi egemenliklerini sağlamalarının ardından, 1950-60 döneminde emperyalizmin güdümüne girdikten sonra genelde montaj sanayi ve tarım alanında kapitalist

bir gelişme sağlamışlardır. Türkiye'de uluslararası kapitalizmin güdümünde, kapitalist bir gelişme sağlanınca bu etkisini Kürdistan'da da duyurmuştur. Gümrük duvarlarından yoksun, Türkiye ile bitişik bir coğrafi yapıda olan ülkemiz Kürdistan'da, başta Türk kapitalizmi olmak üzere Kürt egemen sınıflarının çıkarları doğrultusunda bir kapitalist gelişme süreci yaşanmıştır.

Yabancı kapitalizmin yönlendirdiği ülkemiz ekonomisi en başta Türk sömürgeciliğinin büyük bir gaspına uğramaktadır. Özel işletmecilikten çok, devlet işletmeciliği yaygındır, ancak bu da tamamen egemen sınıfların, tekellerin çıkarlarına uygun tarzda tertiplenmiştir. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının üzerinde örgütlenen talan ekonomisi, başta petrol olmak üzere, akarsularımız, toprak, madenler, hayvan ürünleri, çimento sanayi ve ticaretimizi tümenden ele geçirmiştir. Türk sömürgecileri, dünyanın diğer sömürgelelerinde görülmeyen bu talan ekonomisini sürekli kullanabilmek için kara, hava ve demir yolu şebekesini de geliştirmiştir. Ancak bu yol sistemi halkın çıkarlarına hizmet amacını taşıyamakta, tümenden zenginliklerimizi metropol alanlara daha rahat taşıyabilme amacına hizmet etmektedir. Böylelikle ülkemizin tüm yerleşim alanlarını kendi arasında kopuk ve pazar birliğinden yoksun hale getirip, direkt Türkiye'ye bağlamak mümkün olabilmıştır.

Ayrıca ülkemizde hakim olan mali yapı da Türk devletine aittir. Para sistemi, bankacılık, vergi vs. tüm işlemler sömürgeci devlet yapısına aittir. Ticaretin büyük bölümü de yine Türk devletinin egemenliğinde olduğundan ülkemizin dışarıyla mal alışverişi de bu güç tarafından düzenlenmektedir. İç ticarete de TMO, Çukobirlik, Fiskobirlik, Et ve Balık Kurumu, TEKEL, Süt ve Yağ Fabrikaları vb. kurumlarla egemenliği kendi elinde tutmaktadırlar. Bu yüzden de ülkemizde ticaret burjuvazisi de gelişmemiştir. Tarım, toprak işletmeciliği vb. işler ise kısmen de olsa Kürt kompradorları ve feodal toprak ağalarının elinde bulunduğundan, bu kesim tümüyle sömürgeci Türk devletiyle bağımlı bir ilişki geliştirmektedir.

Ulusal bağımsızlık mücadelemizin stratejisine uygun olarak, hedefler arasında yer alan bu sömürgeci ekonomik sisteme de son verilmeden geleceğin Bağımsız ve Özgür Kürdistan'ını yaratmak mümkün olmayacaktır. Askeri ve siyasi işgalin ortadan kaldırılmasının ardından ekonomik sömürgecilikte ko-

şulsuz olarak ortadan kaldırılacak, ülkemizin dört bir yanında kurulan işletmeler, tekeller vb. kuruluşların mal varlıkları tümenden kamulaştırılacaktır.

Hedeflenen düzen, emperyalizme, sömürgecilığe ve her türden gericiliğe karşı olan bir düzen olduğundan bu hususta hiçbir güce bağımlılık ya da borçluluk gibi bir durum da kabul edilmeyecektir. Bu halkımızın en doğal hakkıdır ve kendisini yüzyıllarca egemenlik altında tutan, çağla bağlarını koparan böyleleri gerici bir güce karşı yapılması gereken de budur.

4-) Kürt dili ve kültürü üzerindeki zorla asimilasyona son verilmesi, sömürgeci eğitim sisteminin tasfiye edilmesi.

Gerici, barbar Türk sömürgeciliği, ülkemizi kendisi için her yönüyle yayılma alanı olarak gördüğünden, halkımızın dili ve kültürü üzerinde de hegemonya kurmuş, bu olguları da kendisine hammadde olarak kullanmaya başlamıştır. Bir halkın dili ve kültürü yokedildiği takdirde, o halkın varlığından da söz edilmeyeceği gerçeğinden hareketle başlatılan bu yönlü baskı uygulamaları özellikle de cumhuriyet sonrası kapitalist sömürgecilik denilen sömürü sisteminde işlerliğe kavuşturulmuştur. Dünyada bir örneğine daha rastlamanın mümkün olmadığı Türk sömürgeciliği, halkımızın kendi öz dilini konuşmasını yasaklamış, zengin kültür değerlerini ise gaspederek Türk kültürü diye tanıtmıştır. 20 milyonluk bir halkın varlığını inkar eden, bu halkı kendi öz benliğine yabancılaştırıp, korkunç boyutlarda bir asimilasyon politikası uygulayan Türk sömürgecileri, ülkemizin büyük bir bölümünü kapalı yoz feodal yapı içinde tutup, dünyaya açılmasını engellerken, diğer bölümünü de tümenden Türkleştirme yoluna gitmiştir. Bu uygulamaları diğer alanlardaki sömürü ve baskı sisteminin bir parçası olarak gerçekleştirmekte, ülkemizi kendisi için "dikensiz gül bahçesi" haline getirmek için Kemalizmi tüm insanlarımızı şırınga etmek istemektedirler. Bu hususta adeta zehir yuvaları haline getirilen eğitim kurumları temel rolü üstlenmiş durumdadır. Eğitim adı altında ırkçı-şoven düşüncelerini halkımızın genç beyinlerine zorla yerleştiren sömürgeciler, kendi öz benliğinden uzaklaştırılmış, diline, kültürüne ve ahlak değerlerine yabancılaştırılmış "aydın" tipleri yaratarak, Kürt ve Kürdistan olgularını bir daha da diril-

memecesine gömmek istemektedirler.

Geliştirdiğimiz ulusal kurtuluş mücadelesi, eğer toplumumuzun öz değerlerine hitap edecekse, sömürgecilik tarafından yerleştirilmiş olan düşünsel verileri tümünden reddedip, halkımızın çıkarlarına hizmet eden, ulusal benliğini, dilini ve kültürünü geliştirmesine önayak olan ideolojiyi yaygınlaştırıp, toplumumuzun derinliklerine kadar taşımayı da başarmak zorundadır. Düşmanın siyasal ve ideolojik yapısı iflas ettirilmeden onun alternatifini egemen kılmak da mümkün olmayacaktır. O halde, mücadelemizin maddi bir güç haline geldiği ve ideolojinin eyleme dönüştüğü süreçten itibaren, toplumumuzdaki asimilasyonun etkilerine karşı da savaşım vermek, zorla egemen kılınan yoz kültür anlayışına karşı, unutturulmaya çalışılan kültürümüzü canlandırmak, geliştirmek, dilimizi her alanda kullanılır hale getirmek için çaba sarfetmeliyiz. Bu konuda hedefe tam anlamıyla varabilmek, ancak zafere ulaştıktan sonra olabilecektir. Ancak şimdiden adım adım bu yönlü görevleri de yerine getirmek zorunludur.

Belirlenen stratejik hedefe ulaşıldığı taktirde, diğer sömürgeci kurum ve uygulamalar gibi, eğitim sistemi de tasfiye edilecek, yerine bağımsız temellerde oturtulan kendi eğitim sistemimiz

geçirilecektir. Yine dilimiz ve kültürümüz üzerinde yaratılan tahribatlar da bertaraf edilecek bu yönlü güçlü gelişmeler sağlanacaktır.

5)- İşbirlikçi ve hain feodal komprador kesimlerin ekonomik ve sosyal güçlerinin ortadan kaldırılması, mal varlıklarının kamulaştırılması, toplumdaki tüm ortaçağ kalıntılarının tasfiye edilmesi.

Kürdistan'ın sosyal yapısı içinde bulunan işbirlikçi bir tabaka vardır ki; bu kesim tümünden kendisini Türk sömürgeciliğiyle bütünleştirmiş ve Türkleşmeyi de kendi çıkarlarına daha uygun bularak, Türklüğün ülkemizdeki savunucuları ve yayıcıları haline gelmişlerdir. Bunlar, ulusal bağımsızlık mücadelemizin temel hedefleri arasında yer almakta olup, sömürgeciliğin ülkemizden kovulmasıyla birlikte yok olup gideceklerdir. Sahip oldukları mal varlıkları ise diğer işletmeler ve kurumlar gibi kamulaştırılacaktır.

Bunların haricinde bir de feodal komprador kesimi vardır. Türk kapitalizmiyle sıkı bağlar içinde, aşiretçi

feodal toplum yapısının üstten dönüş-türülmesiyle ortaya çıkmış, çarpık bir yapıya sahip olan feodal-kompradorlar, sahip oldukları geniş tarım alanlarının yanı sıra, şehir alanlarında da sömürgeci işletmelerin acentacılığını yaparak, ülkemizin her alanında bu malları pazarlamaktadırlar. Bu kesim ortaçağdan buyana üstlendiği usaklık rolünü bugün de oynamakta ve sömürgeciliğin sadık bir müttefiği olarak kalmaktadır.

Bu konuları gereği devrimimizin hedeflerinden olan feodal-kompradorların ekonomik mal varlıklarına el konulacak, sosyal yapı üzerindeki etkinliklerine de son verilecektir. Bizzat bu kesim eliyle, sömürgeciler tarafından ülkemizde kalıcılaştırılmak istenen ortaçağa ait sosyal ilişkiler de ortadan kaldırılarak bu yönlü gelişme sağlanacaktır.

Mücadelemizin politik bir güç haline gelerek, ülke genelinde etkinlik kurduğu dönemden itibaren bu işbirlikçi-hain kesime karşı girişilen savaşım etkisini halk üzerinde oldukça olumlu bir şekilde göstermiş, sömürgeciliğin ülkemize uzanan bu kollarına vurulan darbelerle önemli oranda zayıflaması da sağlanmıştır. Nihai hedefe varıldığı andan itibaren de bu güçlere hakettikleri yer verilerek, halkımızın iradesi konuşturulacaktır.

Devam edecek

İSVİÇRE'DE KATLİAM GİRİŞİMİ

Baştarafı syf. 16'da

lerini ortaya koydular. Avrupa'da kalma ve mülteci hayatı yaşama konusunda birbirleriyle yarışan "sol" Türkiye'ye demokrasinin(!) gelmesini beklemekte ve bu dönemde kutuplardan inişe geçmeye hazırlanmaktadırlar. Bunun için de cuntayı kızdırmamaya dikkat etmekte, direniş mücadelesine veya onlara göre "teröre, provakasyona, bölücülüğe" bulaşmak istememektedirler. Böylece de "saf ve temiz" kalıp, dönüş yolunu daha iyi açmak istemektedirler.

İşte tüm bu hesaplar PKK'nin yükselttiği direniş mücadelesi ile boşa çıkmakta ve tutnamaktadır. O zaman PKK'ye saldırılmalı ve teşhir edilmeye çalışılmalıdır. "Partizan" adlı çetenin kanlı saldırısına bunlar da, başka bir yönden destek vermelidirler ki, PKK'nin önüne engel dikebilsinler ve içine girdiği kutsal bağımsızlık ve özgürlük davasından vazgeçirebilsinler. "Sol"un

sessiz kalmasının bundan başka anlamı olamaz. Yoksa her yurtseverin, ilericinin derin bir nefretle kınadığı ve halk düşmanları caniler tarafından gerçekleştirilen bir olay karşısında sessiz kalinamaz.

Başta sömürgeci-faşistler olmak üzere, Avrupa sosyal-demokrasisinden Ecevit'ine, "Sol Birliği"nden "Partizan" adlı çeteye, yine "Genç Kemalistler"den Semir provakatörüne varana kadar tüm bir blok adeta elbirliği etmişcesine mücadelemizin önüne yeni engeller dikmeye çalışıyorlar. Halkımızın öncü güçleri PKK-ERNK-HRK'ye yöneltilen her saldırı bu geniş blokun

komplo ve provakasyonlarıyla geliştirilmektedir.

Partimiz PKK öncülüğünde Kürdistan halkı, yüzlerce defa karşılaştığı her türlü komplo ve provakasyonu boşa çıkarabilmiş, sahiplerine de hakettikleri dersi vermiştir. Bu, halkımızın, Partimizin, Cephemizin, Ordumuzun bir özelliğidir. Halkımızın değerlerine uzanan hiç bir el karşılıksız bırakılmamıştır. Sömürgeciler de bugün kadın-çocuk demeden kontrgerilla yöntemleriyle halkımız üzerinde katliam geliştirmektedirler. Nasıl ki bunların hiçbirisi cevapsız bırakılmamış hesabı misliyle sorulmuşsa, "sol" maskeli kontrgerilla vurucu timlerinin içinde yer aldığı kemalist milis çeteler de halkımızın kin ve öfkesinden kurtulamayacak er veya geç hakettikleri karşılığı almakta gecikmeyeceklerdir.

***Hiç Bir Komplo, Provakasyon ve Katliam
Halkımızı Ulusal Kurtuluş Savaşı Geliştirmekten
Alıkoyamaz!**

***Yaşasın Halkımızın Şanlı Direniş Destanları Yaratın
Önderleri PKK-ERNK-HRK!**

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz...*Baştarafı syf. 6'da*

lerle polisleri kovalıyordu. Kadınlar polisleri bir güzel dövdüler. Olaya askerler müdahale edip, tarama tehditini yapınca kavga sona erdi. Olayı tam anlayamadım ama siyasi olduğu açıktı. Çünkü bazıları sloganlar atıyordu.

Halfeti yöresine de yoğun bir askeri güç yığılmıştı. Bunlar halka gözdağı vermek için sürekli gövde gösterisi yapıyor, askeri talim yaparak zamanlarını geçiriyorlardı. Buna rağmen tüm yörede halk devrimcilere sempati duyduğunu gizlemiyordu. Birgün otobüsle Antep'e giderken yolun kenarında eğitim yapan askerlerle karşılaştık. Otobüsü görünce yolun kenarında pusuya yatıp, arabayı durdurdular. Yaptıkları aramada hiçbir şey bulamayınca bizi bıraktılar ve yolumuza devam ettik. Halk bu tür şeylere alışmıştı artık. Şoförün "Eğer otobüste iki devrimci olsaydı bu askerlerin hepsi kaçardı" demesi üzerine tüm yolcular gülmeye başladılar. Yolun kalan kısmı boyunca herkes mücadeleyi anlattı, tartıştı ve böylece Antep'e vardık. Bu durum beni çok etkiledi. PKK ve HRK'nin halk tarafından böyle candan desteklenmesi çok güzel bir şeydi.

Yöre halkı, siyasi güçlerden sadece PKK'nin varlığından söz ediyor, 12 Eylül öncesi varolan siyasetlerin tümünün kaçtığını, yok olduğunu söylüyordu. Halktaki öncüye kavuşma sevinci ise, herşeyde belli oluyordu. Genelde tüm insanlarımızda PKK'ye bir sempati vardı.

Orada bulunduğum süre içinde çevremdekilere Avrupa'daki çalışmaları ve mücadelemizin geldiği boyutları anlattım. Bu onları çok sevindiriyordu. Sömürgeci ordu ve polis güçlerinin ne kadar kof olduğunu en sıradan insan bile anlamıştı. Kimse onlardan korkmuyordu. Herkes politikayla yakından ilgileniyor ama bunu oldukça gizli ve ciddi bir biçimde yapıyordu.

İzin süresi boyunca ülke mücadelesini yakından görmem ve gelişmelere tanık olmam beni daha da geliştirdi. Şimdi bir yurtsever olarak yapacağım her görevi büyük bir coşku ve azimle yerine getirmeye, hiç bir fedakarlıktan kaçınmamaya hazır olduğumu söyleyebilirim.

***Yaşasın Halkımızın Umudu ve Biricik Önderi PKK!**

**16 Ağustos 1985
Yurtsever bir Emekçi**

KÜRDİSTAN VE ÖNDERLİĞİNİN...*Baştarafı syf. 13'de*

lenmekle Denizlere, Mahirlere, İbrahimplere sahip çıkılmaz. Silah elde halklarınızın yanında savaşarak mirasa sahip olabilirsiniz. Ama hakkınızı da yememek lazım. Örneğin, önderlerinizin renkli posterlerini yapıp parayla satınız ve geçiminizi sağlamaya çalışınız, yine bu posterler önünde oturup ağıtlar yaktınız. Kiminiz de bu resimlere bakarak hayali ideolojiler ürettiniz. Ondan sonra da doğruları kendinize, yanlışları da onlara yüklemek istediniz. Ve bugünkü gerçek tablo ortada, görmemek için kör olmak gerekir. Bu beylerimiz, neyi savunduklarını kendileri de bilmez duruma geldiler. Kendi önderlerinin savundukları düşünceleri inkar etmekle kalmadılar, proletaryanın haklarını savunacağız diyerek, onun sınıf bilinci olan Marksizm-Leninizmi de inkar etmeye başladılar.

Tüm bunları yaparken de kitlelerin gözünün içine baka baka utanmadan "proletaryanın ve ezilen halkların çıkarlarını savunuyoruz" diyorlar. Bunlar, dünyadaki sınıf çelişkilerinin sonucu olarak ortaya çıktıklarından sadece bizim ülkemizde değil, Vietnam, Angola, Kamboçya, Rusya ve diğer ülkelerde de varlardı. Devrim öncesi bu biçimlerde ortaya çıkan düşünce yapıları, devrimci mücadele boyutlandıkça gerçek rengini almaya ve kitleler de, kimin dost, kimin düşman olduğunu net olarak görmeye başlıyor.

Bizde de böyle olacak. Eğer mücadelenin yanında değil de karşısında yer alırlarsa (hangi biçim ve kılıf altında olursa olsun), halklarımız onlara hakettikleri cezayı vermekte gecikmeyecektir.

29.8.1985

***Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Şanlı Mücadelesi!**

***Selam Olsun Devrim Şehitlerine!**

***Selam Olsun HRK Savaşçılarına!**

LİCE'DE DEVRİMCİ PUSU:*Baştarafı syf. 1'de*

eylemde, askeri araç bir bütün olarak roket ve bombalarla tahrip edilirken, patlama ve taramaların etkisi ile sömürgeci askerlerin ateş etmeye fırsat bulmadığı da ifade edilmektedir. Eylem sonunda tüm silahlara el konulduğu, esir alınan ve yaralı askerlerin ise yapılan konuşmalar sonucunda serbest bırakılarak, devrim adına terhis edildikleri gelen haberler arasındadır.

Diyarbakır binlerce devrimcinin zindanlara doldurulduğu ve 5 yıldır en amansız işkencelere uğratıldığı ve onlarcasının da alçakça katledildiği bir sömürgeci zulüm merkezi haline getirilmek istenen; aynı zamanda, bu zulme karşı görkemli mücadelelerin yükseltildiği ve mücadelemizde yeni bir dönemin açılmasını sağlayan bir direniş merkezidir. Cezaevlerinde en yoğun biçimiyle yaşanan bu çatışma, şehitlerimizin anılarıyla dağların doruklarına kadar ulaştırıldı. Eylül 1982'de, onlarca savaş esirinin sürdürdüğü ölüm orucunda M. Hayri, K. PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar şehit düşmüşlerdi. Bu direniş aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşının Kürdistan'ın dağlarına taşırılmasının da emriydi. 1982 Eylül'ünde cezaevlerinden dışarı gönderilen halkımızın bu yüce komutanlarının emirleri, bugün bizzat onların bu direnişlerini yükselttikleri alanda

HRK savaşçılarının yolunu aydınlatmakta ve düşmana daha güçlü darbeler vurmalarını sağlamaktadır.

Cezaevi direnişlerinin çok yakından etkilediği Diyarbakır ve ilçelerinde 15 Ağustos atılımı ile birlikte, güçlü gelişmeler ortaya çıktı. Sömürgeciler bu gelişmelerin önünü almak için bir yandan satılmış bazı uşakları eliyle kompolarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da halk üzerinde yoğun bir işkence ve zulüm geliştirdiler. Böylece bu alanın da direnişin görkemli kaleleri haline gelmesini engellemek istiyorlardı. Fakat bu planlarına da darbeler vurulmaya ve boşa çıkarılmaya başlandı.

25 Eylül günü yeni bir operasyon ve işkenceden dönen sömürgeci konvooya pusu kuruldu. Yoğun tedbirlerin alındığı askeri araçlar partizanların açtığı ateş sonucu kısa sürede tahrip olurken, geride kalan ve içinde subayların da bulunduğu tüm askerler de silahlarını bırakarak teslim oldular. Halkımıza işkence eden cellatlardan 5'i (verilen resmi rakama göre) eylem esnasında ölümle cezalandırıldı.

En son 25 Eylül'de patlayan devrimci intikam silahlarımız bundan sonra da halkımıza karşı suç işleyen canilerin göğsünde güreleyecek ve onları hakettikleri yere göndermesini bilecektir.

ونقاش هذه المسألة - التي طرحت للنقاش في المراحل الأخيرة لنضال العديد من الشعب - نقاشها إلى جانب هذه الحقبة هي نتيجة لتجارب الامبريالية لغاية اليوم، ولما تحمله كوردستان من أهمية حيوية بالنسبة لها .

وأخيراً نريد التطرق إلى نقطتين ظهرت في مؤتمر الثقة لحلف شمال الأطلسي الذي انعقد في (بروكسل) في الأيام الأخيرة في تقرير عن تركيا نقده في المؤتمر وفي مسودة قرار يتضمن مقطعاً ملفتاً للنظر عن التطورات الأخيرة في كوردستان وعن حملات التمشيط ، الغي بضغط من البرلمانين الأتراك ومن الناحية الأخرى اتخذ قرار وصدق عليه بشأن العداء الموجهة " للنضال المشترك ضد العمليات الارهابية " هاتان العمليتان تبياناً بوضوح مرة أخرى بأنه ليست هناك أية تناقضات فسي سياسات الامبرياليتين الأمريكية والاربية بشأن المسألة الكردية وأنها سترمي كل أشكال التناقضات التي بينها وستتوحد حين بحث هذه المسألة . والامبرياليون الأوربيون الذين لم يتهربوا من بحث هذه المسألة بشكل مفصل في برلماناتهم ، تمكنوا من اتخاذ نظرة على عكس النظرة الأمريكية والتركية تماماً في هذه الاجتماعات الرسمية . أما هذا ، ففي الحقيقة لم تكن الدموع التي سكبها تجاه الظلم الذي يواجهه الشعب الكوردستاني تختلف عن دموع التمساح التي يسكبها بعد ابتلاع فريسته .

والمجيء إلى " النضال المشترك ضد العمليات الارهابية " ان هذا قطعاً ليس بمسألة جديدة . فهو لا ، الذين قيموا النضال التحرري القومي لشعبنا على انه " عمليات ارهابية " توحد وتجاهه في كل وقت وارتكبوا الجرائم بحق شعبنا . والرصاصات التي تطلق على شعبنا البري المحرم من الدفاع في كوردستان اليوم والذبابات التي تسحق مزروعاتنا وشعبنا والطائرات التي تعطر قرانا بالقنابل وأعمال التعذيب التي تمارس في السجون كلها بامتياز من الامبريالية . وان كان هناك ثقة شي ، سيفعلونه فيما بعد فهو ارتكاب هذه الجرائم علناً ، من الأساس سقط هذا القناع من قبل شعبنا .

ذلك ما يمكن بيانه باختصار عن تأثيرات عمليات ه الآب على مختلف الأوساط في أوربا وعن المواقف التي اتخذتها تجاه هذه العمليات . لقد عملنا على الأغلب على تناول ردود فعل بعض الأعضاء التي هي بمثابة الناطق باسم الأوساط الامبريالية وبالطبع بالمقابل هناك قوى تناولت العمليات من الجانب الايجابي وبحثت التطورات بشكل صحيح وحققت نتائج ، والأوساط التي القوي الكوردستاني واقامة علاقات معه . ونتيجة لتطبيع أن تبين أن عمليات ه الآب هي بمثابة ورق (الترويسول) الذي أوض اصداقاً وأعداء نضال التحرر القومي الكوردستاني وللبنون الحقيقي لمختلف الأوساط لتبدأ بأخذ مكانها الحقيقي ، أملاً في صفوف الاستعمار التركي والامبريالية وأما في صفوف الشعب الكوردستاني والاشتراكية .

بلغتها التعرف على شعورها وتعلم تاريخها " يحمل هدف خبيث الجاعير الشعبية المضدفة إلى النضال بهذه النفايات وتحويل عسكرة النار المستمرة إلى ريان . الآن الاشتراكية الديمقراطية حين رأت وأنها أن سياسات الاضطهاد تنفخ النار أكثر وتسحب فتات أوسع إلى صفوف النضال وأوعلت التطورات إلى مشريات لا يمكن صدقها وتهدد كل ذلك مصالحها الامبريالية سمك للاستيلاء على القلعة من الداخل سياسة السياط . وذلك تهدف إلى تجنب الخطر المحدق . هذا هو السبب الذي يمكن في مناهضة حملات التمشيط قولاً والدفاع عن حقوق " الشعب الكردى .

ولنضع قورا بأن هذه السياسة المدمرة المخلوطة بالسكر لم تعد الا في خداع البرجوازية الصغرى الكردية وتوحدتها مع الامبريالية . فحين رأت هذه الاوساط التي لم تكن تتمتع يوماً بالقوة والجهود الكافية للدفاع عن مصالح الشعب الكوردستاني . حين رأت الاشتراكية الديمقراطية تدافع عن الظلمات التي تظليها هي منذ القدم إلى الآن توحدت معها بسرعة ووصلوا إلى نقطة شتم نضال الشعب الكوردستاني . والنقطة التي وصلوا . بتقديمهم على هذه الطريق تم معالجتها فيما بينهم وبالتحديد عرضت من خلال العمل الحقيقي وتحت عينين الذين لديهم شك في ذلك ، قليلاً كان أم كثيراً .

والمفهم الثاني المتحد في أحزاب الحكم - وكما عبر عنها المتحدث باسم (FDP) هوانة لازال مبكراً على الحكم الذاتي أو الامتياز ويقترح سياسة السياط أي سياسة سياسة سحق القاسية تجاهها . نظراً لذلك " وللدفاع عن تحقيق أمن الحدود ووحدة تراب تركيا " يبدلون جهوداً كبيرة ويشنون حملات تمشيط ليس ضد الشعب الكردى بل ضد " زمرة الارهابيين الانفصاليين " لأن هؤلاء الارهابيين يستخدمون سلاحاً هويتياً ويتلقون الدعم من الأحزاب الشيوعية وفوق ذلك كونهم ماركسيين لينينيين " لذلك فهو لضمان حماية المطالح الامبريالية في الشرق الأوسط وسواً للتمكن من حماية النفس تجاه " الخطر السوفياتي " يجب سحق هذه التطورات بأقصى الأساليب وسحق رؤوس الارهابيين . ولتحقيق ذلك يجب تقوية القوة العسكرية للجيش التركي الذي يلعب دور الجناح الجنوبي - الشرقي للناصو . " الأكراد اقلية تتركز في المناطق الجنوبية والجنوبية الشرقية لتركيا ولاعطاء بعض الحقوق لهذه الاقلية يجب ان يتحادث السياسيون الألمان مع الدولة التركية وأن يؤثروا عليها خطايا . أجل قهذه هي باختصار نظرية الجناح المتحفظ للامبريالية إلى كوردستان .

ولوأخذ بعين الاعتبار القسوة المستمرة كل يوم في سياسات الامبريالية في عمم العالم واعتبار كوردستان لما تتمتع به من أهمية في المنطقة لا يمكن للامبريالية التراجع عنها سيتوضع بأن السياسة التي ستطبق في هذه البقعة ستكون على الأغلب هذه السياسة القاسية ، وأنها تعمل على سحق كل أشكال التطورات بالأشكال الأمبريدمية . ولوأضيف إلى ذلك عدم تحمل الاستعمار التركي للمسألة الكوردستانية يصح تطبيق هذه السياسة بشكل مكثف أمر لا مفر منه .

الآن حل " الحكم الذاتي " موجود في متناول اليد كصمام أمان . ونقاش هذه الأشكال من الحلول ولا يزال النضال في كوردستان الشمالية العربية في مراحله الأولى يدل على قوة نضال التحرر القومي الكوردستاني الذي يقوده حزب العمال الكوردستاني (PKK) وعلى قبول هذه الحقيقة حتى من قبل الامبريالية .

شافر (FDP) : "عليكم ألا تنهجموا على تركيا بيساطة فقط، بل أيضًا يجب أن تتناولوا مسألة ماذا حصل في إيران في السابق وماذا يحصل اليوم في العراق وإيران . فكل هذه الدول غير مستعدة لقيام كردستان حرة . وأن كل هذه الدول في انسجام تام في هذا المجال . وقد مرنا نلاحظ أن قبول الحكم الذاتي الثقافي موجود لحد ما في كل هذه الدول . ولكن ليس هناك استعداد لقبول الانفصال والهجم"

وأخيرا فلنأخذ كلمة وزير الدولة للشؤون الخارجية (موللمان) من (FDP) فإنه يبين في كلمته الوضع في كردستان على أنه بستان زهور ، وخصر فيها مكانا وسعا لمديح الفاشية العسكرية ، فقد قال :

"المسألة الكردية لا تظهر في المناطق الحدودية التركية فقط، بل في المناطق الحدودية العراقية الإيرانية واللبنانية والسورية و السوفياتية أيضا . اننا نواجه مسألة ذات أهمية كبرى بالنسبة لكثير من دول المنطقة ، وأكثرها انفجارا في يومنا ، وأصعب وأكثر المسائل تراكما ، فتركيا لا تتعرف على المسألة الكردية في تركيا . وتحقق كل المطالب السياسية والادعاءات الانفصالية للأكراد ."

والصدامات الجديدة الناشئة في المنطقة الحدودية المجاورة للعراق حسب المعلومات المتوفرة لدينا - وهنا على أن أقول شريطة الاحتراس بوضوح الوضع التالي . لقد هوجمت المؤسسات العسكرية التركية في المنطقة الحدودية المجاورة للعراق في أواسط آب من قبل أشخاص مسلحين لأول مرة بعد هدوء دام قرابة الأربع سنوات وحسب ما نعلم يقف وراء هذه العمليات حزب العمال الكردستاني . ففي تقرير منظمة العفو الدولية في آب ١٩٨١ اعتقد أن مركز حزب العمال الكردستاني (PKK) الماركسي اللينيني موجود في بغداد ودمشق ونشوب لهيب عمليات الانفصاليين الأكراد بالاعتماد على العنف داخل الدولة التركية . وأؤمن بأن ذلك كان سيحصل في أي بلد آخر

بناءً عليه ليست هناك أية حجة لدى الحكومة الألمانية لذكر الحرب التي تشنها تركيا ضد الأكراد . يجب أن نتبعد عن التساوي بين مجموعات المناضلين الصغيرة وبين الأكراد في تركيا . وكتيجة هناك كلمة بشأن دعمنا لدفاع الناتو ، ففي الاتفاقات المعقودة من أجل الدفاع ، يرد تأكيد على استعمال المواد المرسلّة من قبلنا بشكل يتناسب مع المادة (٥) من اتفاقية شمال الأطلسي . فليست هناك أية حجة في اعتقادات حرق هذه التأكيدات

تحفظنا المقتطعات التي عرضناها أعلاه خيوطا هامة لسلوب تقييم الامبريالية عامة والأوربية منها خاصة لعمليات الآب وسياستها بشأن كردستان . فمثلما طرحوا علنا بأن المسألة الكرد ستانية في وضع أرتتهم وتهدد مصالحهم سواء عامة وسواء في الشرق الأوسط هي "المسألة الأكثر انفجارا وتراكما والأصعب" .

لهذا السبب فاضطر تطور يحصل في كردستان يهيمهم عن قرب .

كذلك لهذا السبب يقفون عند المسألة الكرد ستانية بجدية ويسعون لايجاد سياسات مؤثرة . وبعد عمليات الآب التي فتحت الطريق أمام تطورات جدية رؤوا ضرورة إعادة النظر في سياساتهم من جديد والدخول في أسلوب بحث أجدى . كما تبين لهم هدف النقاشات التي جرت في البرلمان حملات التمشيط اليومية والمذابح وحماية حقوق الإنسان فقدوا ، بل الأهم من ذلك الاستيعاب الأمثل للوضع المتولد مع التطورات الأخيرة الحاصلة . وتجديد سياساتها بشأن كردستان . هكذا فإنها تهدف الى صد التطورات قبل أن تصل الى مستويات أعلى وتهددها أكثر ، باتخاذ الوسائل المناسبة لحماية مصالحها في كردستان .

فلو أمعنّا النظر فانه هناك نقطة واحدة تطرق لها كل المتحدثين تقريبا : "لسنا ضد وحدة التراب التركي ، اننا نرى العمليات غير صائبة" . هذا هو جوهر المسألة : موضوع النقاشات ليس مصالح الشعب الكردي في الحقيقة . وبالنسبة لنا هذا ليس وضعا محيرا قطعا . لأن الامبرياليين لا يمكن أن يصبحوا المدافعين عن حقوق الإنسان . أما بالنسبة للشعب الكرد ستاني خاصة وأنهم يواجه كل أشكال الأعباء والمؤامرات الامبريالية حتى يومنا هذا وجهد من أجل مسحه من ساحة التاريخ وأنه مؤهل الآن للعيب دور حفار قبر الامبريالية فانه أوضح . يأخذ حالة حقيقة أكثر .

في تلك الحالة فما هي المسألة المتناقش عليها ؟ وما هي الحقائق التي تكمن في الحنان الذي يذكرنا بدموع التسليح ، الذي يذكر الاضطهاد الواقع على الشعب الكردي ومساندته ؟

قبل فترة ولما كان الحزب الاشتراكي الديمقراطي (SPD) في الحكم لم يتردد يوما في تقديم الدعم للفاشية العسكرية التركية فديف يرس ويقترح قطع الدعم العسكري عن تركيا ؟ لما كان اشتراكيهم في الذنب سابقا واليم على مرأى من أعين الجميع ، فهل يمكنه اخفاء الحقائق بهذه المواقف ؟ الى ما يهدف الامبرياليون الشركاء في مسؤولية الاضطهاد الواقع على شعبنا بتقديهم كل أشكال الدعم العسكري والسياسي والمادي والمعنوي ويقام دور المعلم والذين تلطخت أيديهم بدماء شعبنا ؟ اننا نرى فائدة في التطرق باختصار لا جولا هذه الأسئلة .

تهدف النقاشات التي جرت في البرلمان الألماني في جوهرها الى تحديد الوسيلة التي ستلجأ اليها الامبريالية لتتمكن من لعب دور مؤثر على المسألة الكردية ولا يصلها الى حل يخدم مصالح الامبريالية . هدف الامبريالية والاشتراكية الديمقراطية وأجنحتها المؤيدة لها واحد ومشترك . ويمكن صياغته على الشكل التالي "سحق نضال الاستقلال والحرية المتصاعده في كردستان مهما كان الثمن فليكن ، ودعم حماية تراب تركيا ومصالح الامبريالية في الشرق الأوسط" . الا أنه لها تفاصيل عن الطرق والوسائل والتحرك عن كيفية الوصول الى هذا الهدف . في هذا المجال يبذل جناح الامبريالية الاشتراكية الديمقراطية منذ القديم والى الآن مختلف الجهود من أجل "امتيازات اللغة ، الثقافة والحكم الذاتي" .

هذا المفهوم المتجسد في الحزب الاشتراكي الديمقراطي "التعلم

بقاء جنوب الأناضول متخلفاً اجتماعياً ، من جديد
جنفمان : " الذي يتعلق بنا بالإضافة الى ذلك هو
الحرب النظامية المعلنة ضد الأقلية الكردية والتي اجتازت حدود
تركيا لتصل نقاط عمق الحدود العراقية ، يجب ألا يكون حل مشكلة
الأقلية الكردية والثقافية وطلب حكمها بقوة السلاح ، فلن تحل به "
دوا : " نحن أعضاء البرلمان لا حق لنا في قبول الإنكار الدبلوماسي
ماسي لثقافة مستقلة . فمهما كنا نتعرض بذلك للوحدة القومية
لدول يهيمها الأمر ألا أننا نكرر بشدة اسئلتنا المتعلقة بالوحدة
الخليقية لهذا الشكل من الدول التي تتناول مشكلة اقليتها الثقافية
على هذا المنوال . فهي دول استولت على اقليتها بالحروب ولا
تتعرف على امكانية قراءتهم بلغاتهم وتعلمهم تاريخها وفناتها
لاغانيها وتعريفها عنى شعرها ، هذه هي المشاكل الانسانية .
أما نواب التالف الحكومي الذين عارضوا هذه الطلبات التي دافع
عنها الخضر ونواب الحزب الاشتراكي الديمقراطي فيدافعون
عن آرائهم على الشكل التالي :

الدكتور بول ميبير (DUD-DUD) كما قدم طلب لدول العالم
الثالث لتعامل اقليتها بشكل ملائم وتتعلم هذه الاقليات بلغاتها
ايضا يجب ان يقدم طلب الى تركيا . ولكن نجاح ذلك غير ممكن
قطعا طالما تنتشر حركة الانفصام - وكما بينت (جريدة زورج
الجديدة) في أوائل أيلول - وطالما طلت على علاقة بالحزب
الشيوعي التركي الذي يبدل فعالياته في برلين الشرقية ، وطالما
يتواجد السلاح السوفييتي الصنع في مناطق الأكراد المتمردين
في تركيا . .

جاغر (DUD-DUD) : " من يريد أن يدعم مجموعة الشعب
الكردى - وكما أظهرت هذه النقاشات بأننا جميعا على رأى واحد
في دعم هذه المجموعة القومية في تركيا - قبل كل شيء فهو
مضطّر للتحدث مع أصحاب الكلمة ومع السياسيين في تركيا ومع نواب
الشعب ومع الحكومة . وكل من يخرج بلغز الحرب الايديولوجية
والطبقية ولعابه يسيل كما فعل ذلك صديق من الخضر ، لمن
يتمكن من التحدث مع الأتراك كذلك لمن يستطيع ان يحصل على
أي شيء من أجل الاقلية الكردية .

فاذا كنا نناقش مسألة استباحة اقلية قومية في تركيا واذا تمكنا
من تطبيق المادة ١٤ المنوعة من نص القرار الأوربي لحقوق
الانسان - وبالطبع يمكن تحقيق ذلك ببطء - نكون قد ساعدنا
مجموعة الشعب الكردى القومية بشكل فعال . لهذا السبب أوجه
النداء الى الحكومة والبرلمان التركي لتشارك تركيا أيضا كباقي الدول
الأوربية الأعضاء في المجلس الاوربي ، في المذكرات المعمولة
من الشكاوى المقدمة للجنة حقوق الانسان وأن تتعرف على
حقوق الانسان المدعى بشأنها بشكل افرادى ، وأن تقدم
الشكاوى بشكل افرادى فيما بعد . بهذه الطريقة سيتمكن الأكراد
من احالة شكاياتهم الى واحدة واحدة ولن يقعوا في يده
الارهابيين كما بين ذلك السيد وزير الدولة قبل قليل

" على هذا الأساس فالحرب الجنسية المعلنة في كردستان
تديرها ألمانيا بشكل مشترك ، ففي القرى تجمع الالهاني ويخوفون
وتجرى اعتقالات جماعية ، وهناك العديد من القتلى . وفي العشرين
من أيلول قصفت العديد من قرى عشيرة جيركى . وأن طائرات
النقل وربات الحمل والسلاح والمؤن التي قدمتها ألمانيا تحت
اسم دعم دفاع الناتو لم تخدم حماية البلد ، بل بالعكس خدمت
لارهابيوسحق الأكراد .

فالمقصود ليست الحرب ضد الانفصاليين وقطاع الطرق الارهابيين ،
بل العكس ضمان توسيع قواعد التناوب في المناطق الكردية في الشرق .
١٠٠٠ : اننا نطالب بالغاء قرار الدعم الالمانى في اطار دعم
الناتو البالغ ١٣٠ مليون مارك وأن الدعم المذكور هو دعم
عسكرى لدولة تخوض الحرب .

١٠٠ (المسألة الكردية) لن تحل بتعريض الأكراد للاضطهاد
بل تحل سياسيا بأن يعطى له حق المساواة وحقوق الانسان
ليتمكن من تقرير مصيره بنفسه ، واعطائه حق تبني الحقوق
الثقافية وفي رأينا أن الحكومة الالمانية تشارك نفسها في
مسؤولية ذبح شعب وهضم الحقوق الانسانية في تركيا . لهذا
السبب فهذه ليست بمشكلة تحمل لنقطة تلاقي اى من الأوطان
الجنسية الثلاث في تركيا ، بل العكس فهي مشكلة تكمن بشكل
مباشر في هذه الحكومة وفي الدولة الالمانية وأخلاقياتها .

أما النواب الذين ألقوا كلمة باسم الحزب الديمقراطي الاشتراكي
(DTP) فينبوا مايلي :

همور : " سبب حديثنا عن الأكراد ، هو انتشار
الاضطرابات في هذا الجزء من الأناضول منذ أو سطاب السى
الان ، وخاصة يكمن في تنفيذ هجمات (آرؤه) و (شمدنللى)
ومن ناحية نرى بأن هذه العمليات ليست فقط من أجل الحقوق
الديموقراطية فحسب ، بل هي في نفس الوقت تعبير عن رفض
الأكراد - المعارين من أجل حقوقهم كاقليّة - للظلم الذى
يتعرضون له . والحاصل أن التنظيمات الثقافية والصحف قد
منعت ولم يضع الاذن للتكلم بلغتهم سوى في أعمالهم الخاصة .
١٠٠٠ . ولا نية لنا الآن في الهجوم على وحدة تراب تركيا ،
فالذى يحثنا هنا هو قلقنا على حقوق الانسان التي رفعنا دعوى
بشأنها منذ شهر نيسان ، والتي ازداد خرقها بالاعتقالات في
الشريط الحدودى للدول الثلاث والاضطهاد والملاحقات
وحملات التمشيط وفتح القضايا وتسمية الأقلية الكردية بأتسراك
الجيال دون النظر الى رأيهم اذا كانوا يقبلون أم لا . انساب
لانقص الهجمات المسلحة ، وندرك التدابير الأمنية المتخذة ،
ولكننا نشك في تطلب أو عدم تطلب ذلك لتدابير أمنية بهذا
الشكل .

اننا نفكر بشكل اكبر في بحث المسألة المتعلقة تماما بسبب ونتيجة

داخل PKK حيث هو الشرط الأول للحرب الكبير الذي سيخوضها الشعب فيما بعد . وكما قال الكثيرون من معلمي الثورة ، إذا تمت هذه التجربة الحربية بنجاح فان أسباب اشتراك الشعب بالذات في الثورة وضمان النصر يكون قد اكتملت . ان القيادة لا تستطيع تحقيق الثورة لوحدها وكذلك لا يستطيع الشعب بدون قيادة وخاصة في وطن مثل كردستان ان يخطوا أول خطوة في المقاومة . لقد أصبحت المقاومة المرة داخل PKK باتجاهاتها الملائمة والناقصة والضعيفة والقوية أساسا لحرب شعبية في السنوات المتتالية . يعني كانت مرحلة سابقة للحرب عاشتها لحقيقتها ، وهاجم العدو بكافة أجهزته الاستعمارية والاضطهادية المعاصرة ويسير على هذه البداية الضعيفة مثل نملة تحمل فيلا على ظهرها ، ففي هذا الوسط وفي هذه الظروف من عدم توازن القوى يعجز العدو الى هذا الحد وتهازل أعصابه وتحيفه قليلا وفي حال نقل ذلك الى الشعب وكسب ثقته فهذا يعني ان بداية الحرب وقعت وهذه هي النقطة التي وصلتها اليوم PKK . ولد هذا الوضع بالرغم من محاولات الأعداء وبعض القوى المدعية الصداقة ، تلك المحاولات التصفية والمهادنة لمحوشعبنا ، ورغم كافة أشكال الهجوم على PKK قام بتمثيل مصلحة الشعب الى النهاية وكبر باستمرار حتى أصبح قوة . بشكل عام يتحدث عن فردية PKK وفي الحقيقة والواقع ان الوحيد ليس PKK وإنما الوحيد هو شعب كردستان ، ان الشعب ووطن كردستان وحيد منذ مئات السنين ، اليوم يقال ان PKK مجرد ومنعزل وفي الحقيقة ان المجرّد عن العالم من قبل قوى أخرى والتي تجهل شعبها الانسانية هو شعب كردستان وهذا السبب لا نغيب الاتهامات الموجهة الى PKK وبالعكس لو ازداد المدعون لصداقة كردستان منذ اليوم الأول لاشتبهنا بذلك وبالرغم من كل شيء فقد ثبتت نقطة المقاومة وأصبحت قوة عظيمة ، انها اثبات هام لدعوة الشعب بحقه في الحياة وتأكيد اصراره بتحقيق هذه المكاسب على أسس المقاومة وهذا ما أراد أن يخلفه PKK بقدرته وادمانه على أسس المقاومة الشعبية . ان الحقائق تبين وبجلاء ان شعبنا ملتبس بشكل لا مثيل له حول قيادة الحزب بياهيته وسموها وثبتت القدوة أمام الشعب وراقب شعبنا بدوره وبدقة حزب القدوة واصراره بدون تنازلات لأجل الاستقلال ايدولوجيا وعمليا حيث ضحى قرابة ثلاثمائة من شبابه . حين شاهد شعبنا كل ذلك انضم اليه بشكل لا مثيل له بين بقية الشعوب . انها حادثة هامة لان شعبنا لا يقول نعم لاي شيء بسهولة أما اذا باشر بالتأييد فانه يخلق قوة عظيمة ، وخوف العدو يكمن في تلك القوة الشعبية بالذات ، وربما فشلت هذه القوة في التاريخ لأسباب مختلفة ولكن اليوم وكما تقبله العالم ان صفات الشجاعة التي هي صفة الانسانية بل وأقواها تعيش اليوم بين شعب كردستان لانه لم يبق لهذا الشعب شيء ، فالشعب الفاقد لكل شيء مضطر لابتداء الأمثلة في الشجاعة كي يستعيد كل شيء فقده . هذه الخاصة المجردة داخل PKK يشير على كيفية المقاومة لشعبنا في المستقبل . نأخذ جراتنا من ذلك ونعتمد عليه ونعلن انه اذا اُخذ جميع الرجعيين في العالم لن يستطيعوا منع وصول هذا الشعب الى النصر في مثل هذه الحرب . كيف ان في الماضي هاجموا بشراسة ولادة وتطور PKK بل وقتلوه نرى اليوم أيضاً يفتقون نفس الموقف أمام مقاومة شعبنا وربما يتكاثرون . والحقيقة معها كانت المهجمات فان الشعب الذي خطا هذه البداية سيخرج منها بشكل أقوى .

*** يتبع في العدد القادم ***

السلاح للشعب بل اعطاء قليل من الأمل مشكلة كبيرة .

كان من الواجب منح مثل هذا الوعي للشعب أولاً وقبل كل شيء . انسا تناوان كان متنورا لا يملك الشجاعة للتوجه نحو حقيقته ، وغالباً ما تطفئ مصلحته الشخصية عليه واذا أضفنا الى ذلك السيف المسلط على رقبتنا نجد مبررات التقليل بالوضع قد تكملت ، ليس من السهل التجرد في مثل هذه الظروف من جميع أشكال المنفعة الشخصية والتوجه نحو الأهداف السامية وتبني المقاومة وتصعيدها . لهذا السبب كان ضروريا على القيادة سلك طريق المقاومة الخاصة بها

ورغم الادعاء في البداية عن عدم قدرتها على الاستمرار وتسميتها بصفات مختلفة جدا فقد أظهرت مقاومة اسطورية لا مثيل لها مرتبطة بواقع كردستان وكان عليهم فرض أنفسهم مهما كان عددهم قليلا معتمدين على ما في قلوبهم وعقولهم عندما تحدث أنجلز قائد البر وليناري الكبير عن شعب المانيا الذي وقع في العبودية بعد حرب ثلاثين عاما وما خلفته هذه الحرب من تعفن كان يقول بوجوب قيادة الطبقة العاملة للحزب كي ينهض الشعب الالماني وينخرط في الحرب إذا تطلب الأمر ذلك . فنحن ليس خسارة حرب ثلاثين عاما فقط وإنما عبودية مئات بل آلاف السنين قد عملت على خلق التعفن عندما

لقد تعرضنا لشئ أشكال الاستيلاء والاحتلال ، التصقت الرجعية بالقلوب مثل الصمغ فجعلته كعتمة السواد وأصبح الانسان في وضع غير معروف وهذا السبب فانه ناله ، ويمشي وكأنه نائم ، كسول ، خجول ، يسوده كافة أنواع الغموض . ليس لاي قيم اخلاقية بالمعنى التقدمي أي دور فيهم ونسج العنكبوت شبكته مرات ومرات على عقولهم فكان من الواجب الاعتدال على الحرب في هذه الشروط وبغداد . نعم كانت الحاجة الى القيادة كي تقوم هذه الحرب ماسة . هذه القيادة التي ستخلق الأمل والوعي المفقودين من جديد ، وتشرح الخواص المعنوية والتاريخية ويبين الخط السياسي الواجب اتباعه ولن تكتفي بذلك بل تثبتتها عمليا . من أبرز صفات شعبنا ان لا يقيم الاعتبار كثيرا للكلام ، ان شعبا لا يؤمن الا اذا شاهد بعينه الأمثلة الحية للمقاومة الوطنية ، والمقاومة التي تقودها (PKK) هي هذا النمط من المقاومة ولا يمكن لأية قيادة كسب التأييد سوى عن طريق المقاومة وقد أكد التاريخ والشعوب هذا . إذا كنا لا نريد إضافة قافلة أخرى جديدة على طريق الإهانة السابقة علينا المصارعة في هذا الوسط القاتل كمصارعة الانسان البدائي مع أوحش الحيوانات . هكذا تولد القيادة في كردستان وتناضل وتثبت انسانيتها وتخلق مباشرة لشعبنا قرارها التاريخي في المقاومة .

وما وصلت اليه PKK في عامها السابع للاعلان الرسمي عن تأسيسها هو بالذات سبب لمقاومة الشعب . لم يخرج PKK بحفة من المقاومين المتقدمين على هذا الطريق وإنما خرجت برغبة الملايين في الانتفاضة .

ان سلاح الحزب هو الشعب ، وسلاح الشعب هو الحزب الذي يعيد أمه الذي فقده منذ زمن طويل . فالتاريخ المتطاوّل الى مئات السنين للشعب الكرديستاني كامن في (PKK) . هذا التاريخ الذي يسرد تغييرات منذ أول شرارة في التفكير البدائي وحتى أقوى الأمثلة للمقاومة حتى أيضا التعذيب والعيش الأكثر خوفا . المعركة في تاريخ PKK ليست فقط بعدد قلة ضد رجعية العصور الوسطى واستغلاليتها إنما هو حرب امكانية عدم عيش لوحدة صغيرة من الشعب ، هو حرب محاسبة التاريخ أو عدم محاسبته ، هو حرب التلاحم مع الأصل أو عدم التلاحم واثناء عمل ذلك يعتبر تجربة امكانية الصمود بشكل مستقل وبالاعتدال على نفسها . حدث هذا الحرب

Impressum:

N. UGUS

"Berxwedan"

Bank Str. 69

4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi

Berxwedan

Bank str. 69

4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

بمعزل عن حرية المجتمع ففي ذلك ربط لها بالعبودية أكبر ، ثم لا اعتبار لمثل هذه التصورات لأن لمبرها صيغة ايديولوجية محددة . ففي كردستان يجب التصديق على كل شيء بخاتم « المقاومة » ، حتى تنفسنا متعذرا إلا بها . إذا نحن في مقاومة بالحرف والكلام والسلاح والعصي والثقافة والفن ، بأبسط الامكانيات المادية والروحية ، بكل ما سيقى بقلب الانسان وجسده . بهذا الشكل من المقاومة يمكن فقط للحاق بركب الانسانية التي أبعدونا عنها منذ مئات السنين ، وبها يمكن الوصول بالحقوق القومية والاجتماعية والفردية الى المستوى العصري . ان مناقشة هذه المقاومة هي بحد ذاتها نضال ، فكما ان مناقشة وجودنا كشعب تعتبر نقاشا كذلك ، تعتبر مناقشة مقاومتنا اليوم نقاشا مرة ، وهي مرارة لا يتقبلها الانسان المقاوم . هوذا الطريق الذي سلكته الشعوب العصرية منذ مئات السنين بكل عزم وجسارة . فابداً التخوف في مناقشته لا بل ان مجرد طرحه للنقاش يعتبر بادرة للسفالة . فالبرجوازية والبروليتاريا على السواء حصلت على انسانيتهما عبر المقاومة . كافة الثقافات والعلوم والآداب والسياسة والاقتصاد تأسست على هذا الأسس . وباختصار الانسانية تعادل مركب المقاومة .

لقد حاولت الطبقات التركية الحاكمة منذ مئات السنين وخاصة الدولة التركية التي يحكمها الاستعمار الرأسمالي التركي منذ الربع الأول من القرن العشرين حاولت محو كلمة المقاومة من وعي وقلوب الشعب . وخاصة على صعيد « المتنورين » إذا ابتعدوا بهذا المقدار عن مفهوم المقاومة . حتى إذا ما ذكر في يومنا أمامهم مفهوم المقاومة ، سارعوا من جانبهم وباسم الاشتراكية الى تلقيها « بالارهاب » و« المغامرة » و« الانارة » ، وبذلك يصلون الى هذا الحد من الانحطاط ، فهنا شعب يواجه وضعاً غريباً ، ان أشد الحكم رجعية وسفالة يعجزون أنفسهم المعبرين عنهم . هذا هو الجانب الأكثر مرارة وتأسفاً . ان تحقيق هذه الهيمنة اعتياداً على مختلف أساليب القمع والاضطهاد الوحشي من جهة وأساليب الخداع والمراوغة وادعاء مساندة الشعوب من جهة ثانية ليعد أشد الأمور دناءة وخسة .

قيادة حزب العمال الكردستاني أساس الجبهة وضمان النصر

يستحيل تحمل ما تحملناه حتى الآن من وطأة عار مئات السنين في عصر راحت فيه شعوب العالم فاصلة تنتزع استقلالها وتسير بمجتمعاتها في طريقة الحرية الحقيقية .

ان ظهور راية حزب العمال الكردستاني على مسرح التاريخ هو إشارة لرفض هذا الواقع وعدم تقبله . وإذا كنا نريد حقاً امتلاك أبسط الحقوق الإنسانية بتوجب علينا السير على الطريق الصحيح . ان امتلاك الوعي والجرأة والتحلي بالنضحية وروح الفداء والاستعداد على خوض النضال مهما ضعفت الامكانيات وصعبت الشروط ، ليعد الخطوة الأولى التي لا بد منها والاقرار برباية حزب العمال الكردستاني ، راية النضال والنضحية هو السير السليم على هذا الطريق . فظهر حزب العمال الكردستاني يعني التدخل في شروط كردستان من أجل التغلب على كافة التناقضات ، وانهاء حالة البعد عن التاريخ ، وتصفية المصاعب والتعقيدات في وسط اسودت فيه الحقائق وصمتت القلوب وتكلس العقول وصار انكار الذات أو كاد أمراً واقعاً نظرياً وعملياً ، ان بروز PKK في مثل هذا الوقت ووسط مثل هذا الركاب يكتب معنى كبيراً . كان صعباً على الكثيرين في البداية أن يستوعبوا معنى هذه الخطوة ، وراحوا يوصفوه بالمغامرة ويعيدونها بادرة خطيرة بل واستفزائية ، ولاح أمل الشعب ضعيفا في أول الخطوات ، حيث لم تزل أمام أعينهم نتائج فشل انتفاضات وثورات حتى التاريخ القريب .

لقد مضوا يتساءلون : « كيف يمكن لحفة من البشر تحقيق ما عجز أمثال الشيخ سعيد وسيد رضا عن تحقيقه » ؟ كان يقال ان شعبنا انتهى ومن المستحيل أن يقف على قدميه ثانية ذلك ان اليأس قد خيم عليهم ، وهذا في الحقيقة ما يفسر سبب سيطرة الاستعمار والمستسلمين ، وقلة عدد المقاومين وضعف الوعي . ان شعبنا لم ينتهي ولم يأس ويتنفض ليقضي على الوعي الخاطيء ، كانت ولادة حزب العمال الكردستاني في البدء صعباً في خضم هذه الظروف والمصاعب ، لم يكن اعطاء

وفي المرحلة التي نعيشها نرى ان كل فرد أو مؤسسة في البنية الاجتماعية القائمة قد انقطعت صلتها مع التاريخ والعصر وغرقت في نوم عميق أشبه بنوم الموتى . فكان سلاسل ربطت العقول والقلوب وأصبحت حجة للغفلة والتشاؤم . ومن المؤسف ان المدافعين عن الوضع الحالي ليسوا قلة بالرغم من رفض الانسان الواعي لهذا الوضع ، ومتقبلوا هذا الوضع يحاولون تسويق شرعيته بمختلف الأشكال وتظاهر بعضهم بالتقدمية وتمسك الأخير بالرجعية . فالأماكن التي لم تكفي ايديولوجية العصور الوسطى لسرتها سرت بمفاهيم البرجوازية المختلفة ، وما لم تكفي مفاهيم البرجوازية القومية لسرتها سرت بالشوفينية الاجتماعية تحت قناع اليسار . فباختصار بدأ هذا الوضع وكأنه مشروع ومسوّغ من قبل الشعب المظلوم والشعب الظالم على السواء فرفضت لذلك فكرة المقاومة . فلم يتحدث أحد ما حتى يومنا هذا بضرورة المقاومة ولو بالامكانيات المحدودة . بالحجارة والعصي ، بالسواعد والقلوب والكلام ، أو بما ملكت أيديهم ، بل على العكس ساروا على حافة الميثكلة ولم يتعدوا تثبيت العبودية وشرعيتها أكثر فأكثر بل وصل الأمر « بالقوى التقدمية العصرية » لحد التساؤل عن وجود وطن باسم كردستان ، ثم هل يقطنها شعب أم لا ! .

ومن هذه النقطة انتشرت مواقف يستحيل تقبلها ، وشرع أصحابها بشرح « المخاطر » التي تنتج عن قيام حركة تحرير قومية حديثة للشعب الذي أوشك على التجرد من ذاته ، وبناء على ذلك يطالبون بالخضوع للوضع القائم المعب . ويتذرعون بما ستجلبه المقاومة من قتل جماعي ، وتهديد السلام للمنطقة والعالم . وضرب المصالح الكثير من القوى ، محاولين بذلك فرض هذا الواقع على شعبنا والانسانية التقدمية . ولكن (المرح لا يستره كيس) فعندما نقارن حقيقة وضع شعبنا مع حقيقة الحرية والاستقلال في عصرنا يصبح من المتعذر على أي نفاق ستر نفسه ويتضح أيضاً أنه ما من حل سوى المقاومة ، واذ نعلن اليوم عن قيام الجبهة فهو اعلان جماهيرنا للمقاومة شاملة . وقبولها للمقاومة كطريق وحيد .

ان الذي دفعنا الى هذه المقاومة هو قبل كل شيء الواقع الذي نعيشه فيها كان الشعب ضعيفاً وهنكاً ومهما كانت امكانياته ضعيفة . ومهما كان العدو بربرياً وقوياً وذو امكانيات واسعة . فليس أمامنا سوى اتخاذ قرار المقاومة ، فكل من يريد العيش كإنسان معاصر وكل من يحمل ذرة من الوطنية لا يقول نعم . . . إلا للمقاومة . يوجد اليوم عدد لا يحصى من مختلف التيارات السياسية والايديولوجية المزيفة التي تريد التستر على هذه الحقيقة الواضحة ، ولكن النتيجة إنهم يتعدون يوماً بعد يوم عن الانسانية أكثر فأكثر . لقد تشكلت فئات جهيزات عجيبة لا تستطيع حتى الديماغوجية ان تفسرها . يقومون باستعراض انفسهم تحت اسم الاشتراكية والوطنية . ان حقيقة شعبنا المرة لشاهد ساطع على اشتراكيته ووطنيتهم ! في هذه الظروف يجب أن يكون اختيار طريق المقاومة اختياراً وحيداً كما يجب أن يكون تقدماً على طريق المقاومة قطعياً وحاسماً . نحن لا نريد كما كنا نقول سابقاً ونقول اليوم ، ولا نريد ان نطرز اسمنا على هذه الحادثة الكبيرة بل على العكس تماماً ، ان كل ما نريد أن نحققه اليوم كان يجب ان يتحقق قبل اليوم بوقت كبير ، فحين نعلن اليوم وجوب عمل تأخر كثيراً . والمقاومة في كردستان يجب أن لا تكون حرباً عسكرية ، فحسب بل يجب ان تكون بكل شيء . فالقوانين المفروضة على شعبنا تعتبر كل أنواع المقاومة الفكرية والثقافية ذنباً كبيراً . فالاستعمار يهاجم حتى أبسط فكرة تدعو للمقاومة ودونها رحمة يعاقب أصحاب هذه الفكرة بأقسى العقوبات . ولكن مهما كانت قساوة العدو شديدة فلن نسعى الى حفا عن غير طريق المقاومة ، إذ لا خلاص إلا على هذا الطريق .

فان لم نأخذ بالتدابير اللازمة للمقاومة على كافة الأصعدة من أبسط الحاجات الاقتصادية الى أسمى الافكار مروراً بالثقافي والفني ، سيكون الفشل حتماً . وسنفتقد الى جانب الفشل هويتنا ، ولن يشمل فقدان الهوية الجانب الوطني والاجتماعي فحسب بل سيشمل أيضاً حقوق الافراد والشخصية ، وهذا الموضوع هو من المواضيع التي تعرضت باستمرار لأكثر أنواع التحريف والتشويه ، وكان بإمكان الفرد أن يتطور على الصعيد الشخصي دون أن يتطور واقعه الاجتماعي والوطني وكأنه وهو تحت تأثير سياسي ايديولوجي يستطيع الصعود الى أعلى المراتب . ان هذه التصورات تتضمن خسارة كبيرة ، إذ تهدد طاقات الملايين دونها جدوى ، فمما لا شك فيه ان كافة أشكال الحرية الفردية مرتبطة بالمقاومة أشد ارتباطاً وهذه حقيقة بسيطة يجب توضيحها . فمن الجلي تماماً انه لا اعتبار لحرية الفرد

الاعلان عن تأسيس جبهة التحرير الوطنية الكردستانية

قرار مقاومة تاريخية لشعبنا

ERNK

المدخل

« الاعلان عن تأسيس جبهة التحرير الوطنية الكردستانية قرار مقاومة تاريخية لشعبنا »

من هنا تتفتح صفحة جديدة ، صفحة المقاومة الرائعة . لكل من يريد التحرير والمقاومة ولكل ذي نية حسنة الحق في تدوين اسمه فيها ، كما يحق لكل شخص مهما كانت ذنوبه ونواقصه في الماضي أن يشارك فيها شريطة أن يشارك فيها بكل قلبه وبكامل الصدق . أما اذا تنسّر البعض خلف القيم العليا واستمر في العمالة والسلبية ، خاصة بعد هذه المرحلة التي يقوم فيها حزب العمال الكردستاني بفتح صفحات جديدة للحرية بسلاح الجبهة - ويحوّلها الى نهج ديماسي ، فمن الواضح أن أية قوة لا تستطيع منعنا من سحقهم . اذ سيغدو حق شعبنا في الاستقلال والحرية يتردد فوق ألثة كل الممثلين الذين يدعون أنهم ينطقون باسم هذه القوى أو تلك . فليدعوا وليمثلوا أي معسكر كان فهذا حق له حصانته ومن حق كل بلد أو حزب أو شخص أن يقدم التأييد والاحترام له ، ضمن نظام رأسمالي كان أو اشتراكي ، فالبادئ البسيطة للديمقراطية والاشتراكية العالمية هي أيضا توجب ذلك . واذا ما تعرضنا لهذا الحق المقدس عندئذ نكون معرضين لكافة الانتقادات وحتى لهم أن يسحقونا . نحن نحاول وضع كل طاقاتنا وقوة جماهيرنا في النضال من أجل الحرية والاستقلال ، ونقبل كل نقد صادق بناء لكل ما يمكن أن يقع من نواقص وأخطاء في هذا الصدد . ولن يغفر الشعب للذين يحاولون تخريب هذا الاتحاد الأصيل والخروج عنه مهما كانت هويتهم وصفتهم وكان ما كان القناع الذي يكسوا وجوههم . فصاحبة الجماهير شيء عظيم ومقدس لا يمكن للانسانية التقدمية رفضه أو التكرار له بأي شكل من الأشكال فهو حق لا يتقبل أي شكل من أشكال المراوغة وعليكم أن تكشفوا وتحاسبوا كل من يقف في وجه هذا الحق من « وطنيين » أو « قسعيين » باليسارية ، من أحزاب أو أشخاص . استنفروا كل إمكانياتكم المادية والمعنوية والغوا التاريخ الأسود للعصرى واعلموا أنه ليس لنا في الماضي إلا القليل أما في المستقبل . فيظننا الكثير . ارتبطوا بقوة مع قيادة الحزب وحابروا سلاح الجبهة الذي في يدهم فيكون النصر حليفنا ، إذا ما حاربنا بهذا الشكل . نقسم إننا سنريق دمنا نقطة نقطة في الحرب ضد الاستغلال الوحشي الذي هو محصول التاريخ القديم الملعون ووصمة عار العصر . سنتمثل إمكانياتنا بكامل مردودها لتحرير وطننا دون أن نأخذ شيئا من إمكانياتنا وطاقاتنا الى المقبرة .

ونظرا للفرق الكبير بيننا وبين أعداءنا من جهة الامكانيات ، نقسم اننا سنغطي هذا الفارق بأقوى عنصر نكتيكي ألا وهو الانسان واننا سنعيش لنكتب تاريخنا الخاص بنا ونوحد العيش بين جماهيرنا المفصولة عن العصر والتاريخ وبين الانسانية المتطورة ، ولن نرضى بقاسمة أو سياسة أو عيشة اخلاقية عملية سوى تلك

فالعمل على أن يتبنى المجتمع لكل ذلك واجب حزبي و وطني
عصرنا هو عصر تقدم الأمم والمجتمعات على طريق الاستقلال والحرية . فقد ناضلت شعوب العالم للحصول على استقلالها طيلة قرنين مرت على الثورة البرجوازية وشبان وستون عاماً على الثورة العمالية . وسواء ناضلت تحت قيادة البرجوازية أو قيادة الطبقة العاملة ، فقد سجلت خطوات كبيرة على طريق التقدم الاجتماعي . كما تحركت الشعوب والمجتمعات بأكثر ما يمكنها في هذه المرحلة بوعي الحرية والاستقلال ، لقد شهد القرن العشرين أصعب كفاح خاضته الشعوب في سبيل ذلك وكانت ثورة أكتوبر ١٩١٧م حدثاً هائلاً في عصرنا كسرت وحطمت كافة

مفاهيم العبودية في جميع أنحاء العالم ، فليس هنالك اليوم في العالم أجمع شعب أو مجتمع يقر بالعبودية ، بل على العكس تماماً يتكلم في كل يوم كفاح الشعوب ونضالها بالظفر العظيم ، ولا نشاهد قطعة من دنيانا لا ترتفع فيها هتافات الاستقلال والديمقراطية . وأمام تقبل الشعوب لهذه الحقيقة الواضحة والنيرة يعيش شعبنا عيشة تسودها الوجه بكل معنى الكلمة . أي تفسير للعيشة التي يعيشها شعبنا تحت سيطرة استعمار زال مثيله من العالم أجمع ؟

فهنا لم يكفي هذا الاستعمار الفريد من نوعه على الشعب الكردستاني بسلخ الهوية القومية ، بل يتابع أبشع استغلال وتحلف اجتماعي بأشكال لا تحتمل وبأساليب اضطهاد واحتيال لا قرين لها ، وهو في هذا الخصوص لا يمس إطلاقاً بأي صلة مع القيم الانسانية ، بل يبذل الجهود لمتابعة ممارساته العديدة التي لا يمكن تقبلها بأي مسوغ كان دون محاسبة صارمة . لقد دفعنا لحالة شعب يعيش تاريخاً سلبياً تنعمق سلبيته يوماً بعد يوم كشخص طرح أرضاً وأغمي عليه ، لاسباب تعود جذورها التاريخية إلى الأعماق السحيقة وخاصة للغزوات والاحتلال المتكرر الذي قامت به الطبقات الحاكمة التركية والتي التصفت بعنقا كحشرة « الضجرك » منذ حوالي ألف عام فعندما أنت شعوب العالم القرون التي دخلت عبرها مرحلة الاستيلاء والسوي وتكوين أممها لم يمنع الاستعمار التركي، الذي لم يتخلّى عن ممارسة أكثر الأساليب وحشية في سحق كل مقاومة لاحت له ، هذه الشعوب من أن تدخل الى مرحلة تكوين أممها فحسب بل سدت أيضاً كل المنافذ أمام أية امكانية للتطور وقرتها الرأسمالية كشكل انتاجي متقدم للمجتمعات . فقد استمر الاستعمار التركي في هذه الممارسات بأشد الأساليب تحملاً انطلاقاً من تحلفه بالذات . فكان من نتيجة هذا الاستعمار الذي سد الطريق أمام أي نوع من التطورات ان وصل الأمر الى وضع حقيقة وجودنا كشعب موضعاً للنقاش في حين وصلت فضلات الشعوب في سبيل الاستقلال الوطني والحرية الى أعظم مراحل تطورها . وهو أمر لا يمكن تقبله أبداً . فمن الممكن أن تحسّر الشعوب في حرب أو أن تستعمر بأوسع أشكال الاستعمار ولكن أن يصل الأمر الى التشكيك بوجود شعبنا وتخلق وضع يندرج تحت هويته فهذا يعني ان الوضع أخذ أدهش أشكاله . هي ذي حقيقة شعبنا اليوم ، التي يراد لها أن تستمر عبر كافة أساليب الضغط والاستغلال والظهور والتي وصلت الى وضع بات معه وكان من الواجب فيه تقبل فقدان الهوية وهي حقيقة على وشك أن تنعكس في روح الجماهير . والأمر من ذلك تقبل نسبة ملموسة لهذا الوضع الذي ما زال يعيشه الشعب الكردستاني في ظروف يومنا نتيجة بعده الكبير عن طريق تطوير مصالحه الاجتماعية والقومية ، فهو للأمر يتقبل ويصمت الموتى العيش تحت أنواع ظلم واستغلال العدو الذي جعل هذا الحال كما لو انه أمر طبيعي . ومن نافذة القول ان اجراء أي تطوير اقتصادي أو اجتماعي أو ثقافي أو سياسي ضمن هذه الشروط هو أمر مستحيل . الانسان في وطننا يعيش ويتطور ، ولكن ضمن القوالب التي رسمها الاستعمار الاجنبي .

ان شعبنا لم يرضخ ولا شك لهذه الشروط بل على العكس تماماً قام بحركات مقاومة وعصيان لا تحصى ، ولكن سحقته كلها بوحشية ، ولاسباب كثيرة ، ولم تعط من نتيجة سوى تدمير مفهوم الرجعية اثر انهار كل حركة مقاومة . وقد سحق الانتفاضات الأخيرة في بداية القرن العشرين بشكل أدى الى خلق احساس عميق بان التغلب على العدو يكاد يكون مستحيلاً ، وبدأ تقبل الهزيمة والتجرد من الهوية القومية مع التخلف الاجتماعي وكافة أنواع الاستغلال وكأنه قدره الطبيعي . الشيء الذي فرضه العدو بكافة أساليب الإذابة والدعاية

ŞERÊ ME A RÎZGARÎYA NETEWÎ PÊŞVE DÎÇE! KURDISTAN JÎ MÊTINGERAN RE DÎBE GORÎSTAN!

15'ê Tebaxê Serkeftina Xeta Rast û Şoreşgere

- *Serhildana Li Ararat Bilind Bû, Bi Tunekirina Bi Sedan Ji Leşkerên Mêtîngeran Deng Da!*
- *Derewên Serleşkeriya Gelemperiya Dewleta Tirk, Bi Kiryarên Li Gund û Bajarên Weke Şirnex, Dêrik, Şkeftan, Ararat (Agri), Midyad, Qutudere û Çolamêrgê (Hekkari) Yekcar Din, Hatî Derxistin!*

Agirê serhildana ku bi nêzikahî berî niha bi salakê li çîyan hat dadan, li 15'ê Tebaxê li navçên Êrûh û Şemdinan de gurrin pêket. Pêtên serbijor bûn, Kurdistan seranser zivirandin û belavî heremekî ji 1000 km'an bûn. Ev agirê desthildanê, gelê Kurdistan bi bizotên xwe nermijand..., bi tirêjên xwe nav refên rabûnê de heland; ê din ji nuh, lê belê vê carê hêj xurttir xwe bi gel re kire yek û kurîyên dilan de rayên xwe da gerandin.

Ev bûyera ku gişanî dinê pê şaş ma, çawa pêkhat! Ew pêgala "met-fun" bibû, çawa karî hewqasî deng bide! Sira vê yekê çîye? Çima cunta faşîsta kedxwar nekari vê tevgerê bipêçiqîne? Bersiva van pirsan û gelek pirsên din, di vê sala derbasbûyî de, bi zelalî hat dayîn. Heke xeteki rast û şoreşger, li ber destê kesên, ku bê berjewendên xwexwerî şerbikin be, ji xwe ne gengaze rewşekî din derkeve pêşîya çavan. Giringe bê zanîn ku, yeksaliya 15'ê Tebaxê tê mana eşkerekirina vê rastîyê jî.

Gava, sersala 15'ê Tebaxê de, serleşkeriya gelemperiya Tirkan hêj dibêje; "*em çend kesên ji eşqîyan yên mayîn ji paqijî dikin*" kiryarên nuh yên gelek diwartir pêkhatin. Ev yek dide der ku, derewên wan çendî mezin. Cunta faşîst a ku 1. salîya 15'ê Tebaxê de necar ma, hebûna berxwedana me biderivîne (qebul bike), dixebite ku rastîyan bervajî bike û bala xelkên dinê biqulibêne ser bûyerên din. Lê belê kiryarên partîzanan yên ku ji pêşveçûnên xwe nehatin birîn û li ser singên mêtîngeran tîn peqandin, hemû derewên wan yeko-yeko derdixin holê.

Pêşveçûnen li çiyayên Ararat, ku domana bi rojan bûn mijuliyên rojnamên dewleta Tirk, ecz û tengasiya kedxwaran pir zelal danin pêşîya çavan. Mêtîngeran, her roj derewên nola, "*me wan zivirandin*", "*wexte*

bêne girtin, "cihê wan hat dîtin" ûhw. belavkirin. Kêliya tiştêk bidest wan ve nehat jî, destpêkirin ku pikolî û zorbaşiya xwe li ser gel diwartir bikin. Bûyerên ku bi çirandina ala kedxwaran û li şuna wê berbijorkirina ala berxwedanê destpêkiribûn, bi kuştina bi dehan cahş û leşkerên dijmin, tîn berdewam kirin.

BERXWEDANA KU BÎ ALA ME A NETEWÎ BİLİND BÛ DERBÊN GRAN LÎ MÊTINGERAN XÎST!

Tê eşkere kirin ku, domana bûyerên li bajarên Agri û Doxubeyazîdê ku bi çirandina ala mêtîngeran û li şuna wê serbijorkirina ala netewî –ala Eniya Rizgarîya Netewa Kurdistan (ERNK)–, bi belavkirina bi hezaran belavok û bi dalaqandina bi dehan penqert û afîş destpêkirin, di şerê vê talîyê derketî de, 6 leşkerên mêtîngeran hatin kuştin û bi hêjmara dehan jî hatin brîndarkirin. Ji ber ku di vî şerî de şoreşgeran tu xusar negirtin û ji ber ku herçuqasî mêtîngeran hêzên xwe yên leşkerî yên mezin lihev civandin jî, belê tu encam bidest neanîn, tîrs û bizdana wan yên ji xwe hebû, hêj jî kur bû. Bilî vê, ev rûdana bû sedem ku bawerîya gelê dorhêlê li derheqê şoreşgeran xurttir bibe, şanî dide ku wê li bin ala netewî, tekoşînên diwartir bîn dayîne.

Bilî vê rûdenê, li livbazîki ku li Şirnexê çebû de, 5 leşkerên kedxwaran hatin kuştin. Li navça Şirnex'e ku mêtînger li vir bi avahîki jidandî operasyonên leşkerî dimeşênin, berî niha jî livbaziye mîna vegirtina tabur û qereqolan qewimibûn û gelek pozberî derketibûn. Di hefta yekemîn a miha Tebaxê de şoreşgeran avêtin ser taburê û mêtîngeran xusarên pir mezin girtin. Taliya vê êrişê şoreşger, kedxwaran dest bi operasyonan kirin.

Domana operasyonan de hêzekî leşkerên dijmin kete xefkê. Di şerê derketî de, gava 5 serbaz hatin kuştin, tî gotin ku gelek serbaz jî brîndar ketine.

BERÊN HEYFHILDANÊ LÎ DÊRIKA-ÇIYAYÊN- MAZÎ PEQÎYAN

Dêrik, diroka Kurdistanê a nêzik de cihekî pewist digre. Li gundê Şkestunê bajarê Derikê di navbera hêzên kedxwar û şoreşgeran de, –herçuqasî hêjmara leşkerên dijmanan gelek bilind û yên şoreşgeran kêmbû jî–, şerên serbilind yên bi seetan berdewamkirin pêkhatine. Ev şerên hanan bi berxwedaneke bêhempa derbasbûne.

Îro, disa li ser Dêrikê tê xebardan. Dêrika-Çiyayê-Mazî, ev bajarê Kurdistan ku her demê û bin her hoyê singê xwe jî bo tekoşerên xweragirtinê re vekirye û heremekî şêrin û bedew a Kurdistanê ye, disa bi berxwdanên serfiraz xwe di pelên zêrîn yên diroka Kurdistanê de, dide şixulandin û ev pel dixemilîne. Tê dûxuyanikirin ku, yeksaliya 15'ê Tebaxê de, şoreşgeran êrişek brîne ser qerakola Dêrikê. Peyvajoya erîşê de, kêliya 7 leşkerên kolonyalist hatin kuştin, gelek leşkerên din jî brîndar bûne.

LI BATMANÊ GUNDÊ ŞKEFTAN, LÎ ÇOLAMÊRGÊ Û LÎ DÊRSÎMÊ GUNDÊ QUTUDERE KIRYARÊN NÛH

Mîna nuçên gihan me, tê duxuyanikirin ku nivê miha Tebaxê de, şoreşgeran avêtine ser qereqola gundê Şkeftan li dora bajarê Batmanê. 4 leşkerên mêtîngeran hatine kuştin û gelek brîndarên wan jî çêbûne. Dema

derbasbuyî de ji, li gunde Şkeftan li hemberê kedxwaran û cahşên wan malbata Ramanîyan, berxwedaneke gewre hatibû bilindkirin. Kiryarên nûh yên niha li Şkeftan pêkhatin şanidinin ku, çuqas rayên toximên berxwedana derbasbuyî, di kuriyê erdê de xwe dane gerandin. Gava cunta faşist hat ser kar, pikoliyên pir tahl li ser nişteyên Şkeftan bikaranîn. Îro bedela kirinên mêtîngeran yên li vi gundi, yeko-yeko tîn pirsînê. Sala 1980'an de, 5 zarok û jinan bi paqeteki narincokî (bombe) ku bi riya postexanê şiyandibûn, kuştibûn. Niha hisaba vê rûdanê qatbiqat tê pirsîn. Qewitiyên wan gundiyan ku digotin, "heyfa me li erdê nehêlin" bicih têtin.

15'e miha Tebaxê de, şoreşgeran agir li tomočila serekê polisan (midurê emniyetê) li Çolamêrgê (Hekkari) kirin. Tê gotin ku polisek brînên xedar girtiye. Ev kiryara di demekî de ku kedxwaran digot "xilasbûn" li Çolamêrgê qewimi, dide duxûyanikîrin ku, partizan li her derê û li bin her hoyê dikarin livbaziyan ku derbên gran li mêtîngeran dixin, bicih benin.

Piştî 12'ê Êlûnê dijmin bi her rengî keftûlaft kir ku xebatên sixuri li

dorhêla Dêrsimê dorfireh bike. Berxwedana me a ku divê dema nuh de bilindibe, peyhev derbên gran li van xebatên sixuri dide. Xebatên sixuri û nokerî, an xebatên glikari ku pêşvebrina wan li diji Tekoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan (TRNK) tê xwestin, piştî Gava 15'ê Tebaxê pêde, behtir hatin lezkirin. Bi berxwedana ku dawîya sala 1984'an û bi Gava Buharê li 1985'an bilind bû, li Dêrsimê ji gelek kiryarên bêhêjmar li diji avahiya sixur û mixbiran, çêbûn. Bi rêya van kiryaran ev avahî hetta qonaxeke pêwist paşveçû. Ji niha û pêde, êdî glikari di vê heremê de nikare bi hesani bêtinjiyanê. Xebatên ji nuhve de birêvebirina van daxwazên kiret û gemar, derbên pir tahl girtin.

2 neyarên gel yên devbixwin ku bili çend-çar gotina şoreşgeran dev ji xebatên xwe yên sixuri, ji karûbarên xwe yên xîzî bernedan, taliya kemîn dadana şoreşgeran li mintîqa Qutudere li Dêrsimê hatin kuştin. Bedela kirinên xwe bi canên xwe dan. Derbên li van buyerên wusa ku li diji gel birêketine, tîn xistin, dilê gel şadikin. Ji hêlekê gel pê dilşa dibe, ji hêla din jî, her dijminê gel ku destên xwe di nav xwîna gel de gerandiye ceza xwe

digre. Diyarê ku tu sucên li diji gel birêve çûne, bê ceza wê naminin.

ŞÎRNEX RÊ NEDA!

Heremekî ji wan, ku li wir piştî 15'ê Tebaxê berxwedan serbijorbû, nawça Şîrnexê ye. Daku mêtînger li vira xweragirtin bifetisênin, destpêkirin ku operasyonên leşkerî bilezinin. Pêre jî, bi eynî armancê destpêkirin rêyên nuh avabikin, ji bona ku tetbiqatên leşkerî çêtir bikaribin, bajon. Lê daxwazên wan derbekî gran a nuh girtin.

Roja 23'ê Tebaxê dozereki ku rê vedikir li dora gundê Dedeuxra, navça Şîrnexê hat bombekirin. Encama rûdanê de mêtîngeran hêzên xwe tevgerandin. Şoreşgeran kemînek li pêşîya wan vegirtin û xusarên mezin dan wan. Li gora ku mêtîngeran duxûyan kirin, 2 leşker hatine kuştin. Lê kifşe ku hêjmara mirî û brîndarên wan gelek bêhtire.

Gava hêzên dijminan hatin cihê bûyerê jî, li dora Uxurlu ketin hefka partîzanan. Li vir jî xusar û derbên gran girtine. Şoreşger, bê xusar xwe kişandine parêzgehên xwe.

★★★

Ev dengûbehsên kiryaran li Kurdistanê-Navîn ji rojnama "Di Şerê Serxwebûn û Azadiya Kurdistan'de-Peşmerge", hêjmar 13'an, hatine girtin...

Bijî Enîya Me A Rizgariya Netewî! Bijî Gava Buharê A Bi Şan!

Dema haziriya denezana Enîya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) û piştî vê duxûyanikîrinê, Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) derbên pir gran li hêzên dijmin xistin. Li gor nûçên gihan me, kiryarên êrişên şoreşgerî hêj domdikin û gelek navçe ji hêla HRK hatine vegirtin. Gund û navçên hatin zeftkirin, domana seetan bin hikmê hêzên HRK de mayine. Gelek qereqol û yekitiyên hêzên dijmin xwe ji ber êrişên hêzên şoreşger nekarîne xelasbikin û binkeftinên pir pêwist girtine. Navçên ku leqayî erîşên hêzên HRK bûn û bi seetan bin hikmê HRK de mayine evin; Hezex (Îdil), Midyad, Batman, Qereqoçan, hin navçên li derdora Dêrsimê û navça Çatak li bajarê Wanê. Bili van buyeran; herçuqasî agahiyên fireh berdestê me

nebûne jî, tê tîgihiştin ku, li hin here-man, li diji hêzên dijmin yên mezin erîşên şoreşgerî birêketine û operasyonên şoreşgerî bi serkeftinî dawî pêhatine.

Tê ditin ku, seri de TRT (Radyo û Televizyona Tirkîye), û şaxên weşanên Tirk û yên biyanî li derheqê pêşketinên şoreşger li Kurdistanê dinav bédengbûneke bizanînin. Mîna ku tu pêşketin tunebe û yên derbe digirin ne hezên KT (Komara Tirkîye) ne, lê hêzên HRK bin, dengûbehsên bervajî belavdikin. Herçuqasî mêtînger û emperyalist bizanînin bédeng dimînin jî, hêjmar û merhela kiryarên bicih tîn, ta bê gotin dijwar û bilinde. Li hemberê vê rastiyê, ji hêla din jî çuqas dem tere diçe, erîş û bikaranînen dijmin ji zêde dibin û bi eşkeretî, rewşa herbê tê ditînê.

Kiryarên me yên êrişa şoreşger yên nuh, leqayî sersala kiryarên şoreşger yên 15'ê Tebaxê dibin. Havîna sala 1985'an de ku sersala 1. saliya damezrandina HRK ye, eşkere bû ku wê bi kiryarên xurt, wê di pêşketinê de gavên nuh bihatan avêtin. Lê em mixabin ku, ji ber hin kemasîyan, me hetanî niha nekari nûçên dorfireh li derheqê kiryarên ku bi rewşekî bi plan pêşveçûnê û bi serkeftinî dawî pêhatine, bistênin.

Li gora agahiyên me ji tekoşerên xwe û ji gel girtin, em dikarin hin kiryarên ku domana Gava Buharê de pêkhatine wusa birêz bikin:

1- Roja 3.3.1985'an 3 şoreşger çûn gundê Gomoşok navça Êrûhê. Ji hêla hin sixuran gli li derheqê wan de bû. Encama glikariyê de, hêzên faşist du çember li dora gund vegirtin. Şoreşge-

rên ku li gund hatin zivirandin, karin herdû çember bişkênin û xwe rizgar bikin.

Bilî vê jî, li Êrûh û dora Êrûhê gelek civînên propoxenda girseyî hatine çêkirin, gelek weşan, belavok û afîş hatine belavkirin û dalaqandin.

2- Roja 3.3.1985'an hêzên dijmin taliya glikarîkî pê hesiyan ku şoreşger hatine gundê Qamêşê navça Êrûhê. Di şerê li vir, ku navbera tekoşerên şoreşger û hêzên dijmin yê dora gund zivirandibûn derketi de, şervanên şoreşger karin herdû çemberên li dora xwe bişkênin û xwe xelas bikin. Di vî şerî de serleşkerek bilind (subay) jî serê xwe brindar bû, çawişk û 2 serbazên kedxwar jî brindar ketin û wanan rakirin nexweşxanê.

3- Şeva 25'ê Adarê 1985'an yekitîkî hêzên dijmin li dora navça Êrûhê kete xefka ku tekoşerên şoreşger vegirtibûn. Dadana vê keminê de, serleşkerek (assubay) û serbazek hatin kuştin û 2 serbazên kedxwaran jî brindar bûn. Leşkerên jî yekitiya dijmin yê li paş man şevkorî û şaş bûn. Qedera 5 sectan jî kozên xwe derneketin û xwe nelebitandin. Gava tirêjên beyanê (sibê) dan pêde, karin vegerin herin gundê lê dimînin.

4- Hêzên HRK civînek li gundê Destala (Kirk) navça Şîrnexê çêkirin. Li ser vê yekê hêzên dijmin jî tî gund. Roja 23'ê Nisanê tekoşerên şoreşger kemînek li pêşiya leşkerên dijmin û hêzên konevanî yê dijmin ku dihatin gund, vegirtin. Koma dijmin a jî leşkeran û kesên konevanî, encama vê keminê de derbên gran girt. Di vê rûdanê de qeymeqamê navçê bi rewşekî gran, brindar ket; serleşkerê cendermên navçê, polîsek, tabîbê nexweşxana nevçê û hemşîrek hatin

kuştin. Tivingeke G-3, 2 demancên 14'i, tivingeke otomatîk jî a MP-5 û 148 ber (fişek) ku ba wan bûn, şoreşgeran bi navê gel dest danin ser. Tali eşkere bû ku ev koma imha buyi komek jî ê dairên herba xusûsî bû û xebatên vê dairê bicih diani.

5- Roja 1'ê Gulanê 1985'an keyê (muxtarê) gundê Sûvê (Konalga) li dora Bêtlîsê jî hêla tekoşerên HRK, jî ber xebatên wi yê sixurî, hate cezakirin.

6- Yekitîkî HRK roja 5'ê Gulanê 1985'an diçe gundê Tasul navça Şîrwanê. Şev dora seet 23⁰⁰'an de hêzên dijmin şoreşgeran dizivirênin. Di vî şerî de tekoşerên bi navê Delîl û Salîh ronakrewan bûn (şehîd ketin). Îlmê me pê neketê ku, ka çend kuştîyên dij-

min hene.

7- Roja 6'ê Heziranê 1985'an yekitîkî HRK leqayî êrişa cetên milîs yê aşîra mala Ala li dora Şîrwanê dibin. Ev koma milîsan jî 5 kesên bû. Pozberiya derketi de, 4 jî van sixurên milîs cih de hatin kuştin, kesek jî brînen gran girt. Piştî rûdanê helîqoptereki dijminan hat cihê buyerê û jî banî leşker daxistin xwar. Leşkerên dijmin xwestin dora yekitiya HRK bizivirînin. Di vê navberê de 2 tekoşerên şoreşger, Şerîf û Îsa şehîd ketin. Şervan Hamîd şer bi serê xwe tenê domand û bi hogirî û lehengîkî bêhempa, bi rihê êrişa şoreşger ceng ajot. Gava xwest jî pîreki derbas bibe, ber lê dikevin û ew jî şehîd dikeve.

8- Berî cejna olî bi 4 rojan (roja 18 û 19'ê Heziranê) êrişek bi roketan li dijî alaya Şîrnexê pêkhatîye. Divê êrişê de 4 leşker hatin kuştin. Bilî vê, şoreşger dikevin tara Dûdana (Gazîpaşa) ku li kêleka alayê ye, û êrişî mala glikarekî dikin. Mîna nûçên jî gel

gihan me, tê gotin ku şoreşgeran êrişek brîne ser qerekola Derşûr Avnê jî.

9- Şerê li dora Cizirê, di navbera şoreşgeran û çengên leşkerî yê operasyonan ku li deştê li şoreşgeran digeriyan derket. Serleşkerek (başçavuş) û 2 serbaz hatin kuştin. Leşkerên operasyon dimeşandin, piştî cend kêliyan bêtêsir ketin û tekoşerên şoreşger bê xusar vegeriyan parêzgahên xwe.

Mîna gel jî me re agahî kir, şervanên HRK narincokêk li ser rê vedane. Tomofîlekî dijminan jî ser narincokê derbas bûye û narincok peqiyaye. Tomofîla dijminan xusare pîr mezin girtiye. Belê jî ber xeletîkî teknîkî, bombe di dema xwe de nepeqiye. Lewma daxwaz tam bicih nehatiye.

10- Li Şîrwanê komek jî şoreşgeran avêtine ser mala sixur û kevneperest Remê Şerîk û bi daxwaza tunekirina wi gund zivirandine. Belê hêzên dijmin pê hesiyanê û hatine cihê rûdane. Ev jî cambereke duwemîn li dora şoreşgeran çêdikin. Gava komek jî tekoşerên şoreşger ser dîdan teqîştin xwe bîdest dayîne, birek qin jî edîgan tunekirina dibin ser dijmin. Di vî şerî de, serleşkerek (yuzbaşî), ustegmînek û serbazek hatin kuştin. Hejmara brindaran eşkere nebû. Şoreşgeran piştî pozberiyê, bê xusar vegeriyan parêzgahên xwe.

11- Êrişek li dijî mala sixur Sadiq Girdanê li Êrûhê pêkhatîye. Kurek wi tete kuştin û ev bi xwe jî xedar brindar dikeve.

12- Êrişek li dijî qereqola Beşîrivê li navça Sloplî çêbû. Şoreşgeran mayin li ser rê raxistine.

13- Yekitiya "Şehîd Çetin AK-KURT" roja cejna olî êrişek bire ser yekitiya leşkerî a Avjanê. Serleşkerek hate kuştin, 3 serbaz jî brindar ketin.

14- Êrişek li dijî leşkerên Gîek/Bacit li Şîrnexê pêkhatîye.

15- Li dijî leşkerên li Akerê û li dijî şantiya gera ziftê (petrolê) li Şîrnexê, êriş birêveketin.

16- Roja 19'ê Gulanê 1985'an tekoşerên şoreşger li Êrûhê, êrişî endamekî eşîreta Jilyan (Mişadare) bi navê Sadiq Ozdemîr kirin. Şoreşgeran avêt ser mala vî sixurî, li gundê Girdarê. Ev sixur û kurê wi bi mirinê hatin cezakirin. Kurekî wi ê din jî ku ew jî weke wi sixurî dike, brînen gran girt.

★ ★ ★

NAMEK JÎ BAJARÊN AGRÎ Û QARSÊ

MÊTINGERÊN FAŞÎST DÎXWAZÎN
BÎ DEREW Û DEMOGOJÎYAN KAR BÎRÊVE BÎBÎN

Tekoşîna me a şoreşger a kû li bajarên Qars û Agrî bi pêşkêşîya PKK pêşvedîçe, dewleta faşîstî mêtînger a Tirkan dike nav tîrs û bizdaneke pir mezin. Piştî bi cezakirina hin sîxurên bi navûdeng li navça Aralik û gundên li dorê, çeng û lingên mêtîngeran li vê dorhêlê hate şkandin, lewra bi lez dest bi operasyonan kirin. Belê encama derba kû di şexsiyeta van sîxuran li mêtîngeran ket, niha bêbextên li vê heremê yên kû berî niha li pêşîya leşkerên kedxwar têkilî operasyonan dibûn û çiya-çiya, mixare û qûl şopa wan dimeşandin, ji tîrsan an xênî û gundên xwe berdidin û direvin derne din, an jî dev ji van karên xwe berdane û mêtînger tenê hiştine. Mêtîngerên, lewma nikarin biçin derên rê nedar û çiyayên asê, li kêleka rêyan û derên beşî dimînin û nawêrin van deran berdin. Ji alîkî derew û demogojîyên xwe ji bona nebaş nişandana şoreşgeran dilezînin, ji hêla din jî bi bikaranîna "konevaniya şekirî" dixwazin xwe mina dost û hevalên gel, xwe nişan bidin.

Mêtîngerên ku têgihîştîne ku li dora bajarên Îxdir û Aralikê bi konevaniya şekirî nikarin tiştek bidest bînin, bi destê sîxurên xwe penqertekî bi "bombe" a sexte li dora gundê Qorxênê dalaqandin û gotin şoreşgeran ev îş kirine. Bivê hicetê gel lihev komkirine û bi rêzê jî lédan û hingavtînan derbas kirine. Gundîyên bi navên Y..., A..., M... û R... girtine û bi rojan wan pelixandine. Gelê dorhêlê, ku dibîne ku dijmin jî alîkî dixwaze xwe şerî û delal şanîbike û jî aliyê din êrişên hov bikartêne, behtir xwe bi tekoşîna şoreşger, grêdide. Li hêla bajarê Doxubeyazîd, ev bikaranîna bi rengeki din, birêdikevin. Qedro û piştwanên Partiyê yên ku li vira dest bi xebatê kirine, leqayî keyfxweşî û dilşahiya gel dibin. Kiryarên me yên şoreşgerî û xebatên me yên propoxenda çekdari ku li bajarên Îxdir, Aralik û Doxubeyazîdê bihev grêdayî pêşvedîçin, destpêkirne ku tîrs berdin dilê dijmin. Mêtîngerên ku duhev li van deran operasyon dimeşênin, her carê necar man ku melisî û westayî vegerin. Propoxendên wan ku li diji

şoreşgeran dikiran, ra negirtin û li diji berjewedên wan bixwe zivîrin. Yekitiyên leşkerî yên mêtîngeran ku nekarin dakevin çiyayê Ararat, destpêkirin ku gundîyên diçin zozanan, ji nûhve de ji banîyan bînin xwar. Gel necar ma kû berî demsalê, zu jî zozanan vegeirî destê.

Dewleta mêtîngerî Tirk dixwazê fêr ji serhildanên Agrî yên kevnarê bîstene û li vê xopanê, disa mintiqên qedexê duxuyan bike. Ji alîkî jî, li gundan çek belavdike û dixwazê serdestiya xwe avabike. Mêtîngerên hov ku ji xwere bawer dikin, heke serdestiyên xwe li çîyan bingeş bikin û şoreşger nekaribin xwe li van deran bigrin, wê hesanî bêne girtin. Lewma bi riya weşan û rojnamên xwe, xuyani dikin ku çiyayên Ararat jî şoreşgeran paqijkirine. Lê belê mina ku meşek bi rêzê dikin, li gêlî û rêçîyan ve diçin û operasyonan dimeşênin. Niha şoreşger û gel piştî xwe dane hev û şoreşger serdestê çiya û xwerûyê (tebîatê) ne.

Rewşa pêşketin û dengûbehsên ku mihên havînê de sadir bûn bîvî rengine:

●Dakû li dora Agrî û Qarsê, avahiya cahş û sîxuran pêşve bikeve, dewlet pir zor dide xwe. Li şûna zorbazîyê, azînen şerî birêdixe, dakû gel ji xwe re qezenc bike, serî dide teqîqên bîvî rengî. Belê ji ber kû me bera xwe da avahiya glikar û nokeran, û derbe li ser derbe li wan xistin, dijmin negihan ramanên xwe. Mêtînger, her kesê dibînin teklîfa sîxurîyê lê dikin û kesên daxwaza wan diderivênin, tîr perwendekirin. Hin bûyer bervajî dikin û dixwazin bi riya derew û civanokan tevgera me reş bidin nasdan. Perê jî, bi taybetî dixwazin hin bizavên Kurd yên burjuvaziya-pîçukî reformîst li berambera tevgera me, bikin alternatîf. Propaxendên mina, ku dibêjin; "ev parti gelek serhişke, jî dinê hatiye qutkirin" belav dikin û bîvî terzî keftûlaft dikin kû dilê gel ji partiya me sar bikin.

●Li ser riya her gundê, ku dirêjî nava gund dibe, kêmin vedigrin. Bi zorê dixwazin çek bidin gundîyan. Armanca rêkxistinkirina "Parêzkarê

Gund" dikin û bin vê navê çetên milîs ji xwe re çêbikin. Heta niha nekarine di vî bari de tiştek bidest bînin.

●Hin glikarên vê dorhêlê jî hêla yekitiyên HRK hatin tehdîtkirin û ji wanan hate xwestin kû dev ji van karên xîzî berdin. Hin encamên pozîtîf derketin holê. Gelek ji wan an xwe jî vê dorê dur kirine, an jî dev ji van xebatên wûsa berdane.

●Rojî 22'ê Hêzîranê 1985'an, koma propaxenda çekdari a bi navê Akîf YILMAZ êrişek bire ser gundê Qerehacilî li bajarê Aralikê. Sîxurên bi navê Tacettîn Kesîp, Rîza Qarapînar û Turgut Tirpan hatin kuştin. Ev kesên hanan, dakû şoreşger û welatperwer bêne girtin tevî leşkeran digeriyan û şop dajotin. Gliya çekên gel dikiran û malên gundîyan talandikiran. Piştî biseribrîna kiryarê, ala ERNK li ser diwarê dibistanê hat dalaqandin, belavokên HRK li diwaran hatin xistin û belavokê ku bala ajan û muxbîran dikşand, hat belavkirin. Kiryar jî hêla gundîyan û niştîyên helê bi dilşahî hat pîrozkirin.

●Berî niha mêtîngeran hêzên xwe yên li vê heremê dişandin dora bajarên Çolamêrgê (Hekkari) û Sêrtê. Ji ber kiryar û xebatên me yên vê pêlê, ev şîyandin, hatiye rawestandî. Yekitiyên helîqopterên bi hêjmarên xwe, hatine zêdekirin.

●Ji hêla koma propaxenda çekdari a bi navê Akîf YILMAZ, rojî 6'ê Tîrmihê 1985'an penqertek bi narîncok li nava bajarê Doxubeyazîdê hat dalaqandin. Li ser de "Bijî Ordîya Me HRK!", "Bijî ERNK!" hatibû nivîstin. Bîlî vê jî, li gelek enîşkên bajêr wêneyên sekreterê gelemperi a Partiya me û serokê netewî A. OCA-LAN; gelek afîş, belavok û wêneyên ronakrewanan, hatin dalaqandin. Ala KT, a li pêşîya Lîseyê dalaqandibû xwarve hate hilkişandin û li şûna wê ala ERNK hat dalaqandin.

●Rojî 21'ê Tîrmihê 1985'an, disa eynî komik li Doxubeyazîdê, êrişî Tabura cenderman -bi navê Suphan- kir. Leşkerê hat kuştin, gelek jî brîndar ketin. Dijmin, daku ve bûyerê biniximînê, propaxende kir ku şereki

Bêbextiya Ku Li Dêrsimê Zinde Kirina Wê Tê Xwestin Derfeta Jiyanê Peyda Nake

Gava bi destpêka Gava Buhare pède, li Dêrsimê li diji avahiya sixur û bihevrexebatkaran kiryarên biserketî tèn bikaranin, taliya êrişên li ser qereqolên cenderman û polisan ji, mêtînger derbên pir gran digrin. Lewma kolonyalist ji xebatên xwe li vê heremê behtir zêde dikin û dixwazin tora sixur û glikaran ji nûhve de birêvebibin.

Ev xebatên ku li Dêrsimê û li navçên Dêrsimê tèn lezandin, jê re keftûlaftin ku, bikaribin tekoşina me a rizgariya netewî bidin rewestandin. Keliya ji hêlekê cahşên xwe, yên ku ji xwe re kirine, ditevgirênin, ji hêla din ji hêzên arteşên xwe rastûrast bikartênin, dakû encamên serkeftinî bidest bînin. Li diji van xebatên dijmin, şervanên HRK ji xwe bi hostayî û bi xurtî didin bizavdan û li derfetên şoreşgerî digerin. Tekoşerên HRK di mihên Tirmih û Tebaxê de gelek kiryar li diji xebat û avahiya sixuran pêkanin. Derbên pir gran li wan xistin û daxwazên dijmin bêbin kirin.

Nivê miha Tirmihê de, êrişek li diji qereqola Ovacik qewimî. Domana êrişê de partizan xusar negirtin, belê gelek kuştîyên ji dijmin hene. Yekitiya ku divê qereqolê de bicih bibû, operasyonên li dora navça Ovacik dimeşand. Lewma êrişa li diji vê qereqolê, ji hêla gel hat pirozkirin. Meriv dikare bêje ku, ev qereqol, bibû naveroka pikoli û zilmê. Rojbîroj leşkerên li vira dihatin zêdekirin. Yekitiki ku bi azinên taybetî hatiye

perwendekirin ji li vir dima, û tu zilm û pikoli nemabû ku li gel nekiribûn. Heke pêşketina xebatên şoreşger bêtin û bihatan xwestin, giringe û giringbû ku meriv êrişî vê qereqolê bike û bikiriba.

Bi êrişa ku bi yek derbê pêkhat, şoreşgeran firsend nedan ku leşker bêne serxwe. Şoreşgeran duhev berên xwe peqandin û tê gotin ku divê şerî de, nêzîkî 20 leşkeran hatine kuştin û hejmareke bilind ji brindar ketine. Hêza partizanan dawîya kiryarê de, dest dani ser çekên leşkeran û serleşkerê û serbazek jî bixwe re brine. Şoreşgeran piştî şîret li derheqê pikoliya li ser gel, li van hêşiran kirin, wanan disa berdane. Bi şertê ku disa zilmê li gel nekin, hatine berdan.

Hêj mêtînger vê brîna xwe nepêçabûn, kiryarek din li dora Ovacikê, ji hêla şoreşgeran çêbû. 20 partizanên çekdar belavok belavkirin, duruşme bangkirin û raberik pêkanin. Ve kiryarê de, sixurek ji bi destê partizan hat kuştin.

Miha Tebaxê de ji hin kiryarî pêkhatin. Li gundekî Dêrsimê du sixur hatin cezakirin û keyê gundê Teşnêkê hat kuştin. Mina em tê gihîştne, domana kiryarên miha Tebaxê de behtirî 10 sixur û glikar hatine kuştin.

Weke ilmê me pê ketê, tê gotin ku bavê bêbext Yildirim Merkit ku di girtigahan de serkêşiya "Rêxistana Kemalistên Ciwan" dike, ji ber ku ew ji weke kurê xwe sixur bû, hatiye

kuştin. Bavê Yildirim Merkit, xebat dikir ku bihevrexebatkari û cahşîti bi rê ve bibe. Ev sixur û xulamê mêtîngeran, taybetî demên vê pêlê de, karûbarên xwe yên bêbextî lezandibû. Hin kesên xulam li dora xwe civandibû û zorbaşi li gel dikir, an ji dibû sedema girtina pir kesan. Ev kesên ku bili çend-çar gotina şoreşgeran dev ji xebatên xwe yên bêbext bernedandin, bûn hedefên şoreşgeran. Taliya kiryarekê li diji wan, li kêleka Ali Merkit 5 keyên ku bi sixuriyên xwe bi navûdeng bûn, hatin kuştin.

Disa duxûyan dibe ku, hefta pêşemîn a miha Êlûnê de ji êrişek li ser qereqola Nazîmiye li Dêrsimê pêkhatîye. Mêtîngeran ji mēj hêzên xwe yên leşkerî li vira qewwet dikiran û bi çekên nûjen dikemilandin. Ev kiryara li vir pêkhatî, kofbûn û sistiya ordiya KT carek din zelal danî pêşîya çavan. Li dora vê qereqolê koz hatibûn kolandin. Leşker şev û roj nobet digirtan. Mêtînger bawer dikiran ku, êrişek li diji ve qereqolê nederfete.

Lewma, ger leşker û ger serleşkerên li vira xwe parastî hisap dikiran û digotin gel; "*Apocî nawêrin xwe nêzîkî vê qereqolê bikin.*" Serekê qereqolê, rojên pêşemîn a miha Êlûnê de parastina vir hêj ji xurt kiribû. Serleşker digot leşkerên xwe; "*çi dibe çi nabe, nediya ku wê Apocî çî bikin!*" û bivi avahi li derheqê êrişekî şoreşgeran, şîret li wan dikir, dakû çavên xwe vekirî bihêlin û bala xwe kom-bikin. Leşkerên li vir, ji ber kiryarên li mihên Tirmih û Tebaxê de, baş dizanin ku, wê rojek dora wan jî, wê bêtin. Belê ji ber ku xwe baş parastibûn û dora qereqolê çeper kiribûn, bawer nedikiran ku wê dora wan zu bêtin, û li gora vê haziriyên xwe dikiran.

Şevêkê tîrsa wan bi serê wan de hat. Yekitiki partizanan bi dizî tê dora qereqolê û xwe bicih dike. Bi peqina roketan, narîncok û berikan dengeke bilind belav dibe. Pêşî leşkerên natirvan tèn kuştin, paşê serokê qereqolê û leşkerên din. Partizan dest datînin li ser hemû çek û berikan. Çekên ku nekarin bi xwe re bibin an hilgirin, tune dikin. Bêxusar û hundabûn vedigerin parêzgehên xwe. Domana êrişê de, gelek leşkerên ku bizdabûn, çekên xwe avêtin û xwe veşartibûn. Ev yek şani dide ku "*Mehmetçikên Qehraman*" yên ordiya Tirk, biqasî çekên xwe bavêjin û xwe veşêrin "*Qehremanin!*"

bi xeletî dinav leşkeran derketiye. Lê belê ji ber ku gel bingeha rûdanê dizanî, ji binî tesîr ji propaxendên wan negirt.

● Ji ber xebatên me yên şoreşger li dora çiyayê Ararat, dijmin, gundiyên ku çûbûn zozanan bi zorê daxiste deştê. Armancên wan ev bû ku, şoreşgeran ji gel qutbikin û bê alikari bihêlin, dakû bi hesanî wanan bigrin. Mêtîngeran, sedema daketina gundiyan ji zozanan û anîna wan li deştê xwestin şoreşgeran şanibidin. Lê gel, ji ber ku rewş baş dizanî, bawerî bi wan neanî û behtir piştigirtina şoreşgeran dike.

● Roja 8'ê Tebaxê 1985'an li Doxubeyazîde şerek di mabeyna şervanên HRK û hêzên dijminan derket.

Şer rojek domkir. Vi şerî de tekoşerên HRK tu xusar negirtin. Belê hêzên dijmin xusarên pir mezin girtine. Gelê hêlê, ku şer ji nêzik şopand, dibêje ku 6 mirî û 10 brindarên dijmin hene. Rojek dure, dijmin mirî û brindarên xwe bi helikopterekê ji vir dûr dike. Ev berxwedana serfiraz, tîrsekî kur di nav refên leşkeran de afirandiye û baweriya gel li derheqê tekoşinê zexmtir kiriye. Disa, hin bêbext û sixurên li bajêr, ji ber vê rûdanê bi tîrs ji bajêr revîne û herem berdidin.

Xebatên me yên şoreşger herroj behtir xurtdibin û pêşvedicin...

Bi Slavên Şoreşgerî
15'ê Tebaxê 1985
Koma Propaxenda Çekdarî
A Akif YILMAZ

Li Bozova Heyf Li Erdê Nema: 9 Serleşkerên Mêtingeran Ketin Ber Fîşekan

Mêtingerên ku dawîya miha Tebaxê, ji ber tetbîqata Semih Sancar hêzên leşkerî yên nuh anin navça Bozova bajarê Ruhayê (Urfa), di-xwestin hêz û hîma xwe şanî gel bikin. Gava bin navê tetbîqatê provên qirkirina gelê me dikiran û xwestin wûsa gelê me bitirsênin, pêre ji armanc dikiran ku hilma berxwedana miha Gulanê ê mezin ji bişkênin. Lewma hêz û yekitiyên xwe yên hilbijartî anin garnizonekî li Bozova, ku ji bo demekî derbas bibe, avakiribûn.

Hêzên ku dawîya miha Tebaxê xwe li Bozova bicîh kirin, piştî çend rojan dest bi operasyonên leşkerî kirin. Destpêkirin ku rewşeke tirsê di nav refên gel de bicîh bikin. Belê hemû azînen bikarhatin tu encam bidest wan ve neanin û hêrs û gra gel li diji wan behtir bilind bû.

Di rojên pêşin yên miha Êlûnê de, şoreşgeran êrişek brîn ser garnizona ku dora wê bi telisên qumê hatibû zivirandin û li dora wê koz hatibûn kolan. Ev kiryar ku di demekî de pêkhat ku mêtinger dixwestin morala xwe ji nuh ve dirust bikin û dest bi kuştin û êrişên nuh bikin; morala artêşê xwar ve kişand. Şanî dijminan da ku berxwedana şoreşger tucaran nikare bê fetisandin û şkandin.

Hêjmareke blind ji leşkerên hêzên dijmin ku bi çekên nujên xwe kemilandibûn, li garnizonê diman. Taliya êrişa komekî ji partîzanên li diji vê garnizonê, gelek leşker hatine kuştin, an ji brîndar ketine. Bilî vê jî, gelek leşker û serleşker ketin destê şoreşgeran. 9 serleşkerên di nav hêsiyan de, ku di vê heremê de qirkirin û pikolî rastûrast bixwe dimeşandin û nûneriya "daîra herba xusûsî" dikiran, bi biryara gel hatin kuştin. Şoreşgeran wan dan ber fîşekan.

Ev kiryar dîlşahîkî bilind di nav gelê dorhêlê afirand. Bivî avahî heyfa 5 partîzanên PKK jî ku miha Gulanê de li vir ronakrewan bibûn hat hildan. Xwîna şehîdan li erdê nema. Di demekî de ku mêtinger digotin; "*dîsa nikarin bîrên vîra. Bîrên dewleta me pîr xurte*" hêzên wan yên hilbijartî-tirîn derbên grantir girtin. Ev derbên ku li hêzên hilbijartî ketin, xurtbûna hêzên berxwedanê jî datînin holê. Bivî bûyerê diyar dibe ku, heyfa her rêhe-

val û hogirê me, ku bi bêbextî hatin kuştin, bin kijan hoyî be bira be, wê bê hildan.

Ala berxwedanî ku rêheval û hogirên Hacı, Bawer, Xidir, Faik û Mehmet berbîjor kiribûn, îro dest hevalên wan yên tekoşînê di bilindahîyan de pêl dide. Hevalên ku bi emrê wan jî bo berdewamkirina şer, ceng dikin, der-

bên nuh û gran li mêtingeran dixin. Ala berxwedanê bivî rengî bi serfirazî bilind dikin. Berwedana ku bi kiryarên heyfhildanê wê bê domandin, hata Kurdistanê serbixwe û aza avabibe wê berdewam bikin. Şerê jî bo Kurdistanê serbixwe û aza, ku hogirên welatê me xwîna xwe jê re dan rijandin, bê sekin û betlani wê dombike.

Li Mêrdîn, Hezex (Îdil) û Cizîrê Derbên Pêwîst Li Hêzên Dijmin Ketin

Li gor agahiyên ketin destê me, herçuqasî ev agahî nedorfirehin jî, duxûyan dibe ku hin êriş, serî de tugaya Mêrdînê, li diji qereqolên dora bajarê Cizîrê birêketine. Şoreşgeran, gelek kiryar û êriş brîne ser sazumanên mêtingeran, li gundên û navça Cizîrê.

Domana kiryar ku mêjuya 30'ê Tebaxê li diji tugaya Mêrdînê pêkhat de, peşmêrgan tu xusar negirtine. Tê gotin ku mêtingeran, derbên pîr gran û xedar girtine.

Di eynî mejûyê de êrişek çu ser qereqolekê li dora Hezexê (Îdilê) jî. Li gundê Selekunê, hêzên operasyon dimêşandin jî xwe re qemp vegirtibûn. Şoreşgeran cepxana leşkeran zefîkirine û dest danine li ser hemû çekên serbazan.

Li gundê Baziftê dora Cizîrê, du leşker hêsiyan ketin destê şoreşgeran. Piştî ku dest li ser çekên wan hatiye danîn, dişa hatine berdan. Em pê

hesiyan ku herdu leşker neçûne yekitiyên xwe û fîrar kirine.

Rojên 15 û 16'ê Tirmihê de gelek kiryarên şoreşgerî li navça bajarê Cizîrê birêketine. Rûdanên ku bi dalaqandina penqertekî bi narîncok di nivê bajêr de, destpêkirin, bi avêtina li ser qereqolan, bi numayîşan û belavkirina belavokan berdewamkirine. Domana êrişa li ser qereqolê de, gava serleşkerek (yuzbaşî) û serbozek hatin kuştin, tê gotin ku gelek leşkerên din jî brîndar ketine.

Weke ku ilmê me pê ketê, tê gotin ku şoreşgeran êrişek birine ser qereqolekê li dora navça Stewrê (Savur) li bajarê Mêrdînê jî. Heye gelek leşker miribin û gelek jî brîndar ketibin. Piştî van kiryarên şoreşger, garanên ordiya mêtinger ketine nav tirs û bizdaneke kur. Ji tirsan êdî nizanin çî bikin û çawa bikin!

DERÎYÊ ZÎMANÎ

Amadekar Cankurd

Homêr û Nazê

Rojek ji rojên havînê, hevalên Homêr û Nazê çûbûn ber avê, hindek bo masivaniyê û hindek bo avçenyê di ava çemê ber gundê wan de. Xudanên Homêr û Nazê ji derketibûn nava zêvîyan. Nazê li ser sewkiyê deng li Homêr kir, û got:

- Were bal min, em hev re bixwênin.

Homêr got:

- Emê herin bo alikariya diya Xatê bikin. Ew pir bûye û nema bi tenê xwe dikane kareki bike. Xatê çûye gundê diya xwe, û kurê wê ji ne li male.

Homêr berve Nazê hat, wê li hawîr xwe nihêrî û bi dizî pîrskir:

- Kurê wê kuve çûye?

Homêr bi nermî li wê vegehand:

- Kurê wê çûye nav Hêzên Rizgariya Kurdistan.

- Ma tuyê nola wî biçî, bibî pêşmerge?!

- Ezê biçim, wê gelek xortên din biçin.

Lê ji me re dibêjin: "Hûn zaro ne. Bixwênin! fêrbibin! ta ku hûn bi zanayî şerê dijminê xwe bikin."

Nazo, li çiya nihêrî û got:

- Min bihist, ku gelek jin û keç di nav pêşmergeyan de hene.

Homêr bi dilgermî got:

- Ma çima na? Şêr şêre, çi jine, çi mîre.

Nazê bi hêvi gote wî:

- Ger ez hindekî di mezinbama, ezê biçûm çiya, minê şer bikira bo Kurdistanê.

- Heya wê demê, divê em xwe bi zanîne xurt bikin, divê em alikariya şoreşgeran bikin, û divê em alikariya mirovên dora xwe bikin.

- Ez her alikariya diya xwe û hevseyên xwe (ciranên xwe) dikim. Homêr got; û mîna mamhosteyekî bi dest û lepan axifi:

- Ew ne bese. Divê tevza bijîn (bi ortaxî), divê li hev bipirsin, ji hev re baş bin, yekdest bin û ji hev hezkin mîna bira. Bê hezkirin em nagihînin armanca xwe.

- De başe kuro! Ka em her rojekê alikariya pîrejînekê an pîremêrekî bikin.

- Em ji karê baş naminin, emê niha herin bal diya Xatê. Homêr û Nazê bi hev re çûn, di dilên wan hêviyeke mezin bi welat û mirovê Kurd.

Di hêjmara çuyî de me demen Kurdî ji aliyê rêzimanî ve xweya kirin û niha emê çendek pişkên bingehîn ji yê saz-

ber û ji yê guhber bidin ber deman!

Hat:

Ez hatim	Em hatin.
Tu hatî	Hûn hatin.
Ew hat	Ewan hatin.

Hebû:

Ez hebûm	Em hebûn.
Tu hebûyî	Hûn hebûn.
Ew hebû	Ewan hebûn.

Bû:

Ez bûm	Em bûn.
Tu bûyî	Hûn bûn.
Ew bû	Ewan bûn.

Ket:

Ez ketim	Em ketin.
Tu ketî	Hûn ketin.
Ew ket	Ewan ketin.

Kir:

Min kir	Me kir.
Te kir	We kir.
Wî kir	Wan kir.

(Ev di buhêrkê de bû)

Hatibû:

Ez hatibûm	Em hatibûn.
Tu hatibû	Hûn hatibûn.
Ew hatibû	Ewan hatibûn.

Hebû:

Ez hebûm	Em hebûn.
Tu hebû	Hûn hebûn.
Ew hebûn	Ewan hebûn.

Bûbû:

Ez bûbûm	Em bûbûn.
Tu bûbû	Hûn bûbûn.
Ew bûbû	Ewan bûbûn.

Ditî bû (ditibû):

Min ditibû	e ditibûn.
Te ditibû	e ditibûn.
Wî ditibû	an ditibûn.

Ketî bû (ketibû):

Ez ketibûm	Em ketibûn.
Tu ketibû	Hûn ketibûn.
Ew ketibû	Ewan ketibûn.

(Ev di dîr buhêrkê de bû)

Kirî bû (kiribû):

Min kiribû	Me kiribûn.
Te kiribû	We kiribûn.
Wî kiribû	Wan kiribûn.

Hatîye:

Ez hatime	Em hatine.
Tu hatiy	Hûn hatine.
Ew hatîye	Ewan hatine.

Bûye:

Ez bûme	Em bûne.
Tu bûyî	Hûn bûne.
Ew bûye	Ewan bûne.

Hebûye:

Ez hebûme	Em hebûne.
Tu hebûyî	Hûn hebûne.
Ew hebûye	Ewan hebûne.

Ditîye:

Min ditîye	Me ditîye.
Te ditîye	We ditîye.
Wî ditîye	Wan ditîye.

Ketîye:

Ez ketime	Em ketine.
Tu ketiyî	Hûn ketine.
Ew ketîye	Ewan ketine.

(Ev di berê-rabûye de).

Kirîye:

Min kirîye	Me kirîye.
Te kirîye	We kirîye.
Wî kirîye	Wan kirîye.

(Pişkê diyar û ê nediyar).

Em dibêjin: Comerd dar şikand.

Û em dibêjin: Dar hat şikandin.

Kun çiran (çirîyan)
Rûn rijan (rijîyan)

Stêrk pişqan

Amraziyê nediyar (gum) evin:

E yek ek êd id in ên yekî her kes kesek tu pir zor gelê hin hinek merov hemû hemîkes tenê herkes, tukes...
Gava em dibêjin: Yek hat.

Em nizanin kî hat, ew merov gum e (nediyare). Û gava em kîjan pirtikê ji van ên jor têxinin ciyê (yek) disa em nizanin merov kîye, wek:

Zorkes hatin mala me êd hatine mala me, nan xwarin (disa nediyare kê nan li mala me xwariye).

Merovek hate mala me. (Em nizanin ew merov kîye, û wa pirtika ek ya ku ketiye dawîya merov ji me re tişt xweya nekir.

1- Pişkê destpêkirinê:

Ev rengê pişkê bi vê gotinê tê.
(Dikin, dike, dikim, bike, bikin).

(Bikim, kir, kirin.)

Û bi hatina (ku) di pê wan re, wek:

Ez dikim ku herim.

Tu diki ku herî.

Ew dike ku here.

Em dikin ku herin.

Hûn dikin ku herin.

Ewan dikin ku herin.

Di zimanê gelêrî de, bê (ku) tê.

Gotin, wek:

Ez dikim herim.

Em dikin herin.

2- Pişkê arîkar:

Wî dil kir Wî dil nekir.

(Bi hatina pişkê kir, gotin hate fêmkirin).

Emê xurt bin Ew xurt bû.

«Bi hatina pişkê bû (ji bûyîn) hate fêmkirin»

Bulgaristan Halkının Zaferini Ülkemizde Sömürgeciliğe ve Faşizme Karşı Şanlı Bir Mücadele Yükselterek Güçlendiriyoruz

9 Eylül 1945 günü Avrupa'nın kuzey-doğusunda yeni bir halk iktidarı doğdu.

Kurulan bu iktidar, Bulgaristan Komünist Partisinin önderliğindeki Vatan Cephesinin uzun yıllar faşizme ve gerici krallık rejimine karşı verdiği şanlı bir mücadeleyle kazanılan Bulgaristan Demokratik Halk İktidarıydı.

Bulgaristan halkı daha 1900'lerde modern temellerde kurulan proleter bir önderliğe kavuşmakla, sömürü ve baskı düzeninden kurtulma şansını elde eden ve bu dönemden itibaren devrimci mücadeleye atılan bir halktır. Gericici çarlık yönetiminin baskıcı, geri ve feodal çağa ait uygulamaları altında yüzyıllar boyu ezilen Bulgaristan işçi sınıfı böyle bir önderliğe kavuştuğu günden itibaren hızla bu saflarda birleşmeye ve Marksizmin verdiği sınıf bilinciyle mücadele etmeye başlamıştır. Yine aynı dönemde çeşitli örgütlerin saflarında bütünleşmeye başlayan diğer ezilen sınıf ve tabakalar da düzene karşı güçlü bir muhalefet oluşturmaya başlamışlardır.

Bulgaristan Sosyal Demokrat İşçi Partisinin, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar arasında yürüttüğü çalışmalar hızla eyleme dönüşerek 1920'lerde ülkeyi tam bir ayaklanmanın eşiğine getirdi. Halk çoğu bölgelerde kendiliğinden devlet memurlarına ve yönetimin kurumlarına saldırmaya, kırsal kesimde küçük çekirdekler biçiminde partizan birlikleri oluşmaya başlıyordu. Bu yoğun muhalefet ortamında 1919 Mayıs'ında yapılan Parti Kurultayında ismini değiştirerek Bulgaristan Komünist Partisi olan öncü güç, bir toplantı yaparak ayaklanma tarihini belirledi. Ne var ki, 23 Eylül 1923'te yapılan ayaklanma kitlesel olmasına rağmen gerekli ittifakların yaratılmaması ve bir takım iç nedenlerle başarıya ulaşmadan bastırıldı.

Ayaklanmanın bastırılmasının ardından ülke komünistleri büyük bölümü tutuklanırken, birçoğu da yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. 1923'ten 30'lar sonrası yıllara kadar tam bir devlet terörü estiren faşist yönetim, 30'lar sonrası giderek diğer faşist devletlerle işbirliğine yönelmeye ve muhalefeti tümenden ortadan kaldırmak için tedbirler geliştirmeye başladı. Bu dönemde Almanya, İtalya ve İspanya'da da ikti-

dara gelen faşizm giderek tüm Avrupa'yı sarmaya, etkisine almaya başlıyordu. Dünya tekellerinin büyük bir kriz yaşadığı ve çelişkilerin had safhaya geldiği bu dönemde bir dünya savaşının çıkması an meselesi olmuştu.

Dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Sovyetler Birliği'nde ise sosyalizmin hızla inşa edilerek, dünya proletaryası ve ezilen halklarının güvence kaynağı haline gelmesi emperyalistleri rahatsız eden en önemli husus olmuştu. 1935'lere gelindiğinde dünya halkları için ciddi bir tehlike haline gelen faşizme karşı, III. Enternasyonalin önderliğinde yoğun bir mücadele başlatıldı. Enternasyonalde önemli görevler üstlenen Bulgaristan halkının önderlerinden G. Dimitrov, yıllarca sürdürdüğü çalışmalarıyla gerek kendi ülkesinin gerekse de diğer ülkelerin proleterlerini Faşizme Karşı Birleşik Cephenin ortak programı etrafında mücadeleye seferber etmede önemli bir rol oynadı.

Hazırlıklarını tamamlayan Alman ve diğer faşist yönetimler 1939'da saldırıya geçerek II. dünya savaşını başlattılar. Bu faşist yönetimlere en büyük desteklerden biri de, Bulgaristan'daki faşist yönetim tarafından verilmekteydi. Bulgar halkının da şiddetle karşı koymasına rağmen faşizmin kara pençesi her gün bir adım daha ilerleyip halkların kanından kan gölleri oluşturmaya devam ediyordu. Avrupa genelinde açılan savaş cephelerinde zafer kazanarak hızla doğuya yönelen Alman faşistleri, Macaristan, Polonya ve Çekoslovakya'yı işgal ettikten sonra Bulgaristan ve Yunanistan'a, oradan da Romanya'ya girmişti.

1940'larda başlayan bu işgal süresi boyunca doğu Avrupa halkları eşsiz bir mücadele vermiş, faşizmin güdümüne girmek için kahramanca çarpışmışlardır. Almanların sosyalizmin anavatanı Sovyetler Birliği'ne saldırarak tüm gücüyle buraya yönelmesi üzerine, Faşizme Karşı Birleşik Cephenin emriyle tüm dünya halkları direnişe geçmişlerdi. 1942'de açıklanan bir programla kurulan Bulgaristan Vatan Cephesi de Kominternin talimatı üzerine harekete geçerek, Bulgaristan'ı faşizme karşı verilen mücadelenin en görkemli kalesi haline getirdi.

1920'lerden itibaren verilen mücadele, bu dönemde doruğa çıkarıldı. G. Dimitrov'un ülke dışındaki çabaları ve Kominternin bizzat yönlendirmesiyle

güçlü bir Partizan Savaşı başlatılmış, Alman faşist işgalcileri adım adım Bulgaristan topraklarından kovulmaya başlanmıştı. Bulgar halkı, gerçek kurtuluşa, özgür ve mutlu bir yaşama ancak faşizmin yenilgiye uğratılmasıyla ulaşabileceğini kavrayarak öncüsüne sarılmış; işçisi, köylüsü, esnafı, memuru ve hatta millî burjuvazisiyle tüm sınıf ve tabakaları, Vatan Cephesinin programında belirlenen acil görevleri yerine getirmek için silaha sarılmıştı. Bulgar halkının, ordusunun ve yurtsever aydınlarının en büyük görevinin bu tarihte anda Bulgaristan'ı kurtarmak için güçlü bir Vatan Cephesinde birleşmesi olduğunu vurgulayan program, gelecekteki halk iktidarının da temeli olmuştur.

Bulgar halkının görkemli direniş ve kahramanlık efsaneleriyle dolu olan mücadele tarihi, asıl önemini, faşizme karşı verilen savaşımında bulan ve dünya halklarının saygı ve minnetine haklı olarak layık olan bir tarihtir. Halkımızın da diğer halklar gibi sayısız dersler çıkaracağı bu mücadele ve cephe deneyimi, etkinliğini sosyalizmin nihai zaferine kadar hissettirecektir.

Ülkemiz Kürdistan'da gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi de tarihin en barbar ve gerici; çağın faşist yönetimine karşı geliştirilen bir mücadele olduğundan diğer halkların yaşadığı mücadele pratiklerine sonuna kadar sahip çıkarak, savaşımımızı çok yönlü olarak silahlandırmak temel görevlerimiz arasındadır. Ve bugün Kürdistan'da da tüm ulusu kapsayacak bir Ulusal Kurtuluş Cephesi kurulmuştur. Aynı zamanda Türkiye halkı ile faşizme karşı kurulan ortak mücadele Cephesi de çalışmalarına devam etmektedir. Bu her iki cephenin güçlü bir dayanışma içine girerek yükselteceği mücadele sömürgeci faşist Türk yönetimini de, mirasını devraldığı Hitler, Mussolini, Franko ve diğer faşist yönetimlerinin gittiği yere gönderebilecektir.

Bugün sosyalizmi kendi ülkelerinde inşa eden birçok halk, ve Bulgaristan halkı, bu seviyeye gelebilmek için nasıl ki onyıllarca sıcak savaşım içinde kalmışlarsa ve haklı olarak tarihin bir evresine damgasını vurmuşlarsa, mazlum Kürdistan halkı da yüzyılların sömürgesi olan ülkemizi bağımsızlığa ulaştırmak için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacak, gerekirse oluk oluk kan akıtacak, ama dünya özgür halkları ailesine ismini şerefle yazdıracaktır.